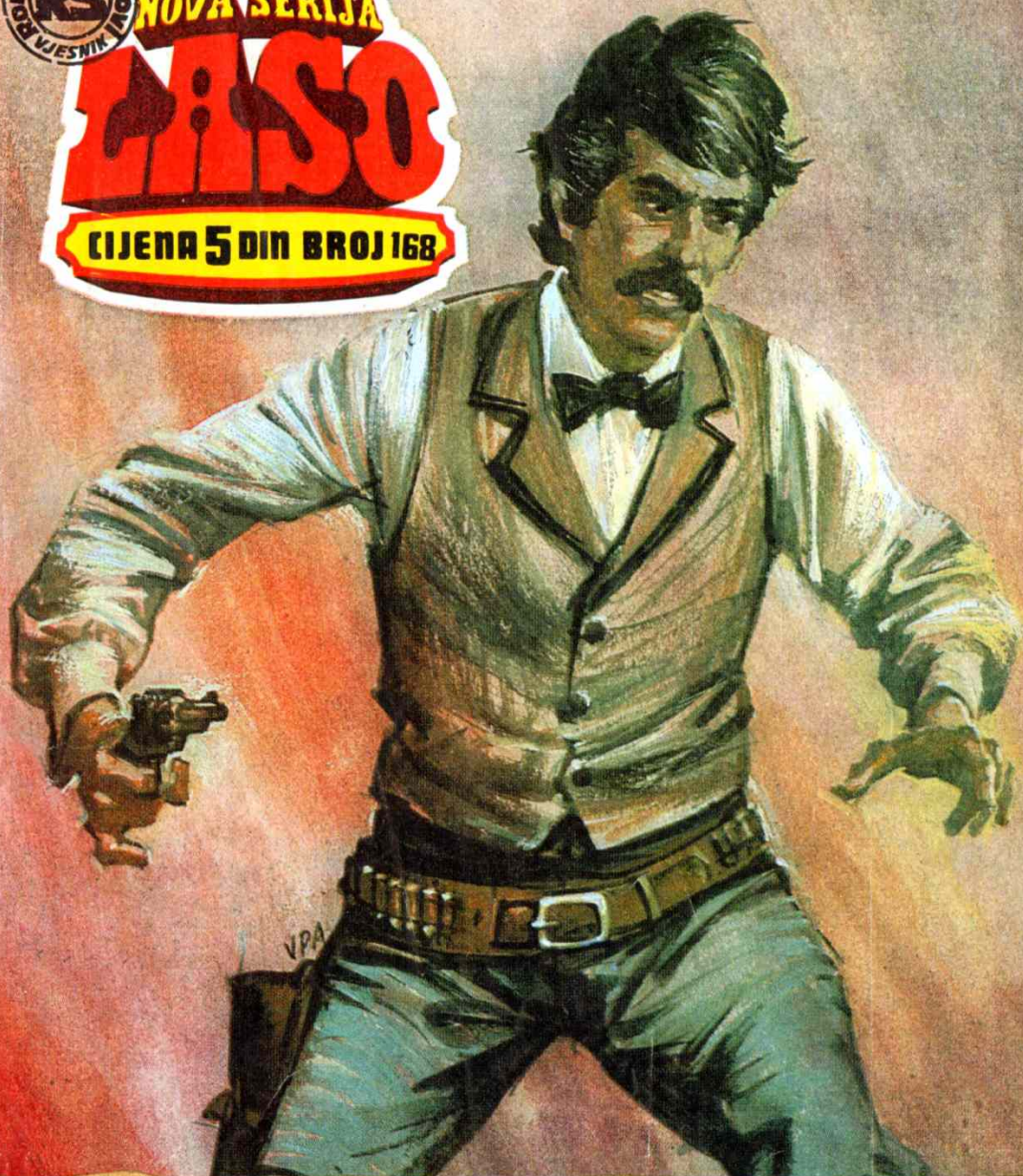

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 5 DIN BROJ 168

POSLEDNJI OBRAČUN

G. F. UNGER

POSljednji obračun

»Laso« Nova serija 1976.

G. F. Unger: POSLJEDNJI OBRAČUN

Naslov originala: DIE RECHNUNG IST ZU HOCH

(Copyright: Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe, Bergisch Gladbach)

Recenzija: Fedor Hanžeković, filmski redatelj i publicist

Prijevod: Marija Manolić

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno revijalna izdanja
NISP »Vjesnik« Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Glavni
i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR
TMG »Vjesnik« Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Zagreb
1976.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Cijene za inozemstvo: DM 1.80; ASCH 10; SFRS 1.80; HFl 1.30

Ostobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 - 1973 od 26 XI 1973

I

Elroy Hicks još jednom poljubi lijevu Lily, a poljubio ju je tako da je ostala bez daha, ne mogavši progovoriti ni riječi dok se on vinuo kroz prozor i nestao u svitanju — poput utvare koja se rasplinula u magli što se podizala.

Došavši ponovo do daha, lijepa Lily nije mu više mogla bilo što doviknuti. Morala bi proglasno zvati, a to bi mogli čuti ljudi u dugačkoj spavaonici velikog ranča. Uzdišući, ona ostade sjediti na prozorskoj dasci. Jutarnja hladnoća joj je godila, jer je bila više nego zagrijana. Plamtjela je.

Lily je stala razmišljati što bi se dogodilo da njezin muž Ty McCloud jednom zatekne nju i Elrova Hicksa.

Oh, reče ona u mislima, znam da sam slaba i moram popuštati svojim željama. Samo neka uskoro Elroy opet dođe k meni, dok moj muž, kruti Tyrone McCloud, bude jahao negdje unaokolo i nalazio se tko zna gdje — samo ne pokraj svoje žene.

Lily se vrati u krevet.

Nakon te duge noći ona napokon zaspi. U snu se smiješila poput sretnog djeteta, dok je vani svitalo, a sunce još skriveno na istoku iza planina Santa Catalina — bacalo prema nebu svoje prve zrake.

Da, bit će to najprije blistav, a onda opet vruć dan.

Elroy Hicks je u međuvremenu jahao preko brežuljaka, na području punom lovaca jer je na njemu, tobože bilo lako loviti. Oprezan je bio poput vuka, jer je odasvud mogao vrlo brzo doletjeti metak.

Ali Elroy Hicks je bio iskusan momak i znao je kad se poljubio nezamijećeno jahati kroz neku zemlju ili stranim svijetom.

Ponekad se bezglasno nasmišao. Njegovo se gipko tijelo tada treslo od neobuzdane radosti.

Da, neobično ga je zabavljalo što je mogao varati velikog i moćnog Tyronea McClouda s njegovom mladom i lijepom ženom. Da, to mu je pričinjało golemo zadovoljstvo.

Taj je Elroy Hicks, naime, oduvijek bio buntovnik. Takav je već došao na svijet, a njegova je crvena kosa početka označavala da će biti drugačiji od običnih mladica.

Ne bi ga se moglo nazvati skitnicom u sedlu, jer je ponekad teško radio, lovio divlje konje, krotio ih i prodavao poštanskim i teretnim linijama. Lake i žilave mustange rado su kupovali — kad su bili dobro ukroćeni i pripremljeni da postanu zaprežni konji — vodiči za šesteroprege. Njihova vitalnost kao da je premašivala i teške konje koji su vukli teret.

Ali čim je Elroy Hicks imao u džepu više od dvadeset dolara, smatrao je rad štetnim. To je bio odraz njegova buntovništva. Jednostavno, on je bio momak koji je stavljao sol u kavu, umjesto šećera, samo da bi pokazao individualnost.

Prijevodno je stigao do potoka Catalina koji se u ovo doba godine sastojao zapravo samo od rupa ispunjenih vodom između kojih je često tekao kroz četvrt milje dugo suho riječno korito, kao sada.

Pokraj jedne od tih rupa s vodom naišao je na Bena Jennisona; izvlačio je iz mulja kravu koja više nije mogla sama izići.

Po tragovima oko muljevite rupe vidjelo se da je ovdje bio čopor vukova, ali ga je Ben Jennison otjerao.

Elroy Hicks nije okiđevao. Bacio je laso spretnošću pravog umjetnika koji bi pobijedio u svakom rodeu.

Krava što je potmulo mukala imala je sada na svakom rogu jedan laso i konji obojice jahača su je povukli.

Sada je zapravo sve išlo lako.

Krava je još neko vrijeme stajala, glupo i ošamućeno. Jahači su joj, sjedeći u sedlu, skinuli krajeve lasa s rogova.

Tada povukoše svoje konje natrag.

— Gubi se — dobroćudno reče Elroy Hicks. — Baš si glupa, teto! Gubi se, djevojko!

I krava, kao da je razumjela, zamučee i ode dalje.

Elroy Hicks pogleda Bena Jennisona.

— A ako ode do sljedeće muljevite rupe i vukovi je ponovo natjeraju u nju?

— Tada ću je morati opet izvući — odgovori Ben Jennison. — Nemam još mnogo stoke i svaka krava vrijedi dvostruko.

Elroy Hicks ga je promatrao glumeći čuđenje. Onda svinutim kašpištom pokaže o sljepočicu kao što djetlić kljunom kucka o drvo.

— Otkako si se oženio — reče — nije s tobom ovdje sve kako treba. Još ne razumijem zašto se neki muškarac mora najprije oženiti da bi dobio od djevojke ono što bi htio. Meni se to ne događa. Iako... No, da, Georgijem bih se i ja zasigurno oženio. Ali ona nije htjela mene, nego tebe.

Odjednom je postao ozbiljan i stao je kritički promatrati Bena Jennisona.

Vidio je pred sobom visokog, tamnog čovjeka sivih očiju s kojim je nekoć jahao za vrijeme rata. Nitko nije poznavao tako dobro tog Bena Jennisona kao on — nitko!

— Pripazi na sebe — odjednom ga grubo upozori. — Ty McCloud je unajmio ubojicu koji je, navodno, već krenuo ovamo. Prokletog ubojicu, razumiješ li? I razmisli zbog koga je unajmio tog ubojicu? Da, razmisli o tome!

Njegov je glas odjednom odražavao divlju mržnju, strast.

To može biti samo pobuna protiv čovjeka koji je pozvao ubojicu da

dođe ovamo. Da, Elroy Hicks je sada bio ispunjen divljim bijesom.

Ben Jennison lagano kimne.

— Hvala na upozorenju — reče. — Od koga si doznao novost koju može znati samo Ty McCloud i vrlo malen broj njemu bliskih ljudi, na primjer njegov predradnik Big Cat Hancock ili McCloudova žena Lily. Dakle?

Ali Elroy Hicks odmahne glavom.

Jasno, oni su bili prijatelji i on bi mogao povjeriti Benu Jennisonu kako je cijelu noć proveo s Lily McCloud, a ona je prisluškivala kad je njezin muž zapovjedio svom predradniku neka poruči ubojici da dođe. No, ime nije Lily dobro razumjela.

Prema tome, Elroy Hicks bi mogao odati Lily.

Ali on to nije učinio.

— Eto, znam to, i gotovo — promrmlja.

U njegovu pogledu usmjerenom u Jennisona pojavio se izražaj suosjećanja.

— Ti si budala — napokon jednostavno reče — Ty McCloud te pozna isto onako kao što te poznam i ja. On želi protjerati male rančere i doseljenike. Ti si jedan od njih. A pošto te pozna, zna da bi ih ti vodio ako bi se morali ujediniti protiv njega. I što onda čini mudar čovjek poput njega? Najprije ustrijeli ovna oredvodnika kako bi lakše otjerao krdo u ponor. Jasno?

Elroy svrne pogled s Bena Jennisona, ogleda se unaokolo, gotovo se činilo kao da se oprašta od svojih rodnih pašnjaka.

— Stara vremena su prošla — promrmlja promatrajući svoje ruke koje su ležale iznad jabučice na sedlu. — Prošla su — ponovi — jer sve na ovom svijetu jednom prođe. Ni ja ne volim vas male rančere i doseljenike. Vi sužavate pašnjake. Čovjek više ne može jahati i loviti kako bi htio. Ali još manje volim McClouda i njegovu moć, mnogo manje. On već smatra samoga sebe nekom vrstom svemoćnika. Uživa u svojoj moći i sam odlučuje o životu ili smrti ljudi. Ti si mi prijatelj, Bena Jennisone. Budi oprezan. Dolazi prokleti ubojica.

Nakon tih riječi odjaše dalje.

Tim smjerom morao je oko podneva stići u mali grad Santa Catalina. A tamo, u restoranu Lou Madison, uvijek je dobivao najbolju hranu, koju

nije morao platiti. Ako bi htio, mogao bi se oženiti s Lou Madison i trebalo bi jedino da želi gostima dobar tek. Ali tada bi se morao odreci sloodnog jahanja, svih svojih logorskih vatri pod vedrim nebom, svoje drvenjare među brežuljcima i lova na divlje konje — a i svih onih mnogih žena i djevojaka koje u krugu od stotinu milja tu i tamo posjećuje.

Možda će ovu noć provesti kod Lou Madison. Eto, takav je on!

Ben Jennison je gledao za njim sve dok ga više nije mogao vidjeti. A osjećao je silno žaljenje.

Elroy je bio fin momak. Obojica su rođena u ovoj zemlji blizu Tucsona, a poslije su — od tada je prošlo skoro deset godina — odjahali kao mladići u rat. Daleko su tada dospjeli. Elroy je bio najbolji drug koji je ikada s njime jahao.

Ali onda...

Ben Jennison odgana sve te misli. Jahao je dalje granicama svog ranča i posvuda nadgledao svoju stoku. U njegovu rasutom krdu nije bilo još ni dvije stotine grla. Dobro je poznao svako krdo, zna gdje se zadržavaju bikovi.

Na svojoj istočnoj granici naišao je na susjeda Billa Claybornea koji je isto tako pregledavao rupe ispunjene vodom, pretvorene u mulj.

Bill Clayborne je bio čovjek nižeg rasta, malo debeo. Ali je bio veoma mišićav.

On kimne Benu Jennisonu.

— Kažem ti — promrmlja pokazujući potok i gledajući tamo — da nam pasji sin zatvara vodu. Negdje je sagradio nasip i odvodi vodu u neko jezero. Inače bi njegova stoka bila ovdje pokraj ovih rupa s vodom. Želi nas isušiti. Morali bismo održati sastanak i nešto odlučiti. Moramo nešto poduzeti. Kao pojedinci nemamo nikakve šanse. Ali ujedinjeni pod tvojim rukovodstvom, Bene, dorašli smo i čovjeku kakav je Ty McCloud.

Nakon tih riječi zašuti, ali pogled mu je sada bio s mnogo očekivanja usmjeren u Bena Jennisona. Ovaj lagano odmahne glavom.

— Nemoj zamišljati da je to tako jednostavno, Bille — odgovori. — Svi mi imamo obitelji, a živimo udaljeni jedni od drugih. Ako stvorimo grupa,

bit će drugačija nego što je ima McCloud. Mi kao grupa ne možemo biti posvuda — a sami kod kuće bez ikakve smo šanse. Ne, Bille, mora postojati neko rješenje.

— Zasigurno — suglasi se on. — Postoji jedno. Netko bi morao uništiti McClouda, ako bi ovaj htio uništiti nas. A on to i želi! Da, do vraga, on to želi! On treba naše pašnjake. Znaš li što ja mislim?

Umuknuo je na časak, sagnuo se daleko naprijed iz sedla prema Benu Jennisonu i pogledao ga blistavih očiju.

— Reci mi — promrmlja Jennison.

Bill Clayborne još jednom udahne zrak.

— Moramo skupiti novac i zavrbovati ubojicu.

Promuklo je istisnuo te riječi, a Jennison, koji ga je gledao u oči, prepoznao je u njima strah Billa Clayborna, ali istodobno i njegovu mržnju. Da, ovaj čovjek niska rasta bio je obuzet strahom i mržnjom.

Ubojica, pomisli Ben Jennison. Svatko priča o nekom ubojici — svatko želi pobijediti uz pomoć ubojice, na taj način želi riješiti sve probleme. Oh, kamo ćemo dospjeti u ovoj zemlji?!

Tada se sjeti kako je jedan ubojica već na putu. Možda je već stigao ovamo, a vjerojatno namjerava ubiti njega, Bena Jennisona. U njemu uzavre bijes. Ali je primorao samoga sebe da se smiri.

— Razgovarat ću s McCloudom — začuje samoga sebe kako govori. — Idućih dana naći ću priliku za razgovor s njime. Pozdravi svoju ženu i svog sina od mene, Bille.

S tim riječima odjaše.

Bill Clayborne je gledao za njim i pri tome razmišljao o svemu što je dosad čuo o Benu Jennisonu. Bio je, tako se pričalo, junak u ratu, pa su ga zbog posebnih zasluga unaprijedili u čin kapetana. A nakon rata taj isti Ben Jennison otjerao je nekoliko velikih krda stoke iz Teksasa u Kansas, a na Cimarronu je sa svojim ljudima oslobodio prelaz koji su zaposjeli banditi; htjeli su dobiti za svako govedo dolar carine, a dobili su metak. Takav je, dakle bio Ben Jennison. A nakon ženidbe s lijepom Georgijom postao

je ovdje mali rančer. Ali on zasigurno još umije voditi ljude u borbu, sada možda još bolje nego prije.

No, dobro, pomisli Bill Clayborne, neka najprije razgovara s McCloudom. Tada ćemo doznati kako nas on želi upropastiti. I onda će nas Ben Jennison voditi.

Ben Jennison je morao jahati otprilike pola sata do svog ranča. Zauzvatio se na sedlu brežuljka i promatrao sve oko sebe.

Vidio je što sve može stvoriti muškarac uz dobru ženu, pomagale su imali samo pri izgradnji kuće i sjenika.

Osjećao je miran ponos.

Ranč je bio na dobrom položaju. Pokraj njega se dizalo neko iko stabla što su davala sjenu. Zdenac tik pokraj kuće davao je dovoljno dobro vode, a nije bio dubok, jer su već i stabla svojim podzemnim korijenjem dosezala dolje do podzemne rijeke. Inače ne bi tako prekrasno napredovala.

Georgija je imala u kuhinji, što je služila i kao soba za dnevni boravak. čak malu ručnu crpku. Bila je užasno skupa i i bilo ju je teško nabaviti. Ali je Georgiji činila posebno zadovoljstvo.

U koralu se kretalo nekoliko konja. Počeo je uzgajati i mazge.

Onda je ugledao Georgiju u vrtu. Upravo je počela posloovati oko gredičica s povrćem koje joj je morao ograditi žicom. Vidio je i kokoši u dvorištu. a onda se pojavio i velik pas kojega će morati naučiti da ne smije loviti kokoši nego ih ostaviti na miru.

Sada ih većinu nije vidio.

Mudar pas, pomisli Ben Jennison vidjevši kako je životinja počela njušiti prema njemu. Mudar, valjan pas.

Pogled mu skrene naokolo.

Ovo ovdje bio je tek početak. Nikada to neće postati veliki ranč. U najboljem slučaju jednom će moći zaposnuti tri ili četiri čovjeka. Ali on i ne želi veliki ranč. Ovaj će biti dovoljno velik — za njega, Georgiju i djecu koju će jednom imati.

Polagano je jahao dalje, a njegov pas, koji ga je nanjušio, došao mu je u susret.

Ali Ben Jennison je razmišljao o potoku koji se polagano suši, o onom što mu je Bill Clayborne ispričao — i napokon o upozorenju Hicksa.

Da, sve se to poklapalo. McCloud želi doći preko potoka. A mali rančer, i naseljenici odabrat će Bena Jennisona kao vođu.

Bilo bi, dakle, zaista moguće da je ubojica već na putu.

McCloud je, naime, već postao prevelik i previše moćan da bi dopustio da ga zaustave sitnice. Već je išao preko leševa.

McCloudova bi računica zaista mogla biti sasvim jednostavna. Uklonit će Jennisona. I onda će svi pobjeći.

Da, tako bi moglo biti.

Ty McCloud je već i za vrijeme rata uživao loš glas. Oni se poznaju.

II

Kad je dojahao pred kuću, Georgija izide iz vrta. Bila je malo oznojena, a ruke su joj bile još pune zemlje.

On sjaše, zagrli je i poljubi.

— Znojna sam — reče Georgija.

— Ja te volim i takvu — nasmiješi se Ben.

Zajedno su otišli do zdenca i oprali se jedno pokraj drugoga u velikom pojilištu. Onda su zastali, pričekali dok se površina vode ponovo smirila, nagnuli se naprijed i stali promatrati sami sebe u vodi što je bila poput ogledala.

— Lijepa si — reče on. — A još te je ljepše promatrati pokraj ružnog momka kakav sam ja. Zašto si odabrala baš mene, Georgija?

Ona se mogla okrenuti prema njemu da ga pogleda, ali je radije gledala zajedno njega i sebe, poput para na svadbenoj slici. Nisu mogli sebi priuštiti svadbenu sliku. Ali dok su stajali ovako jedno pokraj drugoga i promatrali se poput para na slici, to im se svidalo još više od slike na zidu. Ova je bila življa.

On je još čekao odgovor na svoje pitanje.

— Ružan? — uzvratila ona pitanjem. — Što znači ružan? Izgledaš gotovo poput Indijanca, ali ne poput Apaša, nego više Komanča. Zar su Komanči ružni? Sličiš na muškarca, a ja znam da si ti vrlo muževan muškarac. Vo-

Im te, Bene Jennisone. Meni si ti lijep.

Nakon što mu je očitovala ljubav, on je još jednom zagrlj. Sada su zaboravili na svoju sliku u vodi što su je tako rado promatrali, jer im je pokazivala kako su izgledali kao par.

Georgija se oslobodi iz njegova naručja i požuri u kuću kako bi završila ručak što ga je pripremala.

On odvede konja u koral i odmah osedla za popodne drugu životinju. Ali kad je svezao konja izvan koral, začuo je kako njegov pas reži. Bio je to kratak, upozoravajući lavež.

— Dobro je, baš si valjan pas — reče Ben Jennison.

Pri tome pogleda prema jahaču kojega je pas najavio. Nije ga poznavao. Znači, nije nitko od njegovih susjeda. Jamačno je stranac jer ga nikada nije vidio ni u Santa Catalini. A tamo prije ili poslije dođu u ovaj jedini salun svi jahači koji žive u krugu od dva dana jahanja.

Došljak je, dakle, bio stranac, a stigao je uskim putem za jahanje s juga. Na jugu pak — otprilike tri dana jahanja — leži Tucson. A u Tucsonu se za novac može kupiti ubojica. Da! Osim toga, tamo dalje, na jugu, područje je rudnika srebra i zlata, dakle gusto naseljen i prometan kraj.

O svemu tome razmišljao je Ben Jennison gledajući jahača kako se približava.

A onda, kad je stranac zastao, promatrali su jedan drugog.

Pas je tiho režao, jedva čujno, ali Ben Jennison ga je čuo i umio je to sebi protumačiti. Pas može osjetiti neprijatelja.

A iz ovoga je stranca strujalo neprijateljstvo.

No pri tome uopće nije dje'ovao naočito. To je bio momak jedva srednje visine, mršav, malo obrastao bradom, kose boje pijeska koja se kovččala niz okovratnik košulje.

— Mogu li dobiti vode za sebe i svojega konja? — zapitao je nakon pristojna pozdrava.

Jennison je promatrao malo koso smještene strančeve oči. Bile su svijetle gotovo poput vode, a djelovale su hladno kao led, bezizražajno.

Ovo je ubojica, pomisli. Ali kimne i odgovori:

— Jasno, sjajite, stranče. Dolazite li iz Tucsona? Jeste li skratili kolni put iz Santa Cataline?

Stranac kimne.

Njegov se pogled usmjerio u psa. A psu se nakostriješila dlaka na zatiljku. Njegovo tiho režanje sada se bolje čulo.

Stranac je već htio sjahati, ali opet zastane. Malo se iskrivljeno smiješio, a i taj smiješak djelovao je hladno, bezizražajno — da, baš kao i pogled njegovih očiju.

— Očito, ugrizao bi me? — zapita.

Ali Jennison odmahne glavom.

— Idi u kuću! — zapovjedi psu. — Idi u kuću! — ponovi.

Veliki crni pas nevoljko zareži. Ali poslušao. Ipak malo zastane, pa ljutito pogleda natrag, a pri tome se neprekidno čulo njegovo upozoravajuće režanje.

— Prekrasan je — reče stranac. — Baš takav kakav mora biti dobar pas. Ali on me ne voli. Vjerojatno zato što sam lovio pume i još vonjam na njih. I moj konj vonja na pumu, jer nosim jednu iza sedla. Ima li ovdje posla za lovca na divlje zvijeri?

— Kod mene nema — odgovori Jennison.

Promatrao je kako je stranac silazio s konja. Nisu mu promakle strančeve lake i gipke kretnje. Uvjeren je bio da je ovaj čovjek posjedovao nevjerovatno brze reflekse.

Da, on ga je smatrao revolverašem, ubojicom.

To bi mogao biti onaj o kojemu je govorio Elroy Hicks, upozorivši ga na njega.

Ben Jennison je bio desnim ramenom oslonjen u ogradu koral. Djelovao je vrlo opušteno. Ali njegova je lijeva bila tik pokraj ko'ta.

Stranac je nosio svoj revolver na desnoj strani. To je također bio znak. Svi su pravi revolveraši, naime, bili ljevac. Ben Jennison je to već odavno znao. Očito zbog toga što su refleksi lijeve ruke i lijeve šake, jer su bliže srcu, možda ipak bolji od onih na desnoj strani.

Običan čovjek to i nije zamjećivao. Ali su u revolveraša važni situšni detalji sekunde. On mora svaki dan vježbati. I tako jednoga dana otkrije koja je ruka i šaka bolja.

Konj je bio iz drvenog pojilišta. To je bio dobar, gotovo plemenit konj, životinja od četiri stotine dolara — ali to je poznavalac konja mogao ustanoviti tek na drugi pogled.

Ovaj je stranac bio opasan progonitelj.

Stranac je povukao kablicu vode iz bunara. Uronio je drvenu kutlaču u drveni čabar i stao piti vodu.

— Ovo je dobra voda — reče s priznanjem.

Muškarci su se šuteći promatrali.

— Skanjivate li se uvijek tako dugo? — mirno zapita Ben Jennison.

Istodobno je spoznao i osjetio da ga je stranac točno razumio. I odjednom, bez ijedne daljnje riječi, sve je bilo jasno između te dvojice muškaraca. Strančeva je ruka već cijelo vrijeme visila iza drška revolvera. A njegove noge tražile su čvrsti oslon na tlu. Stajao je malčko raskoračenih nogu. Sve su to bili znakovi koje je čovjek poput Jennisona umio protumačiti.

Ubojica je tražio čvrsti oslonac. Ali to nije bio ubojica koji puca iz zasjede nego izvršava zadatak licem u lice. Možda mu je to olakšavalo ubijanje i zbog toga mu se i nije činilo da je ubojica.

— Da — odgovori — uvijek najprije dobro pogledam čovjeka prije nego što pokušam s njime nastaviti vezu. Eto, to je moj stil — reče gotovo pristojno.

Ali onda ipak potegne oružje bez ikakva upozorenja.

On je bio brz, nevjerojatno brz ali nije bio nagao. Njegovo izvlačenje oružja moglo se usporediti sa škljocanjem zamke za vukove, bilo je tako sigurno i brzo, odlučno i apsolutno, nezaustavljivo. Da, on je bio brz, vrlo brz revolveraš kojem dosad nije bilo nužno pucati u svoje žrtve s leđa. Mogao im je pružiti ono što je on nazivao šansom.

No danas je imao nesreću. Ben Jennison ga je pobijedio za slični djelić sekunde, o čemu tako mnogo ovisi vrijeme u borbi revolverima. Vatra iz cijevi njegova oružja bljesnula je trenutak prije, a metak je također pogodio trenutak prije. Možda je zbog toga strani ubojica povukao obarač malo prerano. Cijev mu još nije bila dosta visoko uperena.

Metak je projurio između nogu Bena Jennisona, samo mu malo razderao hlače, otprilike za dlan iznad koljena. Metak je udario u donju prečku korala. Ali to više nije bilo važno.

Strani je revolveraš još dva puta opalio. Ali pri svakom novom pucanju cijev revolvera bila je usmjerena još malo niže.

Jedan se metak zabio ispred Benovih vrhova cipela u tlo — drugi je proletio između obojice muškaraca.

Tada revolveraš više nije mogao držati kolt. Pustio je da mu oružje padne, okrenuo se u stranu kao da se htio okrenuti prema svome konju — i onda se srušio.

Jennison pogleda iznad njega prema kući.

Iz nje je izlazila Georgija, sa sačmaricom koja je uvijek stajala pokraj vrata, oslonjena o zid, nadohvat ruci.

Ali pas je već prije izišao i sada je stajao iznad stranca, spreman da ga napadne ako bi se ovaj još micao.

Ali se stranac nije micao.

— Otiđi — reče Jennison psu. — Odlazi! Sve je dobro, momče. Ovaj ne može više ništa učiniti. Odlazi!

Pas ga posluša.

Ben Jennison pogleda ženu. Njezine su se usnice micale, ali ona nije izustila ni glasa.

On joj objasni:

— Elroy me je već danas prije podne upozorio na ubojicu kojega je McCloud zavrbovao. To je bio on.

Klekne i pregleda neznanca. Bio je mrtav. Metak ga je pogodio u srce. A ipak je još dva puta pucao.

— Prokleti ubojica! — piskutavo povikne Georgija.

Na trenutak se činilo da će udariti mrtvaca. Ali se svlada. Vrlo je brzo ponovo stekla nadzor nad sobom.

— McCloud — reče. — Tyrone McCloud. Vas ste se dvojica već jednom borili jedan protiv drugoga, za vrijeme rata. Da, on te mrzi iz onoga doba. A zna da mora najprije ubiti tebe kako bi mogao drugima utjerati strah u kosti. Zahvalna sam Elroyu što te je upozorio.

Georgija ponovo pogleda mrtvaca. Kao da je tek sada postala zapravo svjesna toga da ovdje leži mrtvac, uzmakne za dva koraka. Njezina donja usnica odjednom zadrhti. Ona je

čvrsto pridržati zubima. Onda pogleda iznad mrtvog ubojice u svoga muža. Ozbiljno ga je promatrala.

I tek tada joj je zapravo postalo jasno kako je on grub i opasan kao borač. Do sada ga nikada nije vidjela takvog. Zнала je samo za njegova ratna odlikovanja i čula je neke stvari od Elroya Hicksa. Zнала je i to kako je bio vođa teksaških grupa koje su jeralе krda. Jednom je, navodno, odveo šest tisuća grla stoke u Kansas.

Da, ona je sve to znala, a isto tako i to da se takav vođa krda na putu u Thisholm može usporediti s kitolovcem koji svojim brodom mora jedriti oko Cap Horna i onda iz malih čamaca harpunama loviti kita. Da, Georgija je sve to znala.

A ipak joj se Ben danas činio posve drugačijim. Još ga nikada nije vidjela takvoga.

I nehotice je pomislila na viteza koji je jahao iz opsjednutog grada ili tvrđave da bi se pred vratima borio s neprijateljskim vođom.

Da, sve joj je to padalo na um. Jednom je čitala o tome.

I odjednom joj se Ben Jennison, njezin muž, učinio poput takvog viteza koji će se boriti za druge.

Istodobno je osjećala strah i očajnički se borila da sačuva nadzor nad sobom.

— Bene, ako bih te zamolila da odeš oдавде... — počne oklijevajući jer su joj riječi teško prelazile preko usana.

Ali je vidjela kako je on odmahnuo glavom. Gledali su jedno drugo iznad mrtvog ubojice.

— Ne — odgovori on — ne idem oдавде. Uložili smo ovdje pune tri godine i svu našu uštedu. Ne, Georgija, ovo ovdje je naše mjesto. Ostajemo ovdje.

Ona ga ga začuđeno pogleda, kao da ga je tek sada zapravo dobro vidjela. I tada je postala svjesna toga da drži u ruci sačmaricu: kao da je vjerovala da će mu morati pomoći oružjem u ruci. Uplašila se jer joj je postalo jasno da bi i ona ubila ako bi to bilo nužno.

— Odvezi ga oдавде, Bene! — žestoko zapovjedi. — Odvezi oдавде tog prokletog ubojicu koji je upao ovamo kao utjelovljenje zla. Bilo je tako lako

po živjeti ovdje s tobom i graditi. Bilo je prekrasno...

Ona zašuti i rukom prijede preko lica. Onda pričekala promatrajući kako je Ben podigao mrtvaca i stavio ga na njegova konja.

— Da, odvest ću ga. I trajat će to neko vrijeme prije nego što se vratim, draga.

— Kamo ćeš ga odvesti? U grad? — suho zapita.

— Ne — odgovori on. — McCloudu!

U međuvremenu je odveo svoga konja. Uzjahao ga je, zgrabio krajeve uzdi druge životinje i htio odjahati. Ali je još jednom pogledao Georgiju, znao je protumačiti njezin uplašeni pogled.

— Ne boj se — reče. — Mogu se dobro brinuti o nama. A moram postupati onako kako ću učiniti sada. Pouzdaj se u mene, Georgija.

Ona mu kimne. I stade gledati za njim.

A onda počne razmišljati o tome gdje bi mogla naći Elroya Hicksa, jedinog istinskog prijatelja koga Ben ima u ovoj zemlji.

— O —

Elroy Hicks je stigao malo prekasno na ručak i zbog toga je ušao kroz stražnja vrata u kuhinju restorana Lou Madison.

Lou je sjedila za kuhinjskim stolom i pila kavu. Izgledala je prilično iscrpljeno, jer joj nije bilo lako poslužiti više od trideset gostiju, a u međuvremenu i pomagati kuharu Kinezu. Ovaj predah uz kavu uvijek je bio mali oporavak za nju, prije pospremanja blagovaonice.

Ugledavši Elroya Hicksa kako ulazi njezine su oči zablistale. Kad je on sjeo za njezin stol i nasmiješio joj se, ona mu kimne.

— Točno — reče — poznam te. Vec sam te nekada vidjela, srce moje, da! Nisi li ti onaj lukavi čovjek koji svugdje može objesiti šešir?

On se još uvijek smiješio. Ali onda reče:

— Ako ti je stalo do toga, otići ću u prostoriju za goste i platiti jelo.

Elroy Hicks se okrene u stranu. Tamo je Kinez još stajao pokraj štednjaka.

— Imaš li još janječeg pečenja, Charly? — zapita. A poslije toga neki do-

bar kolač koji mogu umakati u kavu?

Kineski kuhar pogleda Lou Madison. Ova mu kimne, opet pogleda Elroya i promrmlja:

— Hoću ti nešto reći, dobri moj, Frits Fritsimmons se zanima za mene. Mogla bih ga dobiti i ne bih se više morala cijeli tjedan ovdje znojiti, niti bih cijeli tjedan mirisala na pečenje. Razumiješ li, čovječe? Bilo bi mi, dakle, bolje. Samo, onda više ne bi smio kradom dolaziti k meni. To bi štetilo mom glasu, a Frits bi se razljutio i možda me više ne bi htio. Jesi li razumio?

On kimne i iskapi njezinu šalicu kave.

— Oooh, ovo prija — reče. Posjetit ću te noćas poslije ponoći. Ostavi prozor otvoren. I nitko neće znati da sam bio kod tebe, ako idućeg jutra iščeznem prije nego što se ljudi probude. Ja sam prvorazredni stručnjak. Cijelo sam vrijeme dok nisam bio ovdje neprekidno mislio na tebe, Lou. Ne marim ako mirišeš na pečenje. Meni si ti najdraža djevojka na svijetu.

Lou bi se htjela razljutiti, ona je djevojka koja bi odavno morala biti žena. Prije je nastupala u salunima, pjevala na pozornici i ponešto plesala. Pokušala je i kao kartašica. Ali ništa joj nije zapravo uspjelo kako valja. Tek je ovdje s ovim restoranom postigla uspjeh. Ovdje, naime, zarađuje barem dvostruko toliko koliko i kauboj.

Lou se, dakle, htjela razljutiti i grubo mu odgovoriti kao što je bio njezin običaj. Ona, naime, nikada nije pokušavala biti ugađena žena. Ali onda se nasmiješi.

— Ti prokleta skitnico — promrmlja. — Pitam samu sebe zašto te kuhačom ne istjeram iz kuhinje. Možeš li mi ti to reći, Elroy?

— Zašto što te volim — odgovori on. — Kad bih imao cio milijun, podijelio bih ga s tobom. Oh, Lou, nešto ću ti ispričati. Najveća usluga što ti je činim jest to što se neću oženiti s tobom. Vidiš, kad tu i tamo svratim ovamo, uvijek si nakon toga sretna. Ali kao tvoj muž učinio bih te nesretnom. Da, ja sam prokleta skitnica.

Dobio je jelo i počeo je bez oklijevanja jesti. Lou Madison ga je promatra-

la sa stanovitim žaljenjem, a onda odlučno reče:

— Noćas nećeš doći. Prozor će biti zatvoren. Odlučit ću se za Fritsa Fritsimmonsa. Ovo ti je posljednje besplatno jelo od mene. Charly će zakupiti moj restoran. Ja ću živjeti u Fritsimmonsovoj lijepoj kući. Jesi li razumio?

— On često putuje u svoje rudnike u okolici. Bit ćeš često noću sama. Osim toga, on je zapravo prestar za tebe. Kladim se da ćeš i u Fritsimmonsovoj kući ostavljati prozor odškrinut kao i noćas ovdje.

— Ne! — naglo Lou ustane. — Ti si glup, Elroy, zato što ne možeš shvatiti kada žena misli ozbiljno. Da, ti si glup. A sada moram na posao.

I ona ga zaista ostavi, a to mu se još nikada nije dogodilo. On je sjedio, čudeći se, na trenutak je zaboravio na dobro jelo. Kad je već htio ustati, začuo je iz prostorije za goste ženski glas kako pita:

— Je li Elroy ovdje, Lou? Vidjeli su ga da je stigao u grad. Je li kod tebe?

— Svakako! Idi u kuhinju. Sjedi tamo i puni svoj trbuh. Taj glupan sjedi u kuhinji!

Elroy Hicks ustane, sada se zaista razljutio. Ali ugledavši Georgiju kako ulazi u kuhinju nasmiješi se trudeći se da ostavi dobar dojam. To je umio jer su mu nasjedale gotovo sve žene i djevojke.

Ali Georgija je bila uvijek hladna prema njemu, iako se nije ponašala neprijateljski. Ona ga je uvijek umjerala držati na udaljenosti. Prema njoj se nikada nije usudio dvosmisleno ponašati.

Ona ga čvrsto pogleda.

— Jesi li Benov prijatelj? — izravno zapita.

On kimne.

— Došao je prokleti ubojica i htio ga je ubiti — objasni ona. — Ali Ben je bio biži. I sada je odveo mrtvoga ubojicu McCloudu. Jesi li razumio, Elroy?

— Točno — odgovori on iskrivivši lice. — To je njegov način.

Sada on pogleda Georgiju.

— Hvala ti, Georgija, što si došla k meni. Jer ja nisam samo Benov prijatelj nego i njegov dužnik. Hvala ti, Gigi!

Upotrijebio je njeno ime odmla. I onda je izišao.

Kad se Georgija okrenula, iza nje je stajala Lou Madison zamišljena pogleda, baš kao da je napokon ugledala pravoga Elroya Hicksa a taj je bio sasvim drugačiji nego dosad.

III

Ben Jennison je neprekidno jahao dalje. S mrtvacem nije mogao brzo jahati. Do Tyronea McClouda bio je pri čino dalek put.

Ben Jennison je imao dosta vremena da o svemu još jednom dobro promisli. Ali on nije mijenjao odluku. Ostao je na putu kojim je krenuo. To je zapravo bila njegova najbitnija oznaka. Kad jednom odluči, ide tim putem do kraja.

Tako je bilo i sada. U njemu je postojala nezbunjiva snaga koja više nije imala veze s krutošću.

Projahao je preko gotovo suhog potoka Santa Catalina i ostao je na kolnom putu koji je vodio do ranča, kakav je propis na McCloudovu području, osim ako čovjek ne želi imati neprilika s njegovim jahačima.

Odjahao je deset milja daleko, a potok Santa Catalina, koji je na brežuljcima pravio nekoliko zavoja, opet je bio tik uskok puta za jahače i kola.

Dvije milje dalje Ben Jennison je ugledao nasip ustave. Bill Clayborne je, dakle, imao pravo kad je sumnjao da je potok ove godine bio suh zato što im je McC'oud zatvorio vodu.

Tamo je bio dokaz!

Potok je inače izlazio između dva brežuljka, a sada je tu bila ustava. Ben Jennison je jahao rubom stvore-noga jezera. Već je zaista postalo jezero u kojem bi se, u vodi visokoj otprilike do kukova, već moglo i plivati.

Svuda u krugu bila je stoka. Bila je blizu vode.

Ben Jennison okrene glavu i zaustavi konje jer su odjednom iskrs'a dva jahača, naglo mu se približavajući. Očito su stražarili pokraj jezera u nekom zaklonu. Ali sada su ipak jahali prema njemu. Vjerojatno

su dokučili da čovjek kojega je Jennison dovodio, a bio je koso položen preko konja, nije pijanica nego mrtvac.

Grubo i ozbiljno promatrali su Jennisona. Samo su ga letimično poznavali, ali su znali da je jedan od malih rančera s one strane potoka.

Iako su bili samo kauboji, osjećali su se nadmoćnima »rančeru sa tri kra-ve«, kako su nazivali male rančere. Iako su bili samo kauboji, osjećali su se otprilike poput vitezova.

— Pa to je mrtvac! — iznenadi se jedan od njih. — Kamo ćeš s tim mrtvacem na McCloudovoj zemlji?

Ben Jennison je ostao sasvim miran i miroljubiv. Da, čak je nastojao ne gledati jahačima u oči. A ni njegovo držanje u sedlu nije bilo ponosno ni izazovno.

— Oh — reče — ovo je prijatelj vašeg gospodara. U njegovu sam džepu našao nešto što ukazuje na to. I zato želim ovoga mrtvaca dopremiti McCloudu.

— Ali zašto je mrtav? — žurno je zapitao drugi jahač.

Ben Jennison slegne ramenima.

— To ću ispričati vašemu gospodaru, osobno, prijatelji. Ne bi mu bilo ni malo drago ako bih o tome razgovarao s vama. Ili vi uživate posebno povjerenje McClouda?

Osjetili su porugu u njegovu g'asu. Ali i to da se poigrava s njima. Ali nisu bili sasvim sigurni. Promatrali su ga opreznije nego dosada. Činilo im se da bi ga morali još jednom pogledati, ovaj put točnije. Ali se on još ponašao bezazleno.

— No, onda idem dalje — promrmlja i nastavi svoj put.

Nisu ga zadržavali. Bez riječi su gledali za njim. Tek nakon nekog vremena jedan od njih zapita:

— Je li ti jasno, Buck, što je to s njime? Znaš li kako se zove? On je jedan od malih rančera s one strane rijeke, zar ne? Jesmo li nešto pogriješili?

Ali na to mu njegov ortak nije mogao odgovoriti.

— Oh, što — nemarno izusti. — Mi smo ovdje zato da pazimo na ustavu. Ništa drugo ne moramo raditi. Tko bi mogao biti taj mrtvac, navodno gospodarev prijatelj? Jesi li vidio da leži na konju vrijednom četiri stotine dolara?

Već samo zbog toga povjeravao sam tom rančeru. Mrtvac koji posjeduje konja za četiri stotine dolara očito je gospodarev prijatelj. Ako mu je bio neprijatelj, gospodar će se radovati što je mrtav.

Okrenuli su konje i odjahali, zaštićeni stijenama i visokim grmljem, na trag tamo gdje je bilo i sjene.

U međuvremenu je Ben Jennison odjahao još nekoliko milja dalje. Prošao je kroz klanac između brežuljaka i gledao veliki ranč.

Glavna se zgrada blistala na popodnevnom suncu. Da, to je ista ona kuća kroz čiji je stražnji prozor jutros u svitanje izašao Elroy Hicks napustivši lijepu Lily.

Bio je to velik ranč s prostranim korolima, barakama, radionicama i dugačkom spavaonicom u kojoj je zsigurno bilo mjesta za četrdesetak kaubojja. Malo podalje bilo je još nekoliko kamenih kućica. U njima su stanovali radnici meksičkog porijekla.

Sve je to, mogao izgraditi kao i nabaviti sve potrebno osoblje i životinje samo čovjek koji je dovoljno bezobziran kad je riječ o tome da stekne pašnjake i pravo na vodu, da istisne sve susede.

Posljednji dio puta Ben Jennison je razmišljao o Tyroncu McCloudu. Dosađ su se jedan drugome uklanjali s puta, a susretali su se samo rijetko kada u Santa Catalini, malom gradu na podnožju planinskog lanca Santa Catalina. On je ipak oduvijek znao da će osvanuti dan kad će jedan s drugim opet imati posla — kao onda u ratu. Poznavali su se, naime, iz rata.

Polagano i korakom ujahao je u prostrano dvorište ranča.

Ustanovio je da je dobro proračunao. Ovdje gotovo nije vidio ljude. Radili su u radionicama ili vani na poljima. Jahači su bili raspršeni posvuda na velikom području pašnjaka. Samo u koralu dva su čovjeka navikavala konje na jahanje sa sedlom.

Kuhar na trenutak proviri kroz kuhinjska vrata.

Iz staja preko puta dolazio je neki stariji čovjek. Malko je šepao, hodao malo ukoso. Tipična slika bivšeg konjušara kojem su dvije životinje već nekoliko puta polomile sve kosti, tako da je već možda u najboljim mužev-

nim godinama postao bogatiji koji mora biti sretan što još može, brinući se za konje, zarađivati za život.

Ali ovaj šepavi čovjek nije još ni stigao do Bena Jennisona kad je Lily McCloud izašla iz kuće na verandu. Vidjela je Bena Jennisona samo dva ili tri puta u posljednje tri godine. Pa ipak ga se dobro sjećala, čak je znala kako se zove.

— Dobar dan, Bene Jennisone — pozdravi ga s verande. — Koga ste dopremili ovamo?

— Prijatelja vašeg muža — odgovori on. — Zar vaš muž nije kod kuće?

— Nije. Mora posvuda nadgledati da li ljudi sve dobro rade. A budući da je ranč svaki dan sve veći a i broj stoke se danju i noću povećava za nekoliko teladi, uskoro će dolaziti ovamo samo jednom na godinu u posjet. Ovo bi trebalo da bude prijatelj mog muža?

Ona pokaže na mrtvaca.

— Je li mrtav ili samo pijan?

— Mrtav — odgovori Ben Jennison. — Trebalo je da me ubije. A budući da je tako reći umro za vašega muža neka ga on i pokopa. To bih mu rado sam rekao. Na žalost, to nije moguće. Hoćete li mu vi to poručiti?

Ona je stajala ukočena, iznenađena i zaprepaštena. Mora'la je s mukom gutati slinu i vlažiti svoje pune usne. Ali onda digne glavu uvis.

— Kakav ste vi čovjek, Bene Jennisone? Zar ste tako ludi da ste s tim mrtvacem došli ovamo? Zar vam nije jasno što ste se usudili učiniti? Sreća za vas što Ty nije kod kuće. Kakva sreća! A sada odjašite, vrlo brzo! Volim hrabre ljude, ali ne bih htjela gledati kako ćete biti poniženi.

Nakon tih riječi ogleda se naokolo. Onda se htjela okrenuti. Ali zastane. Njezin se pogled zaustavio iznad Jennisona.

Jennison se napola okrene i pogleda iznad ramena.

Šepavi konjušar promuklo promrši kroz zube.

— Eno, dolazi gospodar!

Da, i Jennison ga je vidio kako dolazi. Ali on se tome nije čudio. Ne, nije to smatrao slučajnošću, nego igrom sudbine. Već kad je krenuo s mrtvacem od kuće, bio je čvrsto uvjeren — bio je to pouzdan osjećaj — da će

mrtvaca moći predati samome McCloudu. I taj ga osjećaj nije prevario.

Okrenuo je konja, tako da je ledima bio okrenut Lily McCloud i mogao gledati prema McCloudu.

Ty McCloud je imao uza se nekoliko jahača, a tu je bio i njegov predradnik Jim Hancock. Bili su nekoliko dana i noći na putu. To se vidjelo na njima.

McCloud mahne svojim jahačima da se približe. Izdao im je i nekoliko zapovijedi. Oni su se, naravno, zaustavili i načinili na dvorištu neku vrst obruća.

McCloud je jahao dalje sve dok gubica njegova konja nije gotovo taknula gubicu Jennisonove životinje.

Njegov predradnik je ostao dva koraka lijevo od njega.

Obojica su bili naočiti muškarci i na prvi se pogled moglo povjerovati da su u stanju održavati veliki ranč s dvadeset tisuća ili još više grla stoke i provoditi na svom području apsolutnu vlast.

Iz njega je proizlazilo i ono dostojanstvo što nije trpjelo prigovora. Kad ga čovjek pogleda, golemi je ranč baš bio prikladan za njega. Bio bi razočaran da nije tako velik.

Njegov predradnik Jim Hancock, koji je već kao dječak dobio nadimak „Big Cat“, dakle „Velika mačka“, bio je čovjek drugačije vrste. Jim Hancock nije ni po čemu djelovao tako. Njegova okrugla glava s koso smještenim očima, šiljastim ušima, malim nosom i mačjom bradom, već je to bilo dovoljno da bude nalik na mačku. A kad ga je čovjek promatrao kako hoda, odmah je pomislio na veliku mačku u lovu, na divljeg mačka koji je spreman boriti se za plijen i s vukom.

To su dakle oni, gospodari McCloudova ranča, nosioci moći u zemlji koja se još proširuje sve dalje i želi se povećati.

McCloud se zagledao u Jennisona svojim neljubaznim lavljim očima. On nije pozdravljao, niti je očekivao pozdrav. Samo zapita:

— Što je to? Je li to mrtvac? Čemu to, pobunjenički kapetane?

Jennison se nasmiješio. Ali u tome nije bilo ni traga prijateljstvu. To je prije bio svjestan izazov,

— Vaš čovjek, pukovniče, vaš čovjek — reče i pokaže na mrtvaca. — Prokleti ubojica koji je trebalo da me ukloni. Ali nije bio točno obaviješten. Nije znao u što će utrčati. Ako budete još jednom pozvali ovamo nekog prokletog ubojicu, kako biste time utjecali na tok zbivanja, doći ću još jednom. Ali tada ćete vi biti mrtvac. Mislim da ćete vi pokopati svoga čovjeka. Zbog toga sam ga dopremio ovamo.

Ben Jennison gotovo nehaijno zaustavi. Ali na njemu se vidjelo kako vreba. Ljevica mu je bila spremna.

A McCloud je točno znao što sve Jennison može izvesti koltom. I predobro je to znao.

Čuo je Jima Hancocka pokraj sebe kako je rekao:

— Ja ću preuzeti ovoga, gospodaru. Odjašite malo u stranu. Tada ću mu ja pokazati!

Ali McCloud ne odgovori. Još je razmišljao i pri tome osluškivao duboko u sebi svoj instinkt. Sjećao se onoga što se dogodilo prije nekoliko godina za vrijeme rata. Oh, on je znao zašto se Jennison usudio doći ovamo s mrtvim ubojicom i sada mu još prijetiti. Znao je da bi on i Jim Hancock bili vrlo brzo mrtvi, ako bi zapovjedio napad na Jennisona.

Jednom je to pokušao — sa sedam ljudi. I izgubio je. Tada je htio sa sedam ljudi zarobiti pobunjeničkog kapetana. Ali tada je Jennison zarobio njega. I izgubio je šest ljudi.

Sada je opet mislio o tome. Svih je tih godina mislio o tome.

McCloud kimne Jennisonu:

— Da, ja ću ga pokopati. A sada odjaši. Saslušao sam te. Ti si ga dopremio ovamo. A sada odjaši s moga ranča.

Jennison kimne:

— Upozorio sam te, pukovniče. Zbog toga sam i došao ovamo. I sada svaki mrtvac pada na tvoju savjest. Imaš li je ti uopće?

— Gubi se! — reče McCloud još se svladavajući.

Tada Jennison odjaše.

Jim Hancock promuklo zastenje:

— Mislim da imam prividenja! Jer takvo nešto ne postoji! Gospodaru...

— Začepi njušku! On bi ubio šest ljudi prije nego što bi ga ti uspio po-

goditi. A nas bi obojicu ubio prve. Jesi li razumio?

Jednim zračiem sjaše i pusti uzde da mu padnu. Onda ode na verandu i prođe pokraj svoje mlade i lijepe žene, kao da ona uopće nije postojala.

Ali je njegov predradnik još gledao za Jennisonom koji je, prošavši između ostalih jahača, napustio dvorište i krenuo putem prema svojoj kući.

— Vjerujem da mi se pričinja — još jednom ponovi Hancock.

Tada se ogleda naokolo i pokuša nešto raspoznati na brežuljcima u okolici. Očito tamo nema ni jednog čovjeka s dalekometnom puškom za bivole i dalekozorom na njoj. Ali što onda postoji?

Tako je pitao samoga sebe i postalo mu je jasno da se njegov gospodar borao. A to on nije mogao vjerovati.

Sada i on sjaše i dovikne nekoliko zapovjedi jahačima. Oni dođoše i odvedoše konja s mrtvacem.

I oni su bili nekako zbunjeni, čudili su se, upravo su doživjeli nešto što nisu mogli shvatiti. Dobivali su Jimu Hancocku upitne poglede. Ali ni on im nije mogao ništa objasniti. Ni sam nije ništa znao. Odjednom se naglo okrene.

Lily McCloud, pokraj koje je Ty McCloud prošao kao da i ne postoji, još je stajala ovdje. Nije izbjegavala predradnikov pogled a u oba pogleda nije bilo ni trunke prijateljstva. Gledali su jedno drugo poput dva bića čija je međusobna odbojnost bila vrlo duboka.

Zvećući ostrugama, a pri tome ipak gipko poput velike divlje mačke, tako je prošao pokraj nje u kuću.

Nije našao svoga gospodara u velikoj prostoriji za dnevni boravak koja je bila gotovo dvorana u čijem bi se kaminu mogla peći odrasla svinja. Ali se iz ove velike prostorije moglo ući u ured ranča. Predradnik je otišao onamo. Tu je našao gospodara. Ty McCloud je stajao okraj prozora. Još je držao u rukama veliku čašu iz koje je pio. Predradnik nanišu miris viskija, a vidio je i bocu na stolu.

Ty McCloud je još netremice gledao kroz prozor kao da je još mogao vidjeti Bena Jennisona kako laše s ranča i nestaje u daljinu. Ali je on vjerojatno gledao u prazno.

Jim Hancock mu nije smetao. Slutio je da njegov gospodar još jednom vidi slike iz prošlosti. Postalo mu je to jasno vidjevši kako je McCloud ponekad zadrtao ili se naglo pomakao kao da pod djelovanjem udara.

McCloud se napokon okrene k njemu.

— Sto je Jime? — zapita svog predradnika.

— Za sve postoji neko objašnjenje — počne. — Postoji neko i za tvoje ponašanje. Objasni mi kako bih te mogao shvatiti. Moraš mi objasniti. Inače ću poludjeti, ako...

McCloud iznenada kimne i umirujeće mu mahne.

Ali Hancock se nije dao navesti na šutnju. Samo je na trenutak ostao bez riječi. Onda završi rečenicu:

— Poludjet ću ako mi ne objasniš zašto si se ovdje na svom ranču, u prisutnosti mene i nekoliko kauboja, tako kukavički ponašao. Sto je u tome Benu Jennisonu da ga se tako bojiš? Moram to doznati!

McCloud ozbiljno pogleda svog predradnika. Onda kimne.

— Imao sam tada podoficira koji je bio baš poput tebe — promrmlja. — Bio je grub, pametan, nije znao za strah, bio je vrlo pouzdan. Ja sam bio pukovnik, na čelu unionističkog puka. Bio je to već prilično prorijeden puk jer smo nekoliko puta napadali artiljerijske položaje pripadnika Konfederacije i pri tome uvijek bili s velikim gubicima odbačeni natrag. U artiljeriji je, naime, bila i četa strijelaca iz Tennesseeja. Oni su nas odbijali pucnjavom i poubijali mnogo naših ljudi. Idućeg smo jutra ponovo morali napasti. Tako je zahtijevao naš Vrhovni štab. Morali smo uništiti artiljeriju. Inače ne bismo mogli ići jed u toj uskoj dolini.

McCloud načini malu stanku. Priđe stolu i naliće sebi viskija iz boce. Jim Hancock još nikada nije vidio svoga gospodara da bi pio zbog tih razloga, naime zbog uzbuđenja, a možda i bespomoćnosti.

McCloud nastavi promuklim glasom:

— Idućeg jutra nismo više mogli napasti. Noću nam je desetak pobunjenika ukralo konje. Ukrali su nam sve konje, osim sedam životinja. Bila je to

užasna sramota za moj puk i za mene. Oni su nam, tako reći, ukrali konje ispred nosa, kako je spomenuo brigadni general u armijskom ratnom dnevniku. Zapovijeđeno mi je da dovedem konje natrag ili...

I opet zašuti. Jednostavno mu ono što je slijedilo nije moglo prijeći preko usana. Ali bez obzira na to što je to bilo, zasigurno je bila velika sramota za njega. Okrenuo se prema svom predradniku Hancocku.

— Krenuo sam — reče. — Budući da smo raspolagali samo sa sedam konja, poveo sam sa sobom šest jahača. Ali to su bili najbolji ljudi moga puka. I moj podoficir koji je bio poput tebe, Jime, bio je sa mnom. Mi smo na našim konjima slijedili konjokradice pobunjeničke vojske. Oni nisu pobjegli na svoje artiljerijske položaje. To im je bilo suviše opasno. Jer, artiljerija bi mogla smatrati da ih to mi napadamo. Pošli su zaobilaznim putem, kroz brda. Ali smo ih nakon nekoliko sati stigli.

Ponovo načini stanku. Još uzrujaniji nego prije toga, nemirno je hodao po sobi. Treći put nabuni čašu viskijem i iskapi je nadušak kao i one prve dvije.

— Sve mi se činilo vrlo jednostavno — nastavi. — Kradljivci konja bili su raspršeni oko krda konja i imali su pune ruke posla kako bi ih u toj divljini gonili naprijed. A mi smo mogli ostati zajedno i djelovati, tako reći, poput stisnute pesnice. Trebalo je da samo jašemo oko konja i pobrinuti se za gonitelje, jednoga za drugim. U uskovitlanoj prašini vjerojatno bi nas zamijetili tek mnogo kasnije. Prašina je bila poput guste magle. Ali tada je iskrsnuo pred nama taj kapetan. Bio im je vođa. Dojahao je natrag iz prašine. Vjerojatno se htio osigurati straća, promatrati široke travnike i biti, tako reći zaštitnica. Prilično je točno izračunao kad bismo ga mogli stići s ono nekoliko konja što nam je ostalo. I onda se zatekao ovdje, čekao nas je. Jedan čovjek! A nas je bilo sedam! Razumiješ li, Jime Hancock? Jedan protiv sedmorice! Bilo je to kao u jednoj od onih nemogućih priča što se pričaju ma'oj djeci, a nitko ih ne shvaća ozbiljno, jer je nemoguće da

jedan jedini čovjek pobijedi sedmoricu.

McCloud zašuti i odmahne glavom kao da i danas sumnja u ono što se nekada dogodilo.

— Napali smo ga — reče jednostavno. — No on se pokazao pravim revolverašem. Imao je dva kolta, a pucao je njima brzo i sigurno. I mi smo pucali jašeći prema njemu. Njegov se konj srušio. Ali on je, pucajući, skočio s njega i pobijedio nas. Jedan čovjek protiv sedam napadača! Na kraju je pogodio moga konja u prsa. Kad se srušio, preletio sam iznad glave životinje sve do njegovih nogu. Stavio mi je nogu na zatičak i rekao da sam njegov zarobljenik. Bio sam ranjen. Oči, nos i usta bili su mi puni pijeska i zemlje. Zarobio me. Usljedili su sramotni dani. Ne samo što je doveo konje moga puka svojim četama nego i mene, zapovjednika. Dotle sam smatrao samoga sebe izvanrednim momkom, a zasigurno sam to i bio. Ali nakon ovog poniženja osjećao sam se bijednim poput poljskog miša! Razumiješ li, Jime Hancock?

Predradnik se zagledao u njega kao da ne može vjerovati u ono što čuje. Onda polagano kimne, stisne vilice i zadašće kroz nos.

— Dakle, tako je to bilo nekoć — promrmlja. — Taj je momak onda imao nevjerojatnu sreću. A ti, gospodaru, nevjerojatnu nesreću. To se može dogoditi ako sudbina tako hoće. Ali to nema nikakve veze s vrijednošću nekoga čovjeka. To je isto tako kao da netko, pri kocki, trinaest puta izgubi protiv protivnikove šestice. Obično šestica ne može izići trinaest puta. Ali ako sudbina tako hoće.

Odmahne rukom kao da je dovoljno obasnio. Onda ugleda svog gospodarika kako gotovo tvrdoglavo odmahuje glavom.

— Ne, Jime, drugačije je to — reče Ty McCloud. — Za svakog čovjeka na ovoj zemlji postoji netko koga ne može pobijediti, pa bio on i najmoćniji, moćniji od svih. To je sudbina. Ja u to vjerujem. A za mene je taj čovjek Ben Jennison. To osjećam u svojoj najdubljoj unutrašnjosti. Maloprije sam to opet osjetio. On bi ubio najprije mene i onda tebe, vjerojatno još nekoliko naših ljudi. Savim jasno

sam to osjećao. Zbog toga sam ga pustio neka odjaše.

Jim Hancock je netremice promatrao svog gospodara kao da ga smatra bolesnim. Ili nije mogao vjerovati da je to Tyrone McCloud, veliki gospodar koji je grubošću i bezobzirnošću stvorio cijelo carstvo, a svakoga tko mu se ispriječilo na putu nemilosrdno uništio.

Jim Hancock je shvatio da njegov gospodar boluje od tlapnji.

— No ti si usprkos nekadašnjem poniženju postao velik čovjek — promrmlja. — Moćan čovjek, najmoćniji na cijelom tom području. Da si kukavica, ne bi u tome uspio.

McCloud se malo sažalno nasmiješi.

— Još nisi točno shvatio, Jime. Ne osjećam se kao da sam zakazao, ni poput kukavice. To nisam nikada osjećao. Znam samo da ne bih pobijedio u borbi protiv Bena Jennisona u situaciji kad mi je dopremio mrtvog revolversa, a iz njega je izbio dah prijetuće sile. Nisi li i ti to osjetio, Jime?

Predradnik, osluškujući nešto u sebi, lagano kimne.

— A ti si pozvao tog ubojicu da dođe ovamo? — zapita.

McCloud kimne, jer nije imao nikakvih tajni pred svojim predradnikom. Njihov odnos nije bio odnos rančera i predradnika, već više od toga. Bili su prijatelji, ortaci. Jer, njihov zajednički ponos bio je veliki ranč. On im je bio gotovo svetinja. I to ih je spajalo.

— Da, ja sam ga pozvao da dođe — iskreno prizna McCloud. — On je trebao da ubije Bena Jennisona. Ali sada moram pozvati novog čovjeka.

— Postoji li netko tko ga može potući? — grubo zapita Jim Hancock. — Ne bi li trebalo naći nekoga tko bi ga ubio s leđa?

Ali McCloud žestoko odmahne glavom.

— Ne, to ne ide — reče. — Ne smije se dogoditi da se o meni počne pričati kako ubijam svoje protivnike s leđa. Ne, on mora dobiti metak u prsa. Tada će izgledati da ga je stigla neka stara odmazna. Tada će naša čast ostati neuprljana, Jime. A već i znatko ga će pozvati. Ali po toga ću čovjeka morati sam otići. Moram u Santa Fé. Sutra ujutro krenut ću poštanskom kočijom preko Apaške tvrđave.

— A kakav je to čovjek? — vrlo blago zapita Jim Hancock.

Njegova je blagost, međutim, bila varka. Osjećao se nekako zapostavljenim. Dosad je, naime, sve poteškoće za McClouda on uklanjao s puta. Ali sada je gospodar radije uzimao nekoga ubojicu.

McCloud ga je promatrao kao da se još jednom mora uvjeriti je li on dostojan njegova povjerenja. Onda reče:

— To je stari prijatelj Bena Jennisona. Pripadao je onim kradljivcima konja i bio je poručnik. Sada je profesionalni kartaš u Santa Féu. A opasan je poput zmije čegrtuše. Sreo sam ga tamo kad smo dopremili posljednje stado stoke. Bio je pijan i ispričao mi svoje jade. Bili su obojica zaljubljeni u istu djevojku. Ali ju je dobio Ben Jennison. Ovaj drugi nikako ne može zaboraviti Georgiju Jennison. Mislim da ga mogu pridobiti na svoju stranu. A on je isto onako brz poput Jennisona, možda čak malo brži. On mrzi Jennisona. Zato, naime, što nije dobio tu djevojku promijenilo se mnogo toga u njegovu životu. Sada se smatra upropaštenim. Pije i karta, gazduje u javnoj kući, upušta se u pucnjavu sa svakim tko ga samo malo oštrije pogleda. Razumiješ li, taj je čovjek pravi pakao. I mene i sebe smatra žrtvama Bena Jennisona. Dovest ću ga ovamo. A moram to sam učiniti, jer se najprije moram nekoliko noći s njime opijati kako bismo jedan drugome istresli svoje jade i mogli gledati u Jennisona, neprijatelja koji nas je pobijedio i slovio naš ponos. Razumiješ li, Jime?

Predradnik kimne. A onda izađe. Vani, na terasi, još je stajala Lily. Jim Hancock zastane pokraj nje i promrmlja:

— Onog Elroya Hicksa... jednog ću dana uloviti kako švrlja ovuda poput zagrijanog mačka. A ako ga zateknem u tvom krevetu, lijepa Lily...

— Tada ćeš ga izbaciti kako bi legao na njegovo mjesto, zar ne? — izgovorila je podrugljivo, tako tiho da je samo on svojim izoštranim sluhom mogao to čuti, samo on. — Jer to bi ti već odavno htio — dodao. — Dovoljno mi je da te pogledam i već to znam. Ali ja ne varam svog muža s njegovim ljudima. Ne, nisam takva.

Nakon tih riječi još jednom ga pogleda i osjeti kako je on želi. Onda ga ostavi tamo.

A i kako je samo doznao da je Elroy bio ovdje? Ili to samo naslućuje? Ili je netko od čuvara granica vidio Elroya kako jaše preko ovih pašnjaka. Do vraga, Elroy i ja moramo biti oprezniji.

U međuvremenu je predradnik napustio verandu i otišao u svoju malu kuću. Već je bila gotovo večer. Kuhar će uskoro pripremiti jelo i pozvati ljude na večeru.

Predradnik skine šešir i ljutito ga baci o zid. Oglašuje se frkćući. Zavrtao je kao razdraženi divlji mačak.

Da, Lily! On je smatra vrijednom obožavanja. Ali on će uvijek samo željeti da je može posjedovati, samo željeti. Ona pripada gospodaru, a gospodar je istodobno McCloudov ranč.

Oboje posjeduju njegovu apsolutnu vjernost.

Kad mu je spoznaja stigla dotle, počne misliti o Benu Jennisonu koga se njegov gospodar, kojega je dosad smatrao sasvim neustrašivim, boji. Sada može bolje shvatiti McClouda. Sada mu je jasnije zašto želi biti najveći rančer na jugozapadu. Otkako je doživio poniženje McCloud nije činio ništa drugo već je iz dana u dan dokazivao kako je onda imao samo nesreću, a u stvarnosti je zaista velik, najveći na području Arizone. A onda je sudbina htjela da sretno svog nekadašnjeg pobjednika kao malog rančera, pošto je proširio granice svojih pašnjaka sve do potoka Santa Catalina. Oh, ako McCloud zaista ne može pobijediti u sukobu s Jennisonom, jer je to sudbina, mora barem on pokušati je li i s njim tako.

IV

Ben Jennison je polako jahao, jer je put do kuće bio dug. Njegov će konj prijeći trideset milja kad će noću ponovo biti pokraj Georgije.

Ona će se bojati. Ali morao je odjahati McCloudu. Morao ga je podsjetiti

kako je već jednom izgubio protiv nje-ga.

Kad se sunce spustilo, stigao je do jezera, nastavio jahati duž zapadne obale do nasipa i tu naišao na oba jahača s McCloudova ranča, koje je već sreo kad je jahao na ranč. Oni su ga oštro promatrali pod crvenim svjetlom sunca na zalasku. Ali on im samo lagano kimne, pa bez riječi projaše pokraj njih.

Nakon daljnje tri milje ugledao je u noći svjetla Santa Cataline. Zaustavio je konja i stao razmišljati. Bi li načinio mali zaobilazak i na brzinu kupio u Santa Catalini neke stvari? Georgija je posljednjih dana izrazila nekoliko želja. Ili da najkraćim putem odjaše kući, jer ga ona čeka i brine se za njega?

Odlučio je da odjaše kući.

Kad je već podigao uzde i njegov je konj htio krenuti, začuje topot kopita. Životinja načuli uši. A jahač je povuče na drugu stranu.

Topot kopita je odjekivao, naime, kao da se jahaču koji se približavao silno žurilo.

Na zapadu je posljednje crvenilo prešlo u ljubičastu i plavu boju. Uskoro će noć.

Dugo nije mogao prepoznati jahača, ali onda mu postade jasno da ga je dostigao Jim Hancock. Kad se približio, Jennison posigne za oružjem. Ali predradnik McCloudova ranča oštro poviče:

— Nenaoružan sam!

On ispusti držak revolvera. Nekako je osjećao da Hancock govori istinu. Vjerovao je Hancocku da zaista nije bio naoružan. Smatrao je da mu je Hancock dojahao tako blizu samo zato što želi s njime razgovarati.

Ali Hancock, našavši se u najvećoj blizini, istisne divlji krik pume i baci se sa svog velikog, žilavog i brzog konja na Jennisona i njegova konja koji je skočio. Konj se gotovo prevrnuo, toliko se preplašio predradnikovog divljeg krika poput pume. Obojica padnu na zemlju, a uplašeni konj odskoči malo dalje.

Jim Hancock je odao svu čast svom nadimku. Bacio se na Jennisona poput velike mačke i izbacio ga iz sedla. A njegov užasan divlji krik pume izbezumio je Jennisonova konja.

Sada su se obojica kotrljali na tlu. Borba je odmah počela. Nemilice.

Predradnik McCloudova ranča borio se s divljom željom za uništenjem. Borio se za svog gospodara, za ranč, za sve ono u što je vjerovao u svom životu, naime, za veličinu i moć koju želi, nakon McClouda, utjelovljivati u ovoj zemlji. Služio je čovjeku koji je došao ponižen iz rata i čije će tlapnje nestati tek kad bude posjedovao cijelu Arizonu.

I Ben Jennison je isto tako bio težak momak, usprkos svojoj mršavosti. Ali Jim Hancock ga je gotovo svladao. Tek kad mu je uspjelo gurnuti koljeno između Hancocka i sebe, te odgurnuti od sebe, dobio je malo zraka.

Skočili su sa zemlje, teško dišući, te stali obilaziti jedan drugoga.

— Da vidimo kako si zaista dobar, da vidimo, amigo — teško dišući prijetio je Hancock.

Iz njega je govorila divlja mržnja koja se nije mogla odnositi osobno na Jennisona. Ne, Hancockova je mržnja zasigurno uperena protiv svega što je protiv McCloudova ranča. Tako mora biti.

Kao da su se zaobilazili puma i veliki bivol.

Jim Hancock je bio nevjerojatno brz. Iako težak, kretao se poput mačke. Ali kad je skočio, ipak nije bio dovoljno brz. Jennison mu je zabio desnicu u lice, a zato što je Hancock naletio na tu desnicu, učinak udarca bio je dvostruko jači. Jennison je to osjetio u ruci, u ramenom zglobu. Na trenutak je pomislio da će mu se sve slomiti, počevši od šake do ramena.

Hancock je mirno stajao, onda zamlatara rukama, učini tri koraka natrag i istisne čudan jecaj. Potom pomaćne glavu kao da je mora opet uglaviti u vrat. Nos i usta bili su mu sasvim zgnječeni. Krv mu je tekla iz nosa i usta. Ispljunuo je nekoliko zuba.

Ali onda ponovo nasrne, no sada polaganije, promišljenije, ne više onako maćje, već više poput medvjeda. Bio je izudaran, teško pogođen. Ali je ipak ponovo napadao poput čovjeka koji će uvijek nanovo napadati sve dok bude mogao stajati i kretati se.

Jennison bi se najradije okrenuo i otrčao odavde. Znao je da će to biti užasna borba. Morat će namrtvo istući

predradnika kako bi ga naveo da odustane od borbe. On nije ni vidio da dolaze i drugi jahači. To su bila ona dvojica stražara s nasipa. Ali oni se nisu uplitali. Samo su stajali i promatrali borbu.

Jennison još nekoliko puta teško pogodi Hancocka i kad napokon povjeruje da bi ga mogao srušiti na tlo, tada ga Hancock pogodi poput udarca konjske noge.

Kako može tako ispremlaćeni čovjek još tako jako udariti?

Jennison padne i otkotrlja se na tlu. Užasno se uplaši da se neće moći dovoljno brzo ponovo osoviti na noge. Jer ako ga Hancock pobijedi, nikada više neće biti muškarac kakav je bio dosad.

A Georgija?

On naglo skoči. No opet ga pogodi takav udarac. Ponovo padne i otkotrlja se.

Jim Hancock je teško koračao za njim, jedva dišući i dašćući. Nedostajalo mu je zraka, a zbog toga je djelovao nespretno poput pijanice. Ali je bio prožet odlučnosti da postigne cilj. Želio je zauvijek pobijediti Jennisona, a možda ga čak ubiti golim šakama.

Ali tada je učinio grešku. Došao je preblizu Jennisonu koji je još ležao na tlu. Jennison je zakvačio vrhom noge Hancockovu petu. Drugom ga je nogom tresnuo u koljeno. Hancock se srušio urlajući poput bika. Kad se ponovo podigao, mogao je stajati samo na jednoj nozi. Druga mu je otkazala poslušnost. A Jennison ga je gipko zaobilazio i udarao ga je gotovo kako je htio.

Hancock je izgubio bitku.

Njegova dva jahača, koje je doveo sa sobom s nasipa, napokon su to shvatili. Kada je, naime, maločas prošao uz nasip pokraj njih, na trenutak je zaustavio konja i rekao:

— Jašem za onim Jennisonom kako bih ga zauvijek pobijedio. Ako mi to ne uspije, nastavite umjesto mene. A nećete to učiniti za mene nego za McCloudov ranč, dakle i za sebe. Mislite na to da je on neprijatelj McCloudova ranča.

To su bile njegove riječi prije nego što je odjahao dalje za Jennisonom. Sada su mislili na to.

Jedan od njih uzeo je laso s jabučice na sedlu, stresao ga i počeo njima mahati. Noć je postala svijetla. Mjesec i zvijezde su blistali, bacajući srebrno svjetlo na zemlju. Sve stvari što su stršale bacale su sjene.

Da, dobar bacač lasa mogao bi uhvatiti Jennisona poput bika, čak još lakše.

Ali tada se odjednom upleo treći jahač, koga ona druga dvojica nisu još ni zamijetila jer ih je previše zanimala borba.

Taj se jahač sada zaustavio gotovo tik iza njih i suho je rekao:

— Vi se ne želite uplitati, momci, zar ne?

Oni su pogledali preko ramena. I prepoznali su Elroya Hicksa. Bacač lasa pustio je omču da padne, ali onda ju je ponovo digao kao da je htio opet zamahnuti.

Ben Jennison je u međuvremenu hodao oko »jednonogog« Jima Hancocka i stalno ga nanovo pogađao dugim udarcima. Kao da će ga do kraja uništiti. Hancock se više nije mogao boriti. Samo posljednji ostatak prkosa i volje da izdrži omogućavao mu je da još stoji.

Ako su oba jahača s McCloudova ranča željela učiniti nešto za svog predradnika, to se moralo sada dogoditi. Bacač lasa, dakle, još jednom zavrti lasom iznad glave i pričekava da se Jennison na trenutak zaustavi. Ali Elroy Hicks zaprijeti:

— Ako baciš laso, dobit ćeš metak od mene, prijatelju! Ne uplićite se!

Sada su McCloudovi jahači napokon shvatili. Elroy Hicks je bio na Jennisonovoj strani. To nisu mogli razumjeti. Bacač lasa pustio omču da padne na tlo.

— Oh, ti, prokleta skitnico u sedlu — reče njegov ortak Elroyu Hicksu. — Lud si što se svađaš s nama. Mi te poznajemo. Jašeš posvuda naokolo. A vjerojatno i krađeš stoku i konje. Uskoro ćemo se pobrinuti za tebe.

— Sigurno, prijatelji, sigurno, samo ne danas. Danas, naime, već imam revolver u ruci. Danas se ne možete pobrinuti za mene.

Nisu nastavili razgovor, jer se Jim Hancock treći put našao na zemlji. Pokušao je još jednom ustati, ali je

samo napola uspio. Sada je napokon bio potučen.

Ben Jennison je teško disao i dahlao. Nešto je rekao, ali to nisu mogli razumjeti. U svakom slučaju, to što je izgovorio bilo je olakšanje što je borba završila.

I tek sada, okrenuvši se, ugledavši jahače, postade svjestan toga da nije bio sam s Hancockom.

Ruka mu posegne za koltom. Ali mu je oružje za vrijeme borbe ispalo iz opasača. I tako je ostao stajati.

— To je bio vruški težak posao, Bene! — odjekne glas Elroya Hicksa. — Ova dva prijatelja došla su samo zato da odvedu svog predradnika. Morat će ga staviti u hladnu vodu u jezeru ili će im nabubriti poput kvasca. Možeš li se nakon ovog teškog posla sam popeti u sedlo, čovječe?

Ben Jennison umjesto odgovora samo zadaše.

— Najprije moram potražiti svoj kolt — izgovori teško dišući.

— Onda mirno traži. Ja ću pripaziti na ove dvije dobričine — odgovori Elroy Hicks glasom što je namjerno učinio dobroćudno. — Ovi dragi, fini, simpatični momci zasigurno će se strovjeti nekoliko trenutaka. Zar ne, dragi prijatelji?

— Za tebe ćemo se već pobrinuti, skitnico u sedlu — odgovori jedan od njih. — Od sada će cijela McCloudova grupa biti neprijateljski raspoložena prema tebi. Prošlo je vrijeme kad si mogao jahati ovuda.

A drugi čovjek otrovno zareži:

— Kladio bih se, Tede, da ćemo ga uskoro uloviti kako krađe stoku. I onda ćemo ga objesiti. Da, objesiti ćemo ga!

On je to doviknuo prijeteci i jasno je bilo da je ozbiljno mislio. To je bila neuvijena prijetnja da će ga optužiti za krađu stoke kako bi ga mogli objesiti.

No Elroy Hicks pokaže kako je vrele krvi i nagao. Glas mu postade škripav.

— Vi brbljave kukavice! Ako vi meni tako prijetite, bilo bi dobro za mene da vas sada skinem iz sedla, zar ne? Vi mi prijetite vješanjem? Vješanjem? Oho, trebalo bi samo da dva puta pritisnem obarač i tada ne biste

mogli nikoga više objesiti. Jeste li razumjeli?

Oni nisu odgovorili. A to ga još jače razdraži. Oni su bili pred njegovim koltom, a prijetili su mu vješanjem. Obuze ga bijes.

— Naprijed! Razriješite kopče svojih opasača. Naprijed! — promuklo zapovjedi. — Otkopčajte opasače i pustite ih da padnu! Brzo!

Iz njega se glasa razabirao takav bijes da su oba McCloudova jahača napokon shvatila kako su ga svojim prijetnjama razdražili i izazvali. A on je bio momak kojem nitko nije smio prijetiti. Zato su ga poslušali. Njihovi su opasači pali na tlo.

— A sada sjašite s konja, dolje s njih! — tako je zahtijevao, zadobivši ponovo vlast nad svojim glasom koji je ipak zadržao škripavi prizvuk.

I opet su ga šuteći poslušali. Nisu ga željeli više razjarivati, jer im je bilo jasno kako se ne boji ni cijele McCloudove grupe. Da, poslušali su ga i sjahali.

— A sada svucite hlače! — zapovjedi. — Hoću vaše hlače, razumijete li? Pošto sam objavio rat cijeloj McCloudovoj grupi, skupljat ću sada hlače vaših momaka. Dakle, naprijed, prijatelji! Ne šalim se!

Da se ne šali, razabirali su iz njegova glasa. Ali su još oklijevali. Trenutak je vladala tišina.

Ben Jennison, koji je u međuvremenu ugledao svoj kolt, s mukom se sagnuo i podigao oružje. Zatim je, naslonivši se o svog konja, pio vodu iz boce, a ostatak je izlio u šake i oprao krv s lica. On samo reče:

— Elroy...

— Oni će svući svoje hlače — prekinu ga on. — Prijetili su mi da će me objesiti kao konjokradicu. Morao bih ih poubijati. Neka crkne onaj tko me želi ubiti. Ili ne?

Iz njegova je glasa opet izbijao bijes.

I oni su tada brzo svukli hlače. Da, požurili su se u strahu da se Elroy Hicks neće više moći svladati. Ništa više nisu govorili, samo su ga poslušali.

On odjaše do njih s koltom spremnim da opali i uzme hlače koje su mu morali pružiti. Onda okrene svog konja.

— Prije nego što me McCloudovi ljuđi uspiju objesiti — reče im — smanjit ću njihov broj najprije za nekoliko jahača. A vas dvojicu sam dobro zapamtio.

Nakon tih riječi odjaše polagano dalje. Njihove je hlače ponio sa sobom.

Ben Jennison, koji je u međuvremenu uzjahao svog konja, slijedio ga je.

Oba McCloudova jahača gledala su za njim. A onda počеше psovati. Ali to im je malo pomoglo. Bili su u kušnji da zakopčaju opasače s koltovima povrh gaća i odjašu kako bi ponovo našli neke hlače. Ali su od toga odustali.

Jim Hancock je, naime, užasno stegnao. Htio je ustati, ali nije mogao.

Morali su mu pomoći. Da, morali su ga odnijeti do jezera kako bi mu hladna voda ublažila bolove, modrice i mjesta podlivena krvlju. Inače bi uskoro izgledao dvostruko lošije nego sada.

Ali Hancockova bespomoćnost pružala im je i dobar razlog da ne moraju jahati za Hicksom i Jennisonom zbog svojih hlača. Jer, na kraju su se nekako i uplašili Elroya Hicksa. Odjednom su osjetili kako je on postao opasan. Na početku su ga potcjenjivali.

Uopće im se nije dalo da sami krenu po svoje hlače.

V

Kad su stigli do rupe s vodom, na inače isušenom potoku Santa Catalina, zaustavili su se.

Ben Jennison, stenjući, klizne s konja. Potom napola legne u vodu, pa umoči u nju lice i ruke.

Elroy Hicks ostane u sedlu na čijoj su jabučici još visile hlače McCloudovih jahača.

— Zaista si lud — dobaci on Jennisonu. — Još si mnogo luđi od mene. Jasno, pokušao bih tješiti Georgiju. Ali ona to ne bi htjela. Georgija je jedina žena kojoj ne bih udvarao, čak ni kad bi ti bio mrtav. Ali ne zamjeram ti što si je ti dobio, a ja nisam imao nikakve šanse. Nisam momak poput Reecija Kellija koji joj je nekada isto

tako udvarao, a tako je gubio da čak nije ni došao na vašu svadbu.

Neko je vrijeme šutio i promatrao Jennisona koji je bučkao po vodi. Onda jednostavno zapita:

— Što si namjeravao? Uplašiti pukovnika McClouda? Dokazati mu da će u borbi protiv tebe uvijek doživjeti poniženje? Hoćeš li postati vođom malih rančera i naseljenika: Hoće li doći do rata? Reci mi. A možda ću i ja tebi jednom odati kako je McCloud poslao po novog ubojicu koji neće pokušati pucati u tebe sprijeda. No, ide-mo li dalje?

Posljednje je pitanje bilo opravdano. Ben Jennison se, naime, podigao iz vode. Pošto je sjeo, zapita:

— Kako to da si se našao baš ovdje, Elroy? Očito nije bilo slučajno.

— Nije — odgovori Hicks. — Georgija je došla u Santa Catalinu kad sam bio tamo kod Lou Madison. Zamisli, Lou me želi iznevjeriti i udati se za Fritsa Fritsimmonsa. Baš sam joj htio svojom osobnošću pomutiti sliku Fritsa Fritsimmonsa i tada je došla Georgija i zapitala me jesam li još tvoj prijatelj. Imaš prekrasnu ženu. Bene. Ona se brine za tebe kad tebe napusti razum i činiš gluposti. Sada te već zasigurno čeka, već sate čeka, mnogo sati. Oooh, zaista bih htio znati što se događalo u tvojoj glavi kad si odvodio mrtvog ubojicu McCloudu?

— To ti mogu objasniti — polisteno promrmlja Jennison kao da mu jake unutrašnje boli onemogućavaju disanje, pa nakon male stanke reče: — Pro-teći će mnogo krvi. Bit će mrtvaca kao u ratu. Da, htio sam podsjetiti McClouda kako je bilo nekada kad smo se borili kao vojnici. I htio sam da zna kako i ovaj put neće biti nimalo lakše. To sam mu htio objasniti. To mi je bila dužnost. Ne mogu se boriti do posljednje mogućnosti, ako prije ne iskušam sve ostale. Razumiješ li?

— Da, ti plemeniti čovječe — odgovori Elroy Hicks. — Ali ja ti kažem da taj blviši unionistički pukovnik nije za svih tih godina imao ništa drugo na umu osim kako će punom vrećom uspjeha ispraviti svoj nekadašnji poraz. Zbog toga je tako divlje želio veličinu i moć. A kada je, sve dalje šireći svoje granice, pri tome naišao na tebe, vjerojatno je zakliktao od radosti. I

sada te želi poniziti. Ništa na svijetu ne želi jače no tvoj poraz. Ti ćeš ga morati ubiti. Da, ako budeš ponovo želio mirno živjeti, morat ćeš ga prije toga ubiti.

Kad su stigli na Jennisonov ranč, već je prošla ponoć jer su morali polagano jahati. Osim toga, uvijek su nanovo zastajkiivali kako bi osluškivali. Ali nije bilo progonitelja.

Čim su sjahali, Georgija je izašla. Elroy Hicks se udalji s konjima. Jennison polagano uđe.

Georgija mu nije ni pokušala pomoći ili ga čak poduprti poput bolesnika. Ali u kući, ugledavši ga pod svjetlom svjetiljke, uplaši se. Ipak, nije ga zapitala jesu li ga na McCloudovu ranču svi tukli. Znala je njegov ponos.

Donijela im je kavu na stol. Prije nego što je počeo piti, Ben objasni:

— Bio je to Jim Hancock, McCloudov predradnik. Dojahao je za mnom i htio me udesiti. Doveo je sa sobom i dva jahača, ali me od njih oslobodio Elroy. Nadjačao sam ga, a i to bi trebalo da bude znak McCloudu. Pošto razmisli, možda se ipak neće usuditi upuštati u borbu.

Nakon ovog objašnjenja i posljednjih riječi punih nade Ben Jennison počne piti kavu. Ona ga je malo osvježila.

— Imamo li još onu bocu sa čistim alkoholom, Georgija? — zapita.

Ona ga pogleda i kimne.

— Leći ću — promrmlja on. — Moraš me natrijati alkoholom i malo izmasirati. Ne bih htio biti sutra ukočen. Vjerujem da će mi trebati i nekoliko zavoja. Dva ili tri rebra su mi napukla.

Izišavši iz kuće da udahne malo zraka, Georgija ugleda Elroya Hicksa kako sjedi na klupi u sjeni kućnog zida.

Georgija ga ne bi odmah zamijetila da je on nije tiho pozvao:

— Nemoj se uplašiti, Gigi, ja sam ovdje.

Ona najprije iziđe na rub verande, ogledavši se unaokolo. Noć je bila blistavo svijetla. Moglo se vidjeti na milje daleko, čak do McCloudove zemlje.

Georgija se okrene k Elroyu Hicksu, pride mu i nasloni se pokraj njega i klupe o zid kuće držeći ruke iza sebe, koristeći se njima kao jastukom.

— Ova je zemlja lijepa — prošaputa. — Rado sam slijedila Bena iz Georgije ovamo.

— A i ti si lijepa poput Georgije čije ime nosiš — promrmlja on. — Još se dobro sjećam vaše plantaže pamuka i velike kuće u kojoj smo stanovali. Tada smo, godine šezdeset četvrte, bježali pred Shermanovim četama koje su nas tjerale prisko Georgije. Htjeli su nas otjerati u more. Ali to im nije uspjelo. Georgija je lijepa poput tebe, Gigi. Sjećam se Savannaha i Atlante koje su oni lopovi spalili. Svega se sjećam, Gigi. Tada smo prolazili pokraj Stone Mountaina, golemog okruglog brda, šesnaest milja daleko od Atlante. Čuo sam prije nekog vremena da namjeravaju tamo, u onom glatkom granitu, isklesati spomenik. Na visini od četiri stotine stopa trebalo bi da bude isklesana kolona vojske na konjima, a na čelu generali Lee i Jackson. Da, možda ću jednom odjahati tamo kako bih to pogledao. Da li bih za pola godine mogao na konju stići do tamo?

— To ne bi — odgovori Georgija. — Jer ti uvijek ostaneš svugdje neko vrijeme. Zašto me zoveš Gigi?

— Prema svojoj sestri. I njoj je bilo ime Georgija, a zvali smo je Gigi. A budući da je tebe dobio Ben, a ne ja, a ti ga nikada ne bi sa mnom prevarila, ne preostaje mi drugo nego da u tebi gledam neku vrst sestre. To je za mene bila jedina mogućnost da ostanem u tvojoj blizini. Razumniješ li?

— Da — reče ona.

Potom su oboje neko vrijeme šutjeli.

— Bojim se — odjednom prošaputa Georgija. — McCloud će zasigurno dovesti ovamo drugog ubojicu. Možeš li i to doznati? Hoćeš li moći opet upozoriti Bena?

— Možda. Ali moje će vrijeme uskoro proći. Bit će suviše opasno za mene da jašem preko pašnjaka. Možda bih se morao oženiti s Lou Madison prije nego što mi je Frits Fritsimmons otme. Mogao bih ga izbiti iz sedla, iako posjeduje nekoliko rudnika, a ja samo svog konja, sedlo i kolt. A ipak bih mu mogao oteti Lou. Ali, bi li to bilo pravedno prema Lou? Ja sam, naime, skitnica u sedlu koja uopće ne želi nešto postići.

Uzdahnuvši, zašuti. Georgija mu stavi ruku na rame.

— Ostani ovdje i pripazi na Bena — zamoli ga. — Bojim se. Potreban mu je dobar prijatelj. Istina, naši susjedi očekuju od njega da ih on vodi, ali mu oni nisu prijatelji. Gledaju u njemu vodu, ali...

Bespomoćno zašuti, nisu joj pale na um prave riječi.

Elroy Hicks reče:

— On je velik, jak čovjek za koga se lijepe ostali kad nastupe zlo i nevolja. Ljudi poput njega većinom su osamljeni među drugim ljudima. Njih poštuju, ali ih se i boje. Za prijateljstvo s malenima su preveliki. Tu postoji nevidljiva udaljenost. Da, već znam, Gigi, što misliš. A ja ću vidjeti što mogu učiniti. Veoma bi plakala za njim, zar ne, Gigi?

Ništa nije odgovorila, ali je vidio kako je u sjeni verande kimnula.

On iznenada ustane.

— Odjahat ću u Santa Catalinu — reče i na trenutak zastane pred Georgijom. — Ali ti bi tek poslije plakala — reče. — Prije toga bi se borila. Dobro mu pristaješ, vrlo dobro... bolje nego meni... a i bolje nego Kelliju koji ti je također udvarao onako kako to čini gladan vuk gazeli. Odabrala si najboljeva čovjeka između nas, Gigi.

Elroy podigne ruku i kažiprstom prijoče preko okrugline njezina obraza do brade.

— Da, pripaziti ću na njega, zbog tebe — obeća. — Zaista sam mu prijatelj i ne bih želio gledati kako plačeš. Pripaziti ću na njega.

Nakon tih riječi ode.

Georgija ga je htjela zapitati zašto onda odlazi ako namjerava pripaziti na Bena. U tom bi slučaju bilo logično da ostane ovdje. Ali ipak propusti to pitanje. On je znao što radi.

— o —

Došao je u Santa Catalinu u tri sata poslije ponoći.

Ostavio je svog konja u staji za iznajmljivanje i krenuo pješice. Došavši u dvorište Lou Madison, još jednom zastane. I pomisli: »Ako je prozor otvoren, Frits Fritsimmons usprkos svojih šest rudnika nema šanse. Kladio bih se da ga je zbog mene ostavila otvoreno.«

U dvorištu iza kuće bilo je vrlo mračno. Ali on je vidio kako je lako otvoriti ovaj prozor. To je ovdje uobičajeni prozor čija se donja polovica mora gurnuti uvis. Ta donja polovica počiva na komadiću drveta, tako da se prstima može lako primiti, ispod okvira.

On ga otvori i popne se unutra. Glas Lou Madison zapita:

— Jesi li mogao učiniti nešto za Bena... za njega i Georgiju koju zoveš Gigi?

— Da — reče sjednuvši na rub kreveta kako bi izuo čizme. — Zaslužio sam nagradu — promrmlja. — Stekao sam neprijatelje i još ću ih više steći. Maloprije sam objesio dvoje hlače na ogradu gospođe Chatterfee. Hoće li o njoj loše misliti kad budu vidjeli kako ispod njezina prozora na ogradi vise dvoje hlače?

— Kakve hlače? — htjela je doznati Lou Madison kad se on dovukao do nje i ispružio se zadovoljno daščući.

— Pripadaju dvojici McCloudovih jahača — objasni Elroy i odmah nastavi: — Što bi bilo, Lou, ako bih te zapitao hoćeš li se udati za mene. Što bi bilo kad bih te to zapitao?

— Ali ti to ne činiš — malo obješnjajući odgovori Lou. — A možda bih te mora'la istjerati iz ove sobe.

— Ni ti to ne činiš — promrmlja Elroy i poljubi je.

— Vjerojatno ćemo se ipak vjenčati — reče tada. — Samo kad se ne bih tako silno bojao da ću biti zatvoren poput divljeg mačka u kavezu za kuniće.

Kad je idućeg jutra izašlo sunce, već je sjedio za doručkom. Odabrao je u blagavaonici stol u prozorskom kutu tako da je mogao vidjeti ulicu, a prije svega stanicu poštanske kočije i promatrati polaznu stanicu kočija.

Lou je posluživala ostale goste. Ponekad je prošla pokraj njega. Tada ga je lako taknula njezina šuštava suknya.

Elroy pomisli: »Prošle sam joj noći obećao brak, a za to je kriva Georgija. Ona je nešto što ne mogu dobiti. I zbog toga tražim nadomjestak kao utjehu. Da, očito je tako.«

Osjećao je sve veću nestrpljivost jer je znao da poštanska kočija mora uskoro proći. A na ovoj sporednoj liniji pošta prolazi samo svakog četvrtog

dana, pa ako čovjek želi poslati pismo, mora voditi o tome računa. Inače će izgubiti čitava četiri dana vremena.

Elroy Hicks je čvrsto vjerovao da će Ty McCloud poslati pismo ako želi pozvati novog ubojicu. To će zasigurno učiniti. Prvi je ubojica zakazao. McCloud je i sam isto tako doživio poraz. Kukavički se povukao. Njegov predradnik, koji je pokušao nešto na vlastitu ruku, dobio je batina.

Da, McCloud će pozvati nekog drugog ubojicu, prokletog ubojicu koji će pucati iz zasjede. Ali, odakle McCloud zna gdje može naći takvog čovjeka? To je pitanje postavljao Elroy Hicks samome sebi. Ali na njega je bilo lako odgovoriti. Čovjek poput Tyronea McClouda, koji želi sebi grubom silom stvoriti carstvo, znao je i gdje se mogu naći ljudi koji će za njega obaviti prijav posao. U zemlji gdje postoje lovci na skalpove i banditi, može se za novac naći i prokleti ubojica. McCloud mora samo imati na pravom mjestu povjerljivog čovjeka — na primjer u Tucsonu ili Santa Féu, Nogalesu ili El Pasou — i tada će mu na pismeni zahtjev poslati takvog ubojicu.

Sve je to Elroy Hicks izračunao. I zato je jutros čekao čovjeka s McCloudova ranča koji će donijeti pismo.

I onda?

Dok je jeo i pio, razmišljao je što će učiniti ako bi McCloudov kauboj donio pismo koje bi trebalo da ode dalje? Da, što onda?

Stalno je to pitao samoga sebe. I stalno je postojao samo jedan jedini odgovor: mora zaustaviti kočiju poput bandita kako bi se domogao tog pisma. Mora otvoriti poštansku vreću i pregledati poštu.

Vozač mu ne bi dobrovoljno dao poštansku vreću. Prema tome, Elroy Hicks bi morao postati bandit. Ali, spreman je i na to.

Ipak je, ugledavši Tyronea McClouda, širom otvorio oči.

McCloud je jahao prekrasnog vranca. Pratila su ga tri njegova jahača, jer on nikada nije jahao bez tjelesnih čuvara. Njegov predradnik nije bio s njima. Elroy Hicks se podrugljivo namiješio pri pomisli kako je Jimu Hancocku sada zasigurno teško popeti se na konja i jahati.

Ty McCloud je dolazio, dakle, s tri jahača tog ranog jutra u grad. Krenuo je još po mraku. Zaustavio se pred poštanskim uredom, skinuo svoju putnu torbu s jabučice na sedlu, predao jednom od svojih jahača uzde svog konja i nestao u uredu.

Sada je Elroy Hicks točno znao: McCloud će otputovati poštanskom kočijom. Kamo? Kočija odlazi prema Santa Féu.

Elroyu Hicksu je bilo sve jasno. Ty McCloud ne šalje pismo, već osobno ide na put. Povest će sa sobom barem dva svoja pratitelja.

Elroyu više nije prijala kava. Svježe pečeni kolači kao da su bili od pijeska.

Što da učini? Da zaustavi poštansku kočiju i ubije McClouda?

To bi bilo teško. Protiv njega bi bili ne samo McCloud i njegovi tjelesni čuvari nego i vozači, pratitelji kočije, a možda i ostali putnici koji bi povjerovali da je riječ o pravom banditskom napadu.

Ne, on ne može više ništa učiniti. baš ništa.

Ako želi doznati kojega ubojicu kani McCloud dovesti osobno — vjerojatno iz Santa Féa — onda mora iskoristiti druge mogućnosti.

Odmah je pomislio na Lily McCloud. Morao bi je opet posjetiti. Prilika je bila povoljna. McCloud je otišao. Njegov predradnik je bolestan, a ljudi zasigurno imaju pune ruke posla na pašnjacima. McCloud se može vratiti tek za pet dana.

Kada bi predradnik mogao ponovo sjesti u sedlo? Pitao je samoga sebe. Ali zbog Hancocka se nimalo nije zabrinjavao.

Odlučio je da noćas pokuca na Lilin prozor.

Mogao bi se kladiti da je ona to već čekala. Dosad je uvijek otkrio kad McCloud i Hancock nisu bili na ranču. Tada bi se kroz prozor popeo k Lily.

Odjednom joj se obradovao, jer ona je bila lijepa, puna draži, tako željna ljubavi. Ona je bila žena koja je vraćala svu ljubav koju je dobivala.

Da, on se veselio Lily i noći koju će provesti s njom.

Kad je Lou Madison opet prošla tik pokraj njega i lako ga okrzнула svo-

jom suknjom, zapitao je samoga sebe, je li on doista lopov.

Bio je, naime, još do prije kratkog vremena zajedno s Lou. Čak joj je obećao brak, bio čvrsto uvjeren kako će mu ona biti najbolja žena i kako je napokon vrijeme da on postane stalozen i vjeran.

Ali sada... Bio je malo iznenađen kako mu se neobično sviđalo što je postojao razlog da odjaše do Lily.

Da, to mu se baš sviđalo.

VI

Tog su prijepodneva Jennisona posjetili njegovi susjedi Bill Clayborne i Jim Cash.

Zatekli su ga na verandi kako sjedi na stolcu, s posudom na koljenima, a u posudi je bila voda u kojoj je prao ruke. Najprije ga uopće nisu prepoznali.

Tada se iznenadiše.

— Što ti se dogodilo ako si ti Ben Jennison? — zapita ga Bill Clayborne.

Nije se mogao čak ni nasmiješiti, jer bi mu se tada usne ponovo raspucale i počele krvariti.

Ben Jennison im je sve ispričao. Ništa nije prešutio i završio je riječima:

— U svakom slučaju, pokušao sam mu objasniti kako će protiv mene uvijek nanovo gubiti, jer mu je to sudbina. Možda će nas ostaviti na miru. A što se tiče njegova predradnika, jamačno se sada osjeća kao i njegov gospodar. Pobijedio sam ga.

Oni su ga začuđeno promatrali, čudeći se da čovjek poput njega može biti tako naivan.

— Zar ti zaista vjeruješ, Bene — napokon zapita Jim Cash — da će McCloud poštivati granice naših pašnjaka? Vjeruješ li da će sada probiti nasip — da, sada znamo da je sagradio nasip — kako bi se potok ponovo napunio?

Ben Jennison kimne.

— To mu moraju zapovjediti njegov razum i njegova moć naslućivanja. On mora znati da u borbi sa mnom ne može pobijediti. Vjerujem u to. Već je jednom, boreći se sa mnom, izgubio sve svoje ljude. Ako bude o tome do-

voljno dugo razmišljao, uplašit će se da bi se opet moglo dogoditi to isto.

— Ili će pozvati novog ubojicu! — grubo dobaci Bill Clayborne.

On ustane, a Jim Cash se povede za njegovim primjerom. Malo zbunjeno stajali su ovdje. Napokon Bill Clayborne reče:

— Uviđamo da ti dva ili tri dana ne možeš jahati. A tvoje su ruke jedva sposobne žlicu držati. Teško su ti ozlijeđene. Znači, moramo to noćas sami obaviti.

— Što? Što ćete sami obaviti? — zapita Ben Jennison ništa ne slućeći.

— Potok mora ponovo biti pun vode — objasni Bill Clayborne. — McCloud nam ne može i ne smije jednostavno zatvoriti vodu. Noćas ćemo odjahati tamo i dići nasip u zrak. Nas smo osmorica. U svakom slučaju, nadali smo se da ćeš nas ti voditi. Ali sada ćemo to izvesti sami. On je — a da nam nije ništa rekao — isušio potok. Mi ćemo taj potok — a da McCloudu ništa ne kažemo — ponovo napuniti vodom. Možda će tada shvatiti da smo se odlučili za borbu.

Nakon tih riječi, obojica napustiše verandu i uzjahaše konje. Onda su još jednom pogledali prema njemu. Bill Clayborne odlučno zapita:

— Ti ćeš nas ipak voditi. Bene, ako bi došlo do borbe između njega i nas? Vodit ćeš nas, zar ne?

On je spustio glavu i razmišljao. Mogao im je reći kako i sada žele djelovati bez njega. Htjeli su, naime, dići nasip u zrak. Istina, došli su ovamo kako bi se s njime savjetovali i sigurno su ga htjeli zamoliti neka ih i noćas vodi.

Ali sada ne bi odustali od svoje namjere ni kad bi ih on zamolio za to.

On to može shvatiti. On još ima na potoku nekoliko rupa s vodom. Ali drugi rančeri, dalje južnije, koji su isto tako ovisni o potoku, možda nemaju takvih rupa, jer je potok plići i prema tome nije tako pun vode.

Da, on ih je sve mogao dobro shvatiti. I zato je rekao:

— Ako dođe do borbe, svi ćemo morati biti složni. Da, vodit ću vas.

Oni zadovoljno kimnuše.

— Bit ćemo pri glasanju uvijek na tvojoj strani, Bene — obeća Jim Cash. Nakon tih riječi odjahaše.

On je sada znao što oni misle. Uvijek će se glasati što valja poduzeti i kako valja nešto učiniti. I on će se, kao voda, morati pokoravati većini. Zele da im on bude voda samo u borbi, inače će djelovati onako kako odluči većina.

On je bio sumnjičav.

Ty McCloud će, naime, biti nadmoćniji kad bude potrebno donositi brze odluke. Ali oni su zajednica ravnopravnih susjeda koji iz svoje sredine biraju vođu, nakon toga što je odlučeno što bi trebalo da bude učinjeno.

A njega nisu mogli pitati. Nije bio kod kuće.

Da, on će ih voditi! Ali on nije vjerovao da mogu voditi rat protiv jake McCloudove grupe. Nekako je osjećao da će stvari biti riješene na neki drugi način.

Georgija, koja je cijelo vrijeme bila oslonjena o zid kuće i nije se upitala u razgovor, sada se pomaknula.

— Ako dignu nasip u zrak, bit će rata — jednostavno reče.

On kimne.

— Ali moramo to učiniti — objasni. — Trebamo vodu. Ne možemo opskrbljivati našu stoku vodom iz naših zdenaca. Nekada smo se svi smjestili ovdje pokraj tog potoka zato što on svojim pritocima nalapa cijelu tu zemlju, zato što ima toliko zavoja. Treba nam potok s vodom. Da, ako McCloud ne odustane, doći će do borbe.

Oboje su neko vrijeme šutjeli. On je još prao ruke u tekućini koju mu je Georgija pripremila od nekoliko ljekovitih trava.

— Ovo je dobro — pohvali je. — Ti si travarsku vještica. Prekrasna travarska vještica.

— Vještice su ružne — odgovori ona, a on po izrazu njezina lica spozna da je neće uspjeti šalom skrenuti s teme.

— Znaš točno kao i ja — nastavi Georgija — da će na kraju sve ovisiti o tebi i McCloudu. Vjerojatno će dovesti nekog novog ubojicu. On će te ubiti. Ovaj put to će biti netko tko će pucaati iz zasjele. Tada će se McCloud osloboditi uobrazilje da ne može pobijediti u borbi protiv tebe. I tada naši susjedi neće imati nikakvih šansi. On će

ih sa svojim divljim momcima otjerati do vrata. Uviđaš li i ti to, Bene?

— Da — suglasi se on. — Morat ću ubiti McClouda ako bi se zaista usudio učiniti ono što ti pretpostavljaš.

Ona kimne.

— Zamolila sam Elroya neka dozna kada će doći novi ubojica i kakav je to momak. Elroy će nam pomoći.

On lagano odmahne glavom.

— Tada se Elroy mora mnogo toga usuditi — promrmlja. — Pretpostavljam da njegove novosti potječu od Lily McCloud. On ju je poznavao još prije nego što je postala McCloudinom ženom. Radila je u nekom lokal u New Orleansu. Vjerojatno je posjećuje kad McCloud nije kod kuće. Elroy je oduvijek osvajao žene, samo tebe nije uspio osvojiti.

— Ne, mene nije — reče ona. — I zato me zove Gigi.

— Da, tako se zvala njegova sestra — reče Ben. — Poginu'a je prilikom jedne borbe s banditima. Elroy je tada bio još vrlo mlad. Veoma je volio Gigi.

Ona je neko vrijeme šutjela.

— Ali zašto onda trči za svakom ženom i djevojkom? — ozbiljno zapita.

Ben Jennison sažalno uzdahne.

— Da, takav je on — promrmlja. — Možda traži ženu poput Gigi. Zabrinut sam za njega. Jer ako želi doznati hoće li McCloud dovesti ovamo novog ubojicu i kakav je to momak, mora otići k Lily McCloud. Ako ga ovaj put ulove...

— o —

Kad mu je Lou Madison donijela večeru i zastala tik pokraj njega za stolom, tako da je svojim tijelom dodirivala njegovo rame i dotaknula nogom njegovo koljeno, on je podigao pogled prema njoj i promrmljao:

— Odmah jašem oдавде, Lou. Ali to ne mora nitko znati. A ti me noćas nemoj čekati, Lou.

Ona ga je ozbiljno i upitno promatrala. U njegovu je pogledu raspoznala mirnu ozbiljnost, čvrstu odluku. Djelovao je poput čovjeka koji mora ispuniti ozbiljnu dužnost.

— Ima li to veze s Benom i Georgijom Jennison koja te jučer zamolila za pomoć?

Zapitala je to prilično tiho. Onih nekoliko gostiju zveckalo je priborom

za jelo ili je razgovaralo. Neki visoki momak za susjednim stolom, koji je bio nalik na tragača zlata ili srebra, glasno je srkao juhu.

Elroy Hicks kimne.

— Da, ali ću opet doći k tebi, Lou. Nemoj uzeti Fritsa Fritsimmonsa. Uzmi mene kad se ponovo vratim.

Ona ga je promatrala ozbiljno, kritično i nekako zamišljeno. Bila je iskusna žena koja se morala potvrditi u ovom prilično lošem svijetu.

Sjetila se i onog trenutka jučer, kad je ovdje bila Georgija i zamolila pomoć za Bena Jennisona. Tada je vjerovala da je prepoznala i osjetila pravog Elroya Hicksa. Sada je s njome opet bilo tako.

— Dobro, Elroy — promrmlja i stavi mu ruku na rame. — Dođi k meni kad budeš mogao... ne, čim budeš mogao. I dobro pripazi na sebe.

On se obješenjački nasmiješi.

— Uvijek — reče. — Uvijek to činim.

Oni su još tri sekunde gledali jedno drugo. I odjednom, u tom kratkom razdoblju, oboje su postali svjesni toga kako je između njih sve jasno, osobito jasno i jednostavno.

Kad ju je napustio, bio je siguran kako od sada više nijedan muškarac neće imati kod nje nikakve šanse... ni Frits Fritsimmons sa svim svojim rudnicima zlata i srebra.

Polu sata poslije toga Elroy Hicks je krišom i nezamijećeno napustio mali gradić Santa Catalinu.

Sada je bio na putu k Lily McCloud.

Da, on je to činio za Bena Jennisona. Pošteno je ispitivao samoga sebe, pošteno je postavljao sebi pitanje da li bi inače sada otišao k Lily McCloud, i rekao je jasno sebi: ne!

I tako je jahao kroz noć od jedne žene k drugoj. A ovaj put neće previriti Lou Madison, nego Lily McCloud. Neće biti pošten prema Lily.

Da, tako je to.

— o —

Kao i uvijek u takvim noćima, jahao je poput sjene, poput utvare. Koristilo se svim prirodnim zaklonima, brežuljcima, uleknućima tla, udolinama iz kojih topot konjskih kopita ne odjekuje da'eko. Čak je tu i tamo znao gdje je najčvršće tlo za jahanje, koje-

mu je svojstvo da guta topot konjskih kopita poput saga.

Došavši u blizinu nasipa, zbog kojega je potok Santa Catalina bio suh, začuo je druge jahače.

Najprije je povjerovao da su to McCloudovi kauboiji. Ali tada reče samome sebi da oni zasigurno ne bi u tako velikom broju zajedno jahali. Njihovo je bilo područje preveliko. McCloudovi su kauboiji, u grupicama, bili posvuda razdijeljeni, a na ovom dijelu njihova područja — dakle u priličnoj blizini grada — zasigurno nisu jahali naokolo u jakoj grupi.

Čuo je kako su se jahači zaustavljali, okupljali. Zato je iskoristio grupu drveća i grmova kao zaklon, da bi im se približio. Mjesec i zvijezde su u međuvremenu zablistali kao što je to većinom na teritoriju čije noćno nebo uvijek nanovo podsjeća na baršunasti plavi svod, na golemu kupolu na kojoj zvijezde sjaju poput blistavih dragulja.

Elroy Hicks je prepoznao jahače po jednom jedinom od njih. Taj je jahač, naime, bio Robert Ketsum — čovjek s grbom i nevjerojatno dugih nogu; a jahao je konja neobično kratkih nogu. Takav se čovjek može odmah prepoznati.

Elroy Hicks je pustio svog konja da se, između drveća, polagano približi grupi jahača koja je stajala. Oni mu nisu obraćali pažnju. Smatrali su ga jednim od svojih. Uopće se nisu ogleđavali za njim. Sva je njihova pažnja, naime, bila usmjerena prema naprijed. Jedan od njih reče:

— Tamo sprijeda zacijelo je nasip... tamo sprijeda, jedva četvrt milje dalje.

— Točno — suglasi se Elroy Hicks. — Mogli biste vidjeti jezero kako sjaji i blista kad ga nasip ne bi skrivao pred vašim pogledima. Što namjeravate učiniti, prijatelji?

Tek sada se nekoliko ljudi okrenulo prema njemu. Prepoznali su ga i shvatili su kako nije od početka pripadao njima. Ali su ga dobro poznavali jer je već kod svih ponekad radio, privlačio njihove divlje konje na jahanje ili lovio grabežljive zvijeri. Svi su ga cijenili. Svima bi odgovarao kao susjed. Ali su znali da radije jaše naokolo i tu i tamo zaradi po neki dolar.

On je, tako reći, bio skitnica u sedlu na svojim rodnim pašnjacima. Uvijek su ga poštivali kao osobenjaka.

— Ej, to je Elroy Hicks! — povikne jedan, a drugi, koji su već posegnuli za oružjem, s olakšanjem su odahnuli.

Načinili su krug oko njega.

— Želimo dići taj prokleti nasip u zrak — objasni mu neki odlučan glas. — Želiš li sudjelovati, Elroy? — Jesi li nam se pridružio zato što si na našoj strani?

— Na vašoj sam strani zato što sam prijatelj Bena Jennisona — odgovori on. — Inače me se vaši problemi baš mnogo ne tiču. Znete da jašem naokolo i da gotovo i ne živim u svojoj drvenjari. Mogu shvatiti, prijatelji, da želite uništiti nasip. I ja bih, na vašem mjestu, to pokušao. Ali time nećete riješiti svoje probleme. Kad je Ben Jennison jučer bio kod McClouda, trebalo je da ga ubije. Samo bi vas to spasilo, jedino to. Vi svi morate navaliti na McClouda, osobno na njega. Morate ga ubiti kao gladnog vuka, baš njega. Tada ćete imati mira. Jennison postupa pogrešno i vi postupate pogrešno. McCloud jedino i čeka da razorite ovaj nasip. Tada će vas uništiti. Ali noćas imate više sreće nego pameti. McCloud je oputovao u Santa Fé. Neće se vratiti četiri ili pet dana. Njegova predradnika je Ben gotovo namrtno isprebijao. Mogao sam to promatrati, da, g'edao sam to vlastitim očima. Imate, dakle, veliku sreću što su oba gospodara ranča trenutačno...

Njegove daljnje riječi nadglasalo je mrmljanje jahača. Ova ih je vijest vrlo obradovala i tako mnogima od njih olakšala neposredne brige.

On polagano odjaše iz njihove sredine i onda se okrene u sed'u.

— McCloud će u Santa Féu kupiti ubojicu, prokletog ubojicu — reče škripeći zubima. — A ja bih htio doznati tko je taj ubojica, kako izgleda i kako se zove. Razumijete li? Ne mogu s vama razarati nasip. Pričekajte još jedan sat s time. Tada ću biti daleko oдавде.

Nakon tih riječi odjaše.

Oni su ga pustili da ode. Nijemo su gledali za njim. Tek nakon nekog vremena netko reče:

— Jedno je sigurno, naime to da je on na strani Bena Jennisona. Bili su

zajedno u ratu, a već prije toga bili su prijatelji ovdje. A nakon rata tjerali su stoku u Kanzas. Oni su i više nego prijatelji. Krvna su braća. Kamo je mogao odjahati?

Neki drugi glas se nasmije.

— Razmisli malo, čovječe! Tko je sada sam na ranču ako je McCloud u Santa Féu, a čini se da Elroy Hicks to sasvim točno zna? Kakav je momak Elroy Hicks? Možeš li mi navesti barem jednu donekle naočitu ženu u ovoj zemlji za kojom on nije trčao ili joj barem udvarao? A tamo na McCloudovu ranču sjedi sada lijepa Lily sasvim sama...

Nitko od njih nije ništa rekao, svi su razmišljali. Tek nakon stanovitog vremena javi se neki glas.

— Ako ga ulove, čovječe, McCloud će mu živom oderati kožu s tijela.

— o —

Elroy Hicks je zaista jahao skoro cio sat prije nego što je čuo tutanj eksplozije.

Moglo se čuti na milje daleko u noći, pogotovu zato što je vjetar s nasipa puhao u njegovu smjeru.

Sigurno su upotrijebili mnogo eksploziva. Vjerojatno su ispraznili cio dućan ili su pak nabavili eksploziv iz nekog rudnika gdje ga uvijek ima u zalihi.

Jasno, zasigurno nisu mogli dići cio nasip u zrak. Ali dovoljna je već i rupa kroz koju zasad može prolaziti voda. Za proširenje će se tada pobrinuti sama voda što će prodirati u bujici, nositi sa sobom kamenje i potkopavati prhko zemljište.

Nasip se zasigurno neće moći više spasiti, pomisli Elroy Hicks.

Tada napokon ugleda u daljini svjetla McCloudova ranča. Opet je razmišljao o lijepoj Lily koju je dobro poznao već u New Orleansu kamo je došao iz rata i tamo proveo nekoliko tjedana.

Danas se nije veselio Lily. Ali on hoće i mora otići k njoj. Hoće li ona osjetiti promjenu u njemu?

Oh, nije znao da je ona posjedovala ponos žene. Istina, ona je s njime varala svoga muža zato što ju je on držao na ranču gotovo poput zarobljenice, zato što joj je mnogo toga obećao, a ništa nije ispunio — ali ona se

nije ponižavala. Njezin je postupak djelomično bio i osveta. A Elroy ju je poznavao još prije njezina muža.

Ali ako bi sada osjetila kako nije svim srcem uz nju, mogio bi to postati loše. On je to točno znao.

Uskoro je ranč bio dovoljno blizu. Elroy Hicks priveže konja za grmice što je raslo iza polja s kukuruzom i bliže je meksičkim kućama nego ranču.

Tada se dalje zaputi pješice, jer je kukuruz bio već prilično visok. Kretao se koso preko polja, stigao u vrt, prešao ga i onda se popeo kroz prozor.

Dok je sjedio na prozorskoj dasci, Lily mu je iz kreveta dobacila:

— Imaš dobru obavještajnu službu, Elroy!

On joj priđe, klekne pokraj njezina kreveta i nježno je poljubi u usta i oba oka.

— Lijepo mirišeš — reče tada. — Prepoznao bih te po mirisu u mrkloj noći između tisuću žena.

— A ti mirišeš poput muškarca koji je jahao na konju — odgovori ona. — Ali to mi se sviđa. Volim muškarce koji mirišu poput muškaraca i koji odišu vonjem konja... i kože, duhana i...

Lily ovije ruke oko njegova vrata i privuče ga k sebi. Pa prošaputa:

— Želim otići odavde, Elroy, da, želim otići iz ovoga kaveza. Bila sam glupa što sam se udala za McClouda. Ovdje sam kao na pustom otoku, zarobljenica, žena koju McCloud drži uz sebe kao konja, kao komad namještaja, poput nečega što čovjek ponekad upotrebljava, ali obično mu jedva obraća pažnju. Ili možda vjeruješ da bih inače mogla svoga muža varati s ljubavnikom? Htjela bih pobjeći nekamo, Elroy, najradije u New Orleans, u onaj francuski grad...

On joj poljupcem zatvori usta. I reče:

— Nemoj biti tako glupa, draga. Najprije pričekaj hoće li McCloud pobjeđiti u borbi protiv malih rančera i farmara, koja je zapravo borba protiv Bena Jennisona. Od onoga dana kad je doznao da Ben Jennison živi u njegovoj blizini, McCloudu je najveći cilj da ga uništi. Pričekaj hoće li postići svoj cilj. Možda ćeš još postati bogata udovica. Tvoj muž, naime, svakako

želi borbu, uništenje drugih ljudi i njihovih obitelji. Moglo bi se dogoditi da uskoro bude mrtav. Što radi u Santa Feu? Hoće li ovaj put dovesti desetak ubojica?

Glas Elroya Hicksa zvučao je gorko, ali se istodobno iz njega razabirao i prezir. Lily McCloud se odmaknula u stranu kako bi on mogao leći pokraj nje.

— Da, htjela bih da McCloud izgubi — prizna. — Zasigurno sam mu vrlo loša žena. Možda sam čak poput zmijske. Ali on mi nije nikada bio niti mi jest dobar muž. Podlo je od njega što me ovdje, u osami brežuljaka Santa Cataline, pušta, tako reći, da gladujem. Kad me je doveo iz New Orleansa ovamo, oholo mi je pokazivao sve naokolo i obećao da ću biti ovdje kraljica u prostranom kraljevstvu. Ali to nisam. Ja sam ovdje zarobljenica na osamljenom otoku. I ne dobivam dovoljno ljubavi. Meni je potrebna ljubav, Elroy, ljubav što dolazi iz srca. Želim i da mogu poklanjati ljubav. Čini me ponosnom da mogu poklanjati ljubav. Zašto inače postoji žena na svijetu? Ona mora imati ljubavi za muža, za svoju djecu, za ove dobre stvari, jer inače... jer inače uvene poput biljke koja nema sunca.

Lily zašuti, jer je briznula u plač.

Elroy Hicks shvati kako je Lily vrlo nesretna. A ako s njime vara svog muža, čini to zbog osjećaja nesreće, iz čežnje da bude voljena i da sama može poklanjati sreću.

On ju je žalio. A zato što ju je žalio, bio je posebno nježan prema njoj.

Na časak je zaboravio da je zapravo došao zato da bi doznao zašto je McCloud otišao u Santa Fe.

Noć se već bližila kraju, a oni budni ležali jedno pokraj drugoga.

I tako je on pokušao još jednom.

— Zašto je McCloud otputovao u Santa Fe, Lily? — zapita.

Ona neko vrijeme nije ništa odgovorila, a onda zapita:

— Jesi li zbog toga došao. Elroy?

— Vjeruješ li to, Lily?

Ponovo je razmišljala, a on je znao kako je to noćno razmišljanje spojeno s osjećajima. Ona je, tako reći, osluškivala samu sebe. Onda je odgovorila:

— Da, vjerujem. Postao si drugačiji, Elroy. Ovaj put si drugačiji nego inače.

— Kako drugačiji?

— Nježniji, gotovo suosjećajan, kao da me žališ. Nisi više divlji i buran, nisi više drzak kao da te zabavlja to što varaš McClouda s njegovom ženom. Budi iskren prema meni, Elroy. Molim te!

— Da, bio sam drugačiji — promrm-lja. — Postao sam drugačiji. Razmišljao sam o sebi, Lily. Mi ne možemo biti par. I ne bi bilo pošteno od mene ako bih ti lagao. Da, došao sam jer sam se nadao kako ću i ovaj put doznati je li McCloud pozvao jednog ubojicu ili više njih. Ben Jennison mi je prijatelj. I ja sam mu nešto dužan. Danas sam posljednji put kod tebe, Lily. Ali ako bi me trebala, ako bi bila u nevolji, možeš se pouzdati u mene. Da, čak bih te odveo u New Orleans. Ali tada bih opet morao natrag na ove pašnjake. Razumiješ li?

Osjećao je kako je ona pokraj njega na jastuku kimnula. Onda Lily gotovo grubo reče:

— Da, otišao je u Santa Fe kako bi tamo zavrbovao nekog čovjeka. Mogla sam uhvatiti nekoliko riječi što ih je rekao Hancocku. Ali inače ovaj put ništa više ne znam, baš ništa.

On je više ništa nije zapitao. Ustao je i obuo čizme. U njemu je živjelo razočaranje, a to se razočaranje nije odnosilo samo na njegovu neuspješnost nego i na spoznaju da je s Lily sve završeno.

On joj nije vjerovao, naslućivao je da ona zna mnogo više. Ali nije mogao navaljivati na nju. Inače bi je pre-jako uvrijedio. Tada bi sasvim i potpuno izgledalo kao da je došao ovamo samo zato da bi od nje nešto doznao. Lily bi se osjećala iskorištavanom, morala bi pretpostaviti da nije došao ovamo zbog nje, nego zato kako bi nešto doznao. Nekako je slutio da bi ga zbog toga zamrzila. I zato se nije usuđivao navaljivati. Ionako je noćas osjetila da se promijenio.

Navlazeći čizme, pomisli: »Oh, neka to zadrži za sebe, neka! Već ću na neki drugi način doznati koga je ovaj put zavrbovao McCloud da ubije Bena Jennisona. Zasigurno ću to saznati.«

Tada se oprostio s Lily. Poljubio ju je u oba oka i usta.

— Neću više nikada doći — promrmrlja. — Ali ako ti bude potreban prijatelj koji bi za tebe dao desnu ruku, obavijesti me. Tada ću doći... ali kao prijatelj ili brat. Razumiješ li me?

— Da — odgovori ona, a onda joj glas postade krut: — Možeš otići u pakao, Elroy. Nije mi potrebno tvoje suosjećanje. Potrebna mi je tvoja ljubav, a moram osjećati kako je i tebi potrebna moja. S time je svršeno. Možeš otići u pakao. Nisam ovdje trebala ljubavnika, nego čovjeka. Tražila sam nešto što je bilo poput svjetla u tamnoj noći, poput topline na ledu i snijegu, poput vode u pustinji. Budalo, uopće nisi shvatilo što sam htjela imati. Gubi se!

On zastane osjećajući njezin očaj i razočaranje. Ali on joj nije mogao pomoći. Ako bi se sada trudio oko nje, Lily se jamačno ne bi mogla svladati i postala bi glasna.

— Zbogom, Lily — promrmrlja, ode do prozora i prebaci se preko njega.

I njega je razočaranje ispunilo gorčinom.

VII

Dok je išao prema svom konju, još je bila noć, ali se na istoku nebo mijenjalo, poslalo je pepeljastije, sivlje. Tamo su bijedjele zvijezde.

Njegov je konj stajao na istom mjestu. Nije olabavio kolan. Nije se to usudio učiniti, jer je morao računati s mogućnošću da će morati žurno pobjeći odavde.

Treba, dakle, samo odriješiti uzde s grmlja i može uzjahati.

Učinivši ovo posljednje, pao je zajedno sa sedlom dolje, ali još prije nego što je dotakao zemlju znao je da je netko zarezoao kolan tako kako to umije učiniti samo »stručnjak«. Jer kolan je smio puknuti tek pod njegovom težinom, kad se vinuo nogom preko konjskih leđa, a drugom nogom još stajao u stremenu, tako da je njegova sva težina opterećivala taj stremen.

Prilično teško je pao i pri tome izustio kletvu. Onda je ostao mirno ležati.

Iza grmlja, naime, dolazio je Jim Hancock, istina teškim koracima, zapravo šepajući, ali sa sačmaricom u ruci. Hancock bi zasigurno nepoštedno pritisnuo obarači.

— Vidiš li, skitnico — reče Hancock udarivši ga dvocijevkom po podignutom koljenu. — Vidiš li, sada te imam! Kako je bilo kod nje? Pričaj, dragi moj. Da čujem! Hajde!

— Od mene nećeš ništa čuti. Opali, smrdljivče!

Elroy Hicks to nije rekao ljutito ni divlje, ne, izgovorio je ove riječi sasvim ravnodušno i hladno. Jer, zaključio je sa svojim životom. Znao je da je u klopci — a nije imao šanse čak ni protiv bojesnog Jima Hancocka tako dugo dok je držao spremnu sačmaricu.

Hancock je nekoliko trenutaka šutlo.

— One su budale digle naš nasip u zrak — promrmrlja. — Tutanj se čuo sve do ranča. I obavijestili su mene. Te su budale uništile naš nasip. Jesi li i ti sudjelovao pri tome?

— O tome ništa ne znam — odgovori Elroy Hicks. — Ne znam zašto bih pomogao pri miniranju nasipa. Meni ne smeta! Ili možda vjeruješ da mogu biti istodobno na dva mjesta?

— Ti ćeš ovnovi to još požaliti — prijeteci izjavi Hancock. — Za dva-tri dana moći će ponovo jahati i onda...

Nije dalje govorio, ali se iz njegova glasa razabirao gotovo radostan prizvuk i istodobno škripitava prijetnja. Iz tog se glasa čulo kako se njegov vlasnik nečemu raduje, raduje se na sumoran i bijesan način.

— No, lijepo — reče Hancock Elroyu Hicksu. — Ustan! Hajdemo!

Elroy Hicks nije upitao kamo idu. Bio je obuzet osjećajem gorke pomirenosti sa sudbinom. Ali on se oduvijek igrao sa svojom srećom, uvijek se pokušavao potvrditi hrabrošću.

Njegovo sreći jednom je morao doći kraj. To se moralo dogoditi, jer se ni pri kocki ili pokeru ne može uvijek dobivati. Jednom mora svatko dobiti lošu brojkicu ili karte.

Ipak, gorki osjećaj pomirenosti sa sudbinom nije trajao dugo — samo dotle dok nije ustao. Tada se javila u nje-

mu volja da preživi, ona je postala jača i moćnija i uskoro je sasvim ovladala njime, što je nužno ako čovjek želi biti dovoljno odlučan da iskoristi svaku malu priliku.

— Naprijed! — zapovjedi Hancock. — Oko polja s kukuruzom, pa tamo u staju na sjevernom kraju. Naprijed, dragi moj! Znaš, sada smo sasvim sami. Poslao sam sve ljude na nasip kako bi pokušali zaustaviti vodu ili zakrpati nasip. Sasvim smo sami, osim Lily, starog konjušara, tebe i mene. Meksikanci, tamo prijeko, ne brinu se za ono što se događa ovdje na ranču. Ako te čuju kako urlaš, neće mariti za to.

— Znači da ću urlati? — zapita Elroy Hicks.

— I te kako! — odgovori Hancock i gurne ga puščanom cijevi naprijed. — Nemoj hodati tako brzo — zagrmi. — Hodaj lijepo polagano, jer sam još gotovo jednonog. Da, još sam bolestan. Istukao me veliki Ben Jennison, da, pošteno me izmlatio. Prošao sam kao i moj gospodar koji je također bio potučen, jer mu je to sudbina. Ali ti to za sigurno znaš, zar ne?

Dok je to govorio, polagano se kretao naprijed. Elroy Hicks je neprekidno osjećao otvor puščane cijevi u leđima i znao je da bi Hancock odmah opalio čim bi on samo malo posrnuo. Zbog toga je hodao i kretao se vrlo oprezno.

Dvostruka vrata staje bila su otvorena. Staja je bila prilično prazna.

— Stani pokraj potpornog stupa — zapovjedi Hancock. — Privezat ću te uza nj lasom. Stani, dakle, leđima uz stup, pruži ruke prema natrag i obujmi ga kako bih ti mogao svezati ručne zglobove iza stupa.

Elroy Hicks ga posluša. Na trenutak je bio u iskušenju da poduzme očajnički pokušaj iznenađenja. Pouzdano je znao da Hancock ne može brzo reagirati. Kad bi mu samo mogao odgurnuti cijev puške u stranu, već bi pobjedio.

Ali je Hancock bio oprezan, vrlo oprezan. Hicks je neprekidno osjećao dvostruki otvor cijevi između lopatica — a kad je stavio ruke otraga, desno i lijevo oko debelog stupa, više nije mogao biti dosta brz.

Čovjek poput Hancocka, koji može munjevitom brzinom svezati i tele koje se bacaka, mogao je to postići i sa čovjekom, pogotovu kad je stajao mirno kao Elroy Hicks.

Vani je u međuvremenu svanulo silvo jutro. Nešto od te sive svjetlosti dolazilo je i u staju.

Dva su čovjeka promatrala jedan drugoga.

— Sada ću ti pokazati — teško dišući, ali ipak nekako frkćući počne Hancock. — Ti varaš mogega gospodara, a time i McCloudov ranč sa...

Nije izgovorio ime. Glas mu je bio odviše hrapav, kao da mu je nevidljiva ruka stezala grlo. Zasigurno je htio reći: s njegovom vlastitom ženom. Možda bi je nazvao i droljom ili čak kurvom. Ali nije mogao izgovoriti te riječi. Zato je učinio nešto drugo. Naslonio je sačmaricu o lijevi potporni stup stajskih vrata. Onda učini nekoliko koraka duž čuone stijene staje i nađe tamo što je tražio. To se razabiralo iz njegova zadovoljnog mrmljanja.

Kad se s time približio Elroyu Hicksu, ovaj je vidio da je to bič za mazge. Bila je to dugačka stvarca, duga otprilike dvadeset pedlja s metalnom bobicom na kraju. Od takvog biča može rasprsnuti debela koža mazge ili se njime može raskomadati čovjek.

A Hancock je očito namjeravao to posljednje.

No, on neće moći udarati tako lako kao zdrav čovjek. Svaki će mu udarac zadavati muke. Njemu je, naime, napuknuto barem nekoliko rebara. Neće mu biti lako. Baš suprotno, bit će mu vrlo tegobno kazniti Elroya Hicksa.

— No, nećeš li cviljeti za milost? — zapita udaljavši se od Elroya Hicksa i pustivši da se kraj biča zakotrlja po podu staje sve dok se nije, poput tanke zmije, ovlo oko Hicksovih nogu.

— Idi do, vraga! — odgovori Elroy. — Idi do stotinu vragova!

Te je posljednje riječi izgovorio sa svom svojom mržnjom i ogorčenjem.

I tada Hancock prvi put zamahne dugim bičem. Udarac je pogodio Elroya koso preko lica i prsa. Koža na njegovu licu se rasprsnula. Nosna kost se slomila. Takvim se bičem mogu, kao mačem, rasjeci i zmije čegrtuše na dva dijela.

— Idi do vraga! — zastenje Elroy Hicks.

Na trenutak nije mogao vidjeti jer mu se zacrnjelo pred očima. Budući da je bio svezan, nije mogao više drhtavim rukama prekriti svoju bol. Mogao je samo stenjati i riječima odati svu svoju mržnju. Ovo posljednje ublažavalo je malo njegove boli koje su zaista bile paklenske.

Čudio se što drugi udarac nije uslijedio odmah nakon prvoga, a kad je opet mogao gledati, shvatio je razlog. I sam Hancock trpio je boli pri snažnim i brzim kretnjama.

I sam Hancock morao je odahnuti i pričekati dok mu se nije smirila bol. Jer u njemu se događalo nešto kao u reumatičnog bolesnika koji se prežestoko kreće. Prejako je bio ispretučen. Njegovi mišići i tetive bili su zgrčeni. Imao je napuknuta rebra i zavoj poput steznika.

— No, kao da ti to ne pričinjava baš takvo zadovoljstvo, pasji sine! — podrugljivo zapita Elroy iako je pri tome stenjao od boli.

Tada Hancock opet udari, pa još jednom. Ali onda više nije mogao. Nedoostajalo mu je zraka. Stenjao je od boli i morao se nasloniti o polpurnu gredu krovne konstrukcije. Sve je to bilo sasvim razumljivo. Čovjek koji više ne može jahati nije sposoban ni za druge tjelesne napore. A bič za mazge zahtijevao je velike napore.

No, Elroyu Hicksu je bilo još mnogo gore. Metalna loptica zadala mu je teške rane. A udarci kožnim bičem gotovo su poput udarca mačem. Ali on je ipak siktao svom mržnjom što ju je osjećao.

— Idi do vraga, pasji sine! Do stotina vragova! Proklet bio!

Ova provala mržnje kao da mu je donosila olakšanje. Ipak, sada je znao da mu nema spasa.

Ili ipak?

Tamne koprene pred njegovim očima opet su nestale. Bol je popuštao, nije mu više oduzimao daha.

Jim Hancock je skupljao snagu za četvrti udarac, a pri tome se bojao vlastitih bolova. Da, na njemu se vidjelo da je to bio razlog njegovu oklijevanju.

Odjednom, oni više nisu bili sami.

Izenada je iskrsla Lily. Pojavila se nečujno, kliznula je iz sivog jutra u staju, zastala, ogledala se naokolo.

Hancock je još nije zamijetio. Još je bio previše zaokupljen sam sa sobom — a osim toga, ponovo se usredotočio na Elroya Hicksa. Ne, on nije zamijetio Lily.

Ali, ona je napokon otkrila sačmaricu. Učini tri koraka, dođe do puške i podigne je. Onda se odmaknula malo natrag, jer je već bila vrlo blizu Hancocku.

Hancock je opet zamahnuo dugim bičem. Drugom je rukom pritisnuo bok što ga je bolio.

Uto Lily reče:

— Prestani s tim, Hancock! Ili ću ti ja pokazati!

On zastane kao skamenjen, ali čujno dišući.

Da, nije se morao ni okrenuti da bi znao kako ona drži njegovu sačmaricu.

— Ti prokleta kurvo! — zasikće. — Kad završim s tom skitnicom, pozabavit ću se s tobom. Izdala si svoga muža. Izdala si McCloudov ranč. I to samo zašto što si htjela imati u krevetu ovu skitnicu. Samo zato!

Već je prije zamahnuo, a začuvši njezin glas skamenio se. No sada je zaista udario usprkos njezinoj prijetnji, iako je znao da ona drži u ruci njegovu sačmaricu. Zar je bio lud? Ili se pouzdavao u to da ona samo prijeti i nikada ne bi opalila u njega?

Što se događalo u ovom čovjeku?

On je zaista četvrti put udario bičem. A to je i ovaj put bio udarac koji je razderao lijevu lopaticu Elroya Hicksa poput udarca mačem. Taj mu je udarac razderao košulju i kožu te pogodio zglob na ramenu.

Tada Lily opali — iz obje cijevi. Da, sasula je u Jima Hancocka sačmu iz objiju cijevi i pogodila ga točno u široka leđa.

Elroy Hicks je to čuo kao iz velike daljine. Shvatio je što se događa tek kad ga je odvezala i on se, odvezan, naslonio o glavnu potpurnu gredu.

— Moraš požuriti, Elroy — čuo ju je kako je rekla. — Mogli bi, naime, doći ljudi iz meksičkog naselja. Odlazi brzo, Elroy! Hoćeš li moći doći do svojega konja?

On je s mukom kimnuo, teško dišući. Gušio se. Onda je ugledao Jima Hancocka kako je, kao mrtav, ležao na podu.

— Hvala, Lily — odgovori.

Iz rane na čelu još mu je tekla krv. Iz nosa mu je također neprekidno krvarilo.

— Hvala, Lily — ponovi.

Ona odmahne glavom.

— Nisam to učinila toliko zbog tebe koliko zbog sebe — hladno mu objasni. — Ne moraš mi zahvaljivati. Gubi se, Elroy, gubi se već jednom!

U njezinu se glasu osjećala hladna ogorčenost. On je u tom trenutku shvatio mnogo više nego što bi mu ona mogla reći s tisuću riječi. A to se i nije moglo iskazati riječima. To se moralo osjetiti.

Ona ga je voljela i vjerovala u njegovu ljubav. Bio je za nju svjetlo u tamnoj noći, toplina na ledu i snijegu, voda u pustinji, utjeha u napuštenosti na osamljenom otoku. Zbog toga ga je morala spasiti. Inače bi morala sama sebi priznati da se s njime htjela samo zabavljati. Da, morala je to učiniti za njega, ako nije htjela obezvrijediti njihovu vezu.

Elroy Hicks je to shvatio usprkos svojoj tjelesnoj nevolji. I zato je otišao posrćući i teturajući. Shvatio je kako ne može ništa bolje učiniti za nju.

Nije znao kako će stići do svoga kovanja. Ustanovio je da kolan nije bio prerezan, samo je bio na neki način otvoren.

Stenjući, sve je doveo u red, s mukom se popeo u sedlo i odjahao odavde.

Žalio je Lily, tako ju je silno žalio. No znao je da joj više ne može pomoći.

— — —

Lily je stajala pokraj Jima Hancocka koji je stenjao. Naime, olovne kuglice sačme ne prodiru duboko. Sve su to bile samo rane u mesu. Svakako, izgubio je mnogo krvi, a bio je već prije toga bolestan od borbe s Jennisonom.

Lily je malo pričekala, a jednom izišla iz staje kako bi vidjela i osluhнула da li netko dolazi. Ali nitko nije dolazio iz meksičkog naselja, niti se ikko pojavio s ranča.

Vratila se do Hancocka i lako ga gurnula vrškom cipele.

— Ako ustaneš, pomoći ću ti — reče. — Ako uspiješ doći do svog kreveta, izvadit ću ti svu sačmu.

Trajalo je neko vrijeme prije nego što je odgovorio.

— Budi prokleta, pokvarena vještice! — zastenje Hancock i s mukom se podigne i nasloni o potporni stup. — Takva vještica kao ti može likvidirati desetak muškaraca... i još mnogo toga. Ti...

— Dođi, ako možeš — prekine ga hladno. — Ili da te poduprem? Da gurnem rame ispod tvog pazuha?

— Ne, uspijet ću i bez tebe — zadahće i krene.

Na početku se činilo kao da će, poput pijanice, ponovo pasti. Ali je odnekud smogao snagu.

Ona ga je slijedila.

— — —

Kad je zasjalo sunce, izvadila mu je gotovo svu sačmu iz leđa, očistila rane alkoholom i zalijepila mu flastere.

On je ležao potrbuške, dahtao i ponekad zastenjao, a nije se ni pomaknuo kad je ona završila i krenula prema vratima. Ali tamo je Lily zastajala. I onda se vratila k njemu. Tada mu reče:

— Ovaj ranč i tvoj gospodar su pakao za ženu poput mene. Gotovo je zločin od McClouda što me je dovuкао ovamo u ovu zemlju i tada me manje-više prepustio samoj sebi. Ponekad sam mu bila manje važna od konja. Ali bila bih mu vjerna dopakla i natrag da me je volio kao ženu i poštivao. Zar to ne ide u tvoju mačju glavu, Jime Hancock? Elroy Hicks mi je davao malo od onih stvari za kojima sam čeznula. I zbog toga sam ga morala spasiti. Idući put ubit ću te metkom, Jime Hancock. Znam da me voliš. Znam to. I samo tvoja vjernost prema McCloudu sprečavala te je do sad da ne trčiš za mnom. Ali ubit ću te ako me još jednom usporediš s kurvom.

I nakon tih riječi ona ga napusti.

A on ostade ležati stenjući i pokušao sebi objasniti tu ženu, razumjeti je. Ali mu nije uspjelo. A ipak je instinktivno osjećao kako ju je možda pogrešno sudio i ocijenio. Slutio je da je ovdje riječ o stvarima koje su za njega

teško shvatljive. On je, naime, bio suviše priprost. Čak se uplašio pri pomisli da ga je ona prozrela. Znači, ona zna da je on voli. Ta spoznaja daje joj moć i neustrašivost.

Jer on joj ne bi mogao ništa učiniti nažao, ne, nikada!

VIII

Elroy Hicks u velikom luku zaobiđe okolicu miniranog nasipa i jezera. Imao je sreću što nije sreo ni jednog jahača, niti ga je bilo tko zamijetio.

Loše se osjećao, a kad je izišlo sunce, od milje do milje osjećao se sve lošije.

Nije znao kako će uspjeti stići do Santa Cataline — ali je ipak uspio i rano prije podne ujahao je u dvorište gostionice Lou Madison.

Lou Madison je punila pokraj zdenca kante i nosila ih u praonicu rublja, do užarene peći. Na peći je bio veliki kotao u kojem će kuhati rublje.

Ali netom je Elroy Hicks ujahao u dvorište, Lou Madison je na sve to zaboravila.

Jednim pogledom spozna da je on u lošem stanju.

— Ne mogu dalje — s mukom izgovori Elroy. — Inače bih odjahao još do Jennisonovih. Ali nisam uspio.

— Sidi — pozove ga ona i pomogne mu da se spusti s konja. — Ono što mogu Jennisonovi učiniti za tebe mogu i ja. Dodi, dakle, u moju kuću i u moj krevet. Tada ćeš moći, kao bolesnik, i tamo izdržati. Prekrasno izgledaš, Elroy Hicks.

On je čuo njezine riječi kao iz velike daljine. Uspio se spustiti s konja i kroz stražnja vrata dospjeti u kuću. Legnuvši na krevet, s olakšanjem je zastenjao. Ne bi uspio učiniti ni koraka više, niti bi se mogao i jednu milju više održati na konju.

No ipak, čim se Lou Madison počela truditi oko njega, pomisli: »Taj Jim Hancock... Ako nije mrtav od sve one sačme što je Lily satjera'a u njega, ubit ću ga čim to bude moguće. Da, platit ću mu s kamatama.«

Ta mu je pomisao davala snagu. Stenjao je i škripao zubima od boli kad mu je Lou Madison ispravljala nos i lijepila na nj flaster.

Malo-pomalo boli su popuštale, Lou Madison mu je dala da pije iz boce. To je bila jaka rakija, ali njemu se činila gotovo poput vode.

Požudno je pio. Da, želio se omamiti. To mu je ubrzo uspjelo. Jaki alkohol poklonio mu je neosjetljivost, otežalost i on utone u dubinu bez dna.

—o—

Otprilike u to vrijeme došao je Bill Clayborne k Benu Jennisonu.

Ben Jennison je opet sjedio na verandi odakle je pucao neometan vidik preko potoka na McCloudovu zemlju. Pokraj njega je bila naslonjena, nadohvat ruci, puška.

Bill Clayborne ostane u sedlu iako ga je Jennison pozvao da sjaše.

— Dobro, hvala, ali odmah idem dalje — dobaci Clayborne s konja prema verandi. — Razorili smo nasip — nastavi. — Zasigurno si čuo tresak, zar ne? Potok ima opet vode. Čak i tamo gdje je bio potpuno isušen, sve je kao prije. Dave Skinner i Matt Fletcher, dalje na jugu, već su bili isušeni. Sada...

Prekine se i učini kretnju rukom kao da time želi dati na znanje kako bi svaka riječ bila suvišna, jer je i Ben Jennison mogao vrlo dobro zamisliti što znači voda za dva isušena ranča. Kimne Jennisonu.

— Računali smo s napadom McCloudovih ljudi, s osvetničkim napadom — objasni. — Smjestili smo se u zaklon i čekali da McCloudovi ljudi dođu po našim tragovima. Ali nisu došli. Sigurno si gadno udesio onoga Hancocka. A McCloud je, kako nam je kazao Elroy Hicks, otputovao u Santa Fé. Razumiješ li? U Santa Fé. A odande se može vratiti tek za tri ili četiri dana. Imamo stanku za predah. Hoćeš li se za tri dana tako oporaviti da nas možeš voditi, ako bi došao McCloud s Hancockom i svojim ljudima? Hoćeš li tada biti s nama?

Ben Jennison kimne.

— Do tada ću opet biti kako valja. Bille. Da, moramo svi zbiti redove i čekati njihov napad. Ali moguće je da McCloud smisli nešto sasvim drugo.

Bill Clayborne kimne i gorko razvuče usta.

— Znam — promrmlja. — To nam je svima nagovijestio i Elroy Hicks. Moglo bi se dogoditi da McCloud pozove novoga ubojicu — ili njih desetak. Elroy Hicks je odjahao na McCloudov ranč kako bi to doznao. Da, moguće je da ne napadne nas nego najprije pokuša ubiti tebe. McCloud predobro zna da bi nam u borbi ti bio vođa. Očito i ti očekuješ ubojicu. Inače ne bi sjedio na verandi s puškom nadohvat ruci.

Nakon tih riječi oni zašute. Ben Jennison samo kimne. Tek nakon nekog vremena promrmlja:

— Sve ćemo to nekako preživjeti. Izlazi ćemo iz te mračne neizvjesnosti. Ali vjerojatno neće doći do velike borbe između nas i McCloudovih ljudi. Da, doći će neki novi ubojica, prokleti ubojica.

Bill Clayborne ga čudno pogleda.

I ti to kažeš tako ravnodušno? — nekako začudeno zapita.

Ben Jennison slegne ramenima.

— Sam me se ne usuđuje napasti — promrmlja misleći pri tome na McClouda.

Oni se još jednom pogledaju. A Bill Clayborne je sada jasno osjećao kako između McClouda i Jennisona sigurno postoji neka tajna.

— Dakle, za tri ili četiri dana bit će ozbiljno — promrmlja i odiaše.

Ben Jennison je gledao za njim. Bill Clayborne je jahao orema ranču Cash.

Iz kuće iziđe Georgija. Priđe mu, položi mu ruku na rame i zagleda se, kao i on, preko potoka na McCloudovu zemlju.

—o—

Tyrone McCloud odjednom začuje nevjerovatno brz prasak revolvera.

Polagano je jahao prema stijenama. Uskoro je otkrio privezanog konja i doveo do njega svoju unajmljenu životinju. Dok je to činio, uvijek nanovo odjekivali su brzi revolverski pucnjevi, ali je svaki put pucao drugi revolver.

Čovjek koji je s one strane stijene učio brzo i sigurno gađanje zacijelo je imao na raspolaganju nekoliko oružja.

Tyrone McCloud se oprezno kretao.

Onda napokon ugleda Reecea Kellyja koji je nekada bio poručnik Bena Jennisona.

Kelly je imao opasač za dva revolvera. Pred njim, otprilike na osam do deset jardi daleko, bila je grupa stijen na veličine čovjeka. To su bile žutocrvene pjeskovite stijene koje su djelovale gotovo poput grupe pogrbljenih ljudi u napadu, baš kao da je neki kipar najprije isklesao sirove oblike te grupe.

Reece Kelly je uvijek nanovo pucao u tu grupu. Pri tome je vježbao i potezanje oružja — ali ga je potezao i u kretanju, hodajući, naglo se okrenuvši, ležeći, čučajući.

Ono što je Tyrone McCloud sada mogao promatrati bila je umjetnost ili čarolija. Drugačije se nije moglo nazvati. I sam Ty McCloud bio je vrlo brz u rukovanju revolverom. A vidio je, tijekom svog života, još brže ljude kako potežu oružje i pucaju. Ali to što je mogao sada gledati, to je bila čarolija ili savršenstvo mogućega.

Reece Kelly je imao na stijeni šest oružja koja je sva prije toga napunio i sada ih je, jedno za drugim, do kraja praznio.

Sa pjeskovite žutocrvene pješčane stijene pri svakom udaru metka nešto se odlomilo i odskočilo. Ti su se ob'aci pjeskovite prašine mogli dobro raspoznati. Omogućavali su točan nadzor pogotka.

Reece Kelly je znao samo za pogotke u srce ili glavu.

Kad je Kelly ispraznio sva oružja, McCloud iziđe iz svog skloništa — ali tada doživi iznenađenje.

Reece Kelly je imao još jedan revolver. Bio je malen, ali ipak ne poput »derringera«.

McCloud brzo podigne obje ruke.

— Ej, zar me više ne poznajete? Ja sam McCloud! Već smo se jednom sreli ovdje u Santa Feu. Tražio sam vas u gradu. I onda mi je mladić iz stajle za unajmljivanje ispričao kako vi u to doba uvijek izjašete da biste vježbali koltovima. Naveo mi je otprilike smjer — i onda sam čuo pucjavu iz revolvera.

Nakon ovog objašnjenja McCloud polako spusti ruke. A Reece Kelly učini kratku kretnju i oružja, kao čarolijom, nestade.

— Da, sada sam vas prepoznao, pukovniče McCloud — reče Kelly, — Vi ste onaj nesretnjaković čijem smo

puku nekoć ukrali konje, a onda ste dojurili sa šest jahača za nama i kapetan Jennison vas je zarobio. Da, vi ste pukovnik koga je pratila ušljiva »smola«. A kad smo se prošle godine ovdje sreli, pričali ste mi kako ste sada, dolje na jugu, velik čovjek, a vaš nekadašnji pobjednik, kapetan Jennison, samo je mali rančer u vašem susjedstvu. Da, još se dobro sjećam, iako sam te noći bio prilično pijan, vjerujem da smo tada obojica otvorili svoja srca. Što tražite ovdje, McCloud? Promatrate me kako pucam? Da, mogao bih nastupati u svakom cirkusu na svijetu kao umjetnički strijelac, zar ne?

McCloud kimne. Pride još malo bliže, sjedne na kamen i stade promatrati kako Reece Kelly ponovo puni svoja oružja. Onda izvuče iz unutrašnjeg džepa svog kaputa malu plosnatu i kožom presvučenu bocu čiji je čep bio ujedno i čašica.

— Ovo je najplemenitiji viski iz Škotske — reče. — Boravio je tamo dugo, vrlo dugo u bačvama od jelovine. Hoćete li ga kušati, Reece Kelly? Bolje se priča uz piće. A za našeg posljednjeg sastanka bili ste čak veoma pijani.

Reece Kelly uzme čašicu i omiriše viski.

Bio je to veoma plavokos čovjek, ali kože silno potamnjele od sunca što je izvanredna rijetkost; plavokosi ljudi, naime, obično su svijetle kože vrlo osjetljive na sunce. Oči su mu bile čelično plave i na muževan je način bio vrlo lijep.

Njegove su nosnice zadrhtale pri mirisu viskija. On je bio momak finih živaca, ruku kao u umjetnika, koji je njima mogao izvoditi prekrasne stvari bilo na violini, klaviru, ili kao kipar ili slikar. To su bile vitke, duge ruke snažnih ručnih zglobova.

Pio je tekućinu boje jantara poput pravog poznavaoa. A onda kimne.

— Da, dobar je. Zaista je dobar. Ali vi niste došli ovamo kako biste me promatrali pri pucanju, a ni zato da biste mi ponudili dobar viski. Dakle, zašto?

— Ben Jennison je vrlo sretan s Georgijom — **polagano** izgovori McCloud.

Oči Reecea Kellyja se suziše. Ali njegove nosnice zadrhtaše još jače nego pri mirisu viskija.

— Već ste me onda htjeli nahuškati protiv njega — promrmlja. — Oh, da, postao sam mu neprijatelj od dana kada je dobio Georgiju za ženu. I još sam mu uvijek neprijatelj. Ali ja vam neću pomoći da ga ubijete, ne! Hvala za viski iz Škotske. Ali sada radije nestanite, McCloud. Ili moram reći: pukovniče?

— Platit ću vam pet tisuća dolara ako ga ubijete, Kelly. Pet tisuća dolara za Jennisona. On je vođa malih rančera i farmera. Već me je jednom, kao vođa, užasno ponizio i još me je na kraju zarobio. On me progoni u mislima, razumijete li, Kelly? A vi ste mu postali neprijatelj. Zašto onda ne bismo jedan drugome pomogli? Ili vama pet tisuća dolara ništa ne znači?

Reece Kelly gurne svoj ponovo napunjeni revolver u navlaku, smjesti je kako valja i iskrivi lice.

— Jesam li ja ubojica za pet tisuća dolara? Zar izgledam kao da bih za pet tisuća dolara ubio starog prijatelja samo zato što mi je preteo djevojk-u?

McCloud ustane sa stijene.

— On je s njom vrlo sretan — reče. — A vi ste vrlo nesretni, Kelly. Postali ste kockar, pijanica i revolveraš. Da, zašto ga ne biste ubili za pet tisuća dolara, zašto ne? Već ste ubili više od desetak protivnika u dvoboju revolverima. To je poznato. Uživati takav glas. I vjerojatno točno znate kako ste na najboljem putu za pakao, dok će on uskoro dobiti dijete. Da, zašto ga ne biste ubili? Zašto ne? Niste li već zbog neznatnijih razloga zametali borbu? Barem ga jednom posjetite. Otidite pogledati Georgiju. Promatrajte jednom tri dana blistavu sreću oboje Jennisonovih. Platit ću vam tisuću dolara ako dođete u Santa Catalinu i ostanete tri dana gost kod Jennisonovih. Tada možete ponovo odjahati, ako hoćete. Kad on bude mrtav, dobit ćete još četiri tisuće dolara. Inače vam nisam više ništa dužan. Dakle?

On još jednom naliže iz boce punu čašicu, pruži je Kellyju, a sam prisloni grlo boce na usta kako bi je do kraja iskapio. I Kelly je, nakon kratkog oklijevanja, ispio viski.

— Da — promrmlja tada — rado bih jednom iz blizine vidio tu veliku sreću. Zaista bih morao jednom posjetiti Jennisonove.

Reece Kelly učini malu stanku i onda spremi ostale revolvare i sve druge potrepštine u malu torbu koju je obješenu o jakučicu sedla, vjerojatno donio iz grada na ovo mjesto za vježbanje u pucanju. Ali onda zastane, pogleda McClouda i reče!

— Vi ga se ne usuđujete napasti, zar ne? Nekoć vas je tako ponižavajuće porazio da vas to sada muči i progoni. Da, mogu to razumjeti. Vi ste grub i ponosan čovjek, McCloud. Vrlo vam je nelagodno što ste morali doći k meni i zamoliti me uslugu. Ali vi ne želite ni nekog slabog momka. Kladio bih se da ste već pokušali s nekim unajmljenim ubojicom i tada ste imali »smolu«. Sada se više ne želite izlagati opasnosti da doživite neuspjeh i zato ste izabrali jedinog pravog čovjeka. To je mudro. Ali ja nisam ubojica koji se može kupiti. Ipak nisam još tako duboko pao.

— Ali kao kockar nećete uvijek imati sreću — odgovori McCloud. — Ne možete vječno voditi takav život. Udostručit ću nagradu na deset tisuća dolara i platit ću vam dvije tisuće dolara ako odjašete Jennisonu i tri dana promatrate njihovu veliku sreću.

Na trenutak se činilo da će Reece Kelly odbiti. Ali onda zamišljeno reče!

— Dvije tisuće dolara, lijep iznos. Sigurno ste vrlo bogat čovjek. Odakle vam tako mnogo novaca da ste mogli stvoriti golemi ranč, kupiti golema stada goveda i plaćati velik broj ljudi. Odakle?

McCloud iskrivi lice.

— Oooh — izusti — Imao sam na Mississippiju parobrod. Bio je unajmljen unionističkoj vojsci. Kad su ga pripadnici Konfederacije spalili i potopili — već nakon kapitulacije — dobio sam za njega znatan iznos. Dobro sam uložio taj novac. Goveda, koja sam kupovao po tri dolara grlo, prodavao sam u Abilenu po dvanaest do petnaest dolara. Imate li još kakvih pitanja?

— Ne — reče Reece Kelly, ali odmah nastavi. — Već tri noći igram poker s

nekoliko ljudi u salunu »Taos«. Dosad sam neprekidno gubio, jer su oni prvorazredni igrači pokera, a ja vjerojatno imam »smolu« u igri. To se ponekad događa. Ako noćas izgubim, neću više imati novaca. Tada ću trebati vaše dvije tisuće dolara. Da, onda ću ići s vama u Santa Catalinu, pukovniče!

Nakon ovih posljednjih riječi, koje je izgovorio vrlo odlučno, Reece Kelly uzme torbu i pride svom konju.

Tyroneu McCloudu ne preostade drugo nego da ga slijedi. A mogao se samo nadati da će Reece Kelly i noćas gubiti pri pokeru. Osjećao je bijes što ga je obuzimao dok je slijedio Kellyja do konja i penjao se u sedlo. Do vraća! Već je tako duboko pao zbog Jennisona da čini sebe ovisnim o sreći revolveraša u kartama? Najradije bi odmah oputovao natrag kući.

Ali odjednom je čvrsto i sigurno osjetio kako će se sve zbiti prema njegovim željama.

I zato je slijedio Reece Kellyja u grad.

— o —

Idućeg priepodneva sreli su se na polaznoj stanici poštanske kočije. Poštanska kočija za jug već je čekala.

Reece Kelly je stigao blijed i neispavan.

McCloud ga pogleda i bez riječi se popne poslije njega u poštansku kočiju u kojoj su već sjedila njegova oba tjelohranitelja.

Reece Kelly i McCloud nisu izmijenili ni jedne jedine riječi. Ali više se nije ni imalo što reći. Reece Kelly je i te noći gubio. Je li to bila sudbina? Je li to bilo tako zato da bi krenuo na put u Santa Catalinu i tamo ubio Bena Jennisona?

Cijelu je noć iskušavao tu sudbinu. Da, to je trebalo da mu bude znak. Izgubio je i svoje posljednje dolare. Je li to bio znak? Gotovo je vjerovao u to.

On je već, naime, slutio kako neće ostati pri tome da zaradi samo dvije tisuće dolara. I predobro je znao kako će ponovo početi mrziti Bena Jennisona ako bude morao promatrati njegovu sreću s Georgijom.

IX

Cetiri dana nakon borbe s Jimom Hancockom Ben Jennison se dovoljno odmorio i oporavio. Ali za to je vrijeme uvijek nanovo i temeljito razmišljao o Jimu Hancocku. Za vrijeme borbe jasno je osjećao mržnju tog čovjeka koja ga je osposobljavala da neprekidno ustaje i pokušava se boriti ulažući posljednje ostatke snage. I tada je Hancock bio pobjeđen. A morao je proći poput svog gospodara čiji je kukavičluk pred Jennisonom i sam doživio kad je Jennison došao s mrtvim ubojicom na ranč.

Kad se četvrti dan približio kraju, Ben Jennison je znao što će učiniti Jim Hancock prije nego što se njegov gospodar vrati iz Santa Féa.

Hancock to MORA učiniti, sasvim jednostavno mora, jer za njega ne postoji drugi izlaz. Djelovao je, tako reći, bez zapovijedi svog gospodara kad se upustio u dvoboj s Jennisonom.

Bio je pobjeđen.

I sada mu je bila potrebna pobjeda. Nije, naime, mogao ni spriječiti razaranja nasipa. Da, sada mu je bila potrebna pobjeda, a ona bi mogla predstavljati jedino uništenje Bena Jennisona.

Kad je Ben Jennison četvrti dan došao u mislima do tog zaključka, ustao je sa svog stolca na verandi. Još se jednom protegnuo, otvorio i zatvorio šake, stao micati prstima.

Oh, dobro se oporavio!

Georgija ga je promatrala s vrata na čiji se dovratnik bila oslonila.

— Što namjeravaš? — zapita ga.

On je pogleda.

— Znam — reče — da bi ti htjela ostati pokraj mene i boriti se. Ali time mi ne bi pomogla. Previše bih bio zabrinut za tebe. Zato uzmi laka kola i odvezi se do Callaghanovih. Odvezi se pokraj Billa Claybornea i reci mu neka dođu k meni svi koji mi žele pomoći. Kaži Billu Clayborneu neka obavijesti svoje najbliže susjede, a oni pak slijedeće. Razumiješ li? Reci Billu da očekujem napad tek poslije ponoći. Hoćeš li to učiniti?

Ona ga je nekoliko trenutaka promatrala bez riječi.

— Da — suglasi se — obavijestiti ću sve koje Bill Clayborne ne bi mogao tako brzo obavijestiti. I onda ću se vratiti.

— Ne — odlučno će Ben.

— Ipak — odgovori ona ne manje odlučno. — Ja sam tvoja žena. I umijem rukovati puškom. Moje je mjesto pokraj tebe. Ako dođu da nas unište, hoću da se također branim. Hoću, razumiješ li? To je moje pravo.

On joj je htio nešto reći, ali tada ugleda u njezinim očima čvrstu odluku. I zato kimne. Priđe joj, ovije oko nje ruku i uđe s njome u kuću. Ona se priljubi uz njega.

A obadvoma je bilo jasno kako već možda sutra mogu biti mrtvi.

— o —

Nakon što se počelo smrkavati, stizali su redom.

Najprije je došao Bill Clayborne, onda Robert Ketchum i potom Jim Cash. Jedan za drugim dolazili su k njemu mali rančeri i farmeri koji su s mukom počeli u ovoj zemlji jer im je nedostajao početni novac. Tek za nekoliko godina bit će im bolje i neće morati svaki dolar tri puta okrenuti u ruci prije nego što ga potroše.

Stizali su s puškama iz građanskog rata, sa sačmaricama i revolverima.

Posljednji stigoše Henry Callaghan i Georgija.

— Ne da se uvjeriti kako bi bilo bolje da je oštalala kod moje Marije — reče Henry Callaghan Benu Jennisonu.

On pogleda Georgiju. Ona mu mirno uzvratila pogled.

— Skuhat ću kavu za vas — reče i ode u kuću.

Muškarci su šutjeli. Cekali su na verandi, u mraku. Neki su sjedili na stubama verande i na ogradi. Ostali su stajali ili se nemirno kretali. Ova je šutljiva grupa ljudi bila vrlo nape-ta.

Svatko je, naime, bio svjestan toga da može biti loše za sve njih ako njihov vođa Ben Jennison sada u nečemu pogriješi, ako ne donese pravu odluku.

Čuli su ga kako im govori:

— Sasvim je sigurno, Hancock će doći s divljim čoporom da me uništi. Napast će ovaj ranč. Ali ja ga se odričem. Ovdje neće nikoga naći. To će ga

razbjesniti. Odavde će jahati dalje do Billa Claybornea. A onda ćemo ga mi zgrabiti. Jer mi ćemo tamo na usjećenom putu pokraj potoka...

— 0 —

Za prosječna bi čovjeka bilo poput čuda kad bi mogao opet sjediti u sedlu i jahati, ali za Jima Hancocka nije.

On je, naime, zaista bio žilav poput velike divlje mačke, a osim toga, Lily McCloud mu je izvadila svu sačmu iz tijela. Pošto mu je i dezinficirala sve rane, a Jim Hancock je inače bio zdrav, mogao se već nakon tri dana popeti u sedlo.

Jasno, još mu nije bilo baš sasvim dobro. Radije bi još dva ili tri dana pričekao. Ali nije mogao.

Zelio je, naime, sve «obaviti» prije nego što se gospodar vrati iz Santa Féa.

Kad su se jahači skupili u dvorištu ranča — dao ih je odasvud dovesti — iziđe iz svoje male kuće. Još se vrlo oprezno i s mukom kretao. Nije se moglo baš ništa vidjeti od njegova «mačjeg» načina kretanja. A i s jezom je razmišljao o predstojećim satima u sedlu. Ali on će to izdržati.

Konjušar mu dovede njegova snažnog konja. S mukom se vinuo u sedlo. Znao je da ga jahači promatraju u sumraku. Volio bi da se mogao lakše vinuti u sedlo i ne dopustiti da bude uočljivo kako mu je to još teško.

No nije mogao drugačije.

Sjedeći u sedlu, odmah su ga zabolele rane. No stisnuo je zube tako a su zaškrutali.

Onda pogleda prema stambenoj kući. Prozori su još bili mračni. Lily nije još upalila ni jednu svjetiljku. Ali ipak ju je ugledao kako stoji na verandi oslonjena o potporni stup krova verande pokraj tri ulazne stube.

Na trenutak pomisli koliko toga zajedničkog njih dvoje imaju, iako o tome nitko drugi ništa ne zna. Mrzi li je on? Prezire? Ili je voli?

Znao je da ona s Elroyem Hicksom vara svoga muža. A ipak je nekako osjećao i slutio kako to nije varanje jedne djevojčice, nego više očajničko hvatanje za slamku, onako kako to čini i utopljenik.

A onda mu je ona istrusila sačmu iz dvocijevke u leđa. No, kad mu je bila potrebna pomoć, ona mu je pružila.

Sve je to u njemu neprekidno bilo prisutno i tako je osjećao uvijek istu zbunjenost kad je samo i pomislio na Lily.

I sada, dok je u večernjem sumraku gledao prema njoj i pokušavao nešto raspoznati — neku kretnju, možda mahanje — opet je ta zbunjenost bila u njemu. Ona će me još motati oko maloga prsta, pomisli.

Onda krene.

Jahači su ga slijedili. Bilo ih je više od desetak, točno petnaest ljudi. To je bilo dovoljno, sumorno pomisli, da zauvijek nauči pameti susjede McCloudova ranča, one koji su uništili nasip, tako da će se iseliti iz zemlje i ostaviti pašnjake slobodne.

.....

Nagradne igre za čitaoce
Šaljive dopisnice
Karikature
Križaljka
Horoskop

.....

Nije jahao brzo — ponekad u kasu. a često i samo korakom. Jahači su šuteći ostali iza njega. Ni jedan se od njih nije pojavljivao pokraj njega kako bi jahali konj uz konja.

Bio je osamljen na čelu i za to vrijeme postajao svjestan toga kako uopće nema prijatelja, a i jahači McCloudova ranča samo ga poštuju ili čak strahuju pred njim, jer je poznat kao grub i okorjeli predradnik koji ne trpi prigovora.

Njegova mu osamljenost još nikada nije ništa značila. Jer imao je samo jedan zadatak, jedan cilj: veličinu McCloudova ranča koja je značila moc. Htio ga je uvećati i ojačati. To mu je bilo dovoljno.

Ali sada — dok je jahao s grubim čoporom kroz noć — odjednom osjetio kako postoji i nešto drugo. I ponovo je stao razmišljati o Lily.

No odjednom su njegove misli skrenule u sasvim drugom smjeru. Svi su ugledali u noći svjetla s one strane potoka. Vidik im je bio dalek na milje, jer su svjetla bila jasna i vidna.

To su bili rančevi s one strane potoka, farme ili gradići naseljenika.

Jim Hancock je jahao prema svjetlu Jennisonova ranča. Sada je bio usredotočen na svoj zadatak. Da, odmah će grubo i bezobzirno napasti.

Stigavši sa svojim jahačima do potoka, zastane i okrene konja. Jahanje ga je prilično izmučilo. Rane su ga boljale. Samo dašćući dolazio je do zraka. Ali glas mu je zvučao grubo. Zapovjedio je:

— Stavite rupce na lice. I onda napadnite i sve uništite. Pucajte u sve i svakoga, a onda razorite ranč. Naprijed!

On je projahao preko potoka. Oni su ga slijedili.

Osobno je vodio napad i čudio se što se svjetla nisu gasila, jer se topot kopita jasno čuo, prijeteci poput neumitne kobi. Ali ništa se nije micalo, baš ništa. A nije se čuo ni prasak metaka.

Oni ulete u dvorište, razdijele se oko kuće, nisu prodrli samo u nju nego i u barake, u staju i sjenik.

Korali ranča bili su prazni. Sve životinje koje su bile ovdje ovedene su.

Jim Hancock shvati kako je sa svojim jahačima prodro, tako reći, u prazninu. Ben Jennison je predvidio njegov dolazak, očekivao ga je — i izmaknuo mu.

Jim Hancock bi rado sjahao, sam se latio posla. Ali je znao kako se samo s mukom kreće i isto bi se tako teško ponovo popeo u sedlo. I zato je prigrušeno, škrgućući zubima, zapovjedio:

— Sve uništite! Neka ništa ovdje ne ostane čitavo! Zapalite sve, da, zapalite! Ovaj će ranč biti savršen sa zemljom! Naprijed, momci!

Glas mu je zvučao divlje kao da je opijen. A vjerojatno je zaista tako bilo. On se, naime, sada sjećao svoje borbe s Benom Jennisonom, svog pogubljenja koje su promatrala čak dva njegova kauboja. Da, on je sada doživlja-

vao opojnost osvete, a još nije znao kako je sada pokrenuo konačno uništenje svog posljednjeg ostatka samopoštivanja.

Ugledavši odsjaj požara u noći, osjećao se poput vuka koji je liznuo krv.

Pozove svoje jahače na okup i povede ih prema posjedu Billa Claybornea. Da, on želi ove noći sve ovdje savršiti sa zemljom, uspostaviti jasne odnose. Namjeravao je razoriti još dva ili tri ranča, a bio je siguran da će desetak još preostalih rančera i farmera, koji žive južnije, idućih dana pobjeći sami od sebe.

I opet je vodio čopor.

Put do Billa Claybornea — a on je nakon Bena Jenninsona bio drugi vođa malih rančera i farmera — vodio je duž potoka.

Ali nakon malo više od jedne milje uski put za jahanje malo se udaljavao od potoka, jer je morao skrenuti oko grupe stijena. Na drugoj strani puta bilo je uleknuće, tako da je između stijena i uleknuća nastala neka vrst usječenog puta. Tu je bilo nekoliko grmova i stabala.

Jim Hancock je doveo svoje ljude na taj put i sada je odsjaj požara Jennisonova ranča bio iza njih. Ali, oni nisu više napustili taj usječen put. Jim Hancock je prvi dojahao do napetog užeta. Konj se prevrnuo i poklopio ga ispod sebe. Ostali jahači su se sudarili s Hancockom i njegovim konjem što se valjao na tlu. I zdesna i slijeva najahaše na uže.

Zbrka je bila strašna.

A onda počese praskati meci. Jennison i ostali ljudi nisu znali za milost prema ovim palikućama koji su pošli prema Clayborneovu ranču gdje su namjeravali učiniti isto kao i kod Jenninsona. Da, oni su pucali u tu obezglavljenju gomilu.

Jim Hancock je doveo ljude McClouda ranča u stupicu i propast. On je čak i za grabežljivog rančera poput McClouda bio nezamislivo loš vođa. Njegovo častohleplje i mržnja bili su jači od njegova razuma.

Kad je svanulo, ugasili su vatru na Jennisonovu ranču, ali više nisu mogli mnogo toga spasiti.

Svi su se okupili oko zdenca. Ljudi su promatrali Bena i Georgiju Jennison. Clayborne je progovorio prvi.

**O svemu
što
uzbuđuje**

fokus

— Doći ćemo kako bismo sve ponovo izgradili. Točno znamo, Bene, da si zbog nas žrtvovao ranč. Tek kad je gorio i mi smo vidjeli odsjaj vatre, svaki je od nas bio spreman pucati u bandite. Pobjedili smo McCloudove ljude. To nešto znači. Mi smo pobjedili.

— Ne — protuslovio mu je Ben Jennison. — Tako dugo dok je McCloud još živ i može svojim novcem zavrhovati nove ljude, mi još nismo pobjedili. Hvala vam što nam hoćete pomoći pri ponovnoj izgradnji. Sreća što smo prije toga otpremili naš namještaj, rublje i ostale kućne potrepštine s ranča. Zapalili su gotovo praznu kuću. Da, sve se to može brzo ponovo izgraditi ako nam svi pomognete.

Svi se suglašišu, a onda su pili vodu iz zdenca i oprali pocrnjela lica. Svi su bili vrlo ozbiljni.

Sada, odmarajući se, razmišljali su o užasnoj borbi na usječenom putu. Svakome će od njih to uništenje bandita još dugo zadavati posla.

A ipak, drugi put im nije preostajao. Morali su se braniti. Nisu mogli pozvati u pomoć ni zakon, ni vojsku. Bili su ovisni sami o sebi i mogli su zahvaliti jedino razumnom i odlučnom vođi što su pobjedili.

To ih je mučilo.

Od McCloudove grupe poginulo je šest ljudi — među njima i Jim Hancock. Gotovo svaki je McCloudov jahać bio teško ranjen ili je barem polomio kosti. Nekoliko je konja preživjelo jer su skočili u stranu. Na te su konje natovarili mrtvace i ranjenike. I onda su poslali McCloudove jahače na onu stranu potoka — grubo i nepomirljivo. Bila je to revolveraška grupa.

A oni ovdje — osim malenog broja između njih — nisu osobito spretni u rukovanju oružjem. Jasno, bili su u ratu vojnici. Ali nisu se svi morali boriti prsa o prsa i ubijati. Za neke je to bilo prvo ubijanje.

Ben Jennison reče:

— Odišite kući. Umirite svoje obitelji. A sutra ponovo dođite i pomozite mi. Donesite sa sobom sav alat, drvo i ostale potrebne stvari kojih se možete odreći. Da, pomozite Georgiji i meni.

Izgovorio je to sasvim mirno, još je zračila njega velika snaga. Oni su

ga promatrali, oduvijek su znali da će im on biti pravi vođa. Nije ih razočarao. Dobili su bitku.

Ali...

— Da, shvaćali su kako još ništa nije odučeno. On im je to jasno rekao. Tako dugo dok je McCloud živ i može svojim novcem dovesti nove revolveraše, oni su bili u opasnosti.

X

I u Santa Catalini se odmah proćulo što se dogodilo vani na pašnjacima, kako je izgorio Jennisonov ranč i McCloudovi ljudi ujahali u stupiću.

Elroy Hicks, koji je još bio kod Lou Madison i već se donekle bolje osjećao, tako da bi mogao jahati, najradije bi se vinuo u sedlo i odjahao Jennisonovima.

Ali on je morao ostati u Santa Catalini. Želio je pričekati McCloudov povratak iz Santa Féa — i nadao se da će moći prepoznati ubojicu, ili ubojice, koje je McCloud kupio u Santa Féu — osobno, čak najosobnije. Za to može postojati samo jedan razlog: ubojica ili ubojice moraju biti nešto sasvim izvanredno.

Elroy Hicks nije ostao u Santa Catalini zato što ga je Lou Madison toliko mazila i jer mu se taj život tako sviđao, ne, on je znao, pouzdano je osjećao da ovdje čeka na pravom mjestu.

Osim toga, popodne je stigao u grad Jim Cash s velikim kolima po građevno drvo. Od njega su građani, koji su požurili k njemu, doznali ostale pojedinosti o borbi. Na kraju je Jim Cash rekao:

— A sada zajednički ponovo izgrađujemo ranč Bena Jennisona. To ne stoji samo rada nego i novaca. Potrebno nam je mnogo drva. McCloud će dčbiti naš račun. On će platiti štetu koju su napravili njegovi ljudi.

Elroy Hicks je sve to čuo i vratio se na verandu gostionice. Tamo sjedne i počne rezuckati komadić drveta, a pri tome je sta'no pogledavao prema stani-ci poštanske kočije.

Kada će se McCloud vratiti iz Santa Féa? Koga će još dovesti sa sobom,

osim svoja dva tjelohranitelja koji su putovali s njime?

Ležeći, poslije ponoći, s Lou Madison na krevetu, ona ga je ozbiljno zapitala:

— Kako će se to između tebe i mene nastaviti, Elroy? Kaži mi, molim te. Odbila sam Fritsa Fritsimmonsa i on zasigurno zna da ti sada živiš kod mene. Cio grad to zna. Kako će se to nastaviti?

Elroy Hicks uzdahne.

— Kad bih ja to znao — promrmlja i prihvativši njezinu ruku položi je na svoj obraz; od vremena do vremena okrenuo bi glavu i ljubio njezinu podlanicu. — Kad bih ja to znao... — ponovi. — Znam jedino da moram ostati i vrebat i ovdje. To mi kaže moj osjećaj. kad sve prođe Lou, ili ću se oženiti s tobom ili ću biti mrtav.

— A čime ćemo se vjenčati, Elroy? Možeš li platiti vjenčanje?

— Sigurno — odgovori Elroy. — Samo moraš malo pričekati. Znam za krdo prekrasnih divljih konja na brežuljcima Santa Cataline. Bio sam samo prelijen da ulovim te životinje. No, sada ću to učiniti. Moraš se samo malo strpjeti. Pastuha ću zadržati za svoje uzgajalište konja. Ostale ću životinje prodati. Od poštanske linije dobit ću za njih oko osam stotina dolara. Je li to dovoljno za vjenčanje i za početak uzgajališta konja? Imam gore na brežuljcima lijep komad zemlje. Jasno, moja je drvenjara vrlo skromna. Ali kuća se može brzo izgraditi ako čovjek ima nekoliko prijatelja koji će mu pomoći. Ben Jennison će mi pomoći, a i još nekoliko ljudi. Jesi li zadovoljna, Lou?

— Jesam — odgovori ona.

— o —

Poštanska je kočija stigla idućeg priepodneva.

Ali McCloud i njegova dva tjelohranitelja nisu stigli njome.

No, zato je iz kočije izišao drugi jedan znanac. To je bio visok čovjek gipkih kretnji, vrlo svijetle kose, koji je iz prtljažnika kočije, osim prtljage, izvukao i sedlo.

Elroy Hicks tiho zazviždi kroz zube.

Da, odmah je prepoznao Reece Kellyja.

Reece Kelly na trenutak pogleda prema njemu, ali možda je samo proči-

tao natpis gostionice Lou Madison. Nikakvo čudo što nije prepoznao Elroya Hicksa. Nos Elroya Hicksa bio je, naime, još pokriven širokim flasterom. A i sjedio je duboko u sjeni krova verande. Ne. Reece Kelly ga nije mogao prepoznati, pogotovu što je Elroyeva crvena kosa bila pokrivena šeširom.

Kelly zaduži dvojicu dječaka da odnesu njegovo sedlo i prtljagu u staju za unajmljivanje. Ti dječaci uvijek se nađu pri dolasku poštanske kočije kako bi zaradili nekoliko centi. Danas će svaki od njih dobiti pola dolara. Elroy Hicks je dobro poznavao velikodušnost svog nekadašnjeg ratnog druga Kellyja. Uostalom, znao je i još mnogo toga o njemu — kao i to da je u borbi revolverom, moglo bi se mirno reći, nepobjeđiv.

Reece Kelly ode u salun pokraj kojega se nalazio i dućan.

Tada Elroy Hicks ustane i odseće do kočije.

Vozač, koji se sa svojim pratiteljem brinuo o putnicima što su izišli, upravo se htio ponovo popeti na svoje sjedalo kako bi se odvezao dalje do kraja grada, u dvorište poštanske i teretne linije, gdje će dobiti svježu zapregu. Ali Elroy Hicks mu reče;

— Pričekaj, Charley!

Vozač pogleda preko ramena.

— Ej, tko si ti? — zapita iako se u njegovim očima odrazilo prepoznavanje. — Gle, zar te je izgazio konj? Jesi li ti ispod širokog flatera možda Elroy Hicks?

— To sam ja — odgovori Elroy Hicks. — Ja sam onaj divan momak koji uvijek opskrbljuje vašu poštansku i teretnu liniju dobrim konjima.

— Da, posljednji su bili dobri — kimne vozač. — Mogu trčati poput vukova. Što je to s tvojim nosom?

— Oh, to je duga priča — odmahne Elroy rukom. — Reci mi radije je li Ty McCloud doputovao s tobom iz Santa Fea?

Vozač ga je neodlučno promatrao, pa pogleda naokolo jesu li sami na ovoj strani kočije i može li ih netko slušati.

— Ne bih smio nikome reći — promrmlja. — McCloud je bio s nama u kočiji. I dvojica njegovih jahača. Izišli su na stanici Sagebbe. Odande i

nije mnogo dalje nego odavde do McCloudova ranča, zar ne?

— Točno — sugasi se Elroy Hicks. — Hvala, Charley! Uskoro ćete opet dobiti dobre konje od mene, uskoro.

Nakon tih riječi se okrene, a njegovo veoma istučeno i flasterima prekriveno lice bilo je grubo i odlučno. Otišao je u salun i ušao u trenutku kad je Reece Kelly iskapio vrč piva i nakon toga zadovoljno odahnuo kako to čine ljudi pošto utaže veliku žeđ.

Elroy Hicks stane pokraj njega i kimne konobaru.

— I meni jedno — reče, pa pogledavši Kellyja produži: — Fino si se dotjerao, poručničke pobunjenika.

Promatrao ga je od glave do pete. Reece Kelly je promatrao na isti način njega.

Zapravo, nikada se nisu podnosili — već ni onda kad su jahali u istoj četi. Ali to nije bilo ni u kakvoj vezi s time što je Reece Kelly postao u ratu oficir, a Elroy Hicks ostao samo narednik. Ne, nisu se podnosili već onda kad su obojica stigla u istu jedinicu i imala isti čin, dakle kad su bili obični vojnici.

— Jedva bih te prepoznao, crvenokosi — napokon se Kelly nasmiješi. — Jesi li u međuvremenu pronašao nekoga da ti krpa čarape? Jer to nisi znao, niti si ikada činio.

— Uvijek sam imao nekoga za to — nasmije se Elroy Hicks. — Što radiš ovdje kod nas u Santa Catalini? Ne bih se iznenadio da si postao kockar. Otmjeno si odjeven, vrlo otmjeno. Jesu li ti čizme po mjeri iz Alabame? A tvoj bi šešir bio dobar i za predsjednika kad ide na neku svečanost. Jesi li samo na proputovanju?

Reece Kelly ga je promatrao.

Obojica su uzajamno osjećali kako se opipavaju njihove moći naslućivanja, njihovi instinkti, ili kako bi se već mogla nazvati fina strujanja što iz njih izlaze. To je kao pri pokeru. Dva čovjeka pokušavaju međusobno, jedan drugome, prozreti namjere. Ni jedan ne zna što zapravo misli onaj drugi. I stoga se moraju osloniti na svoj instinkt. A možda će i obmanjivati.

Elroy Hicks je dobio svoje pivo. Uzeo ga i stao je piti. Ali dok ga je gutljaj po gutljaj ispijao, pogled mu

je bio čvrsto usmjeren u Reecea Kellyja. Još je čekao odgovor na svoje pitanje.

I Reece Kelly mu je odgovorio:

— Oh, istina je, na proputovanju sam, ali imam vremena. Uvijek se svuda malo zadržim i ogledam se napolo. Znaš, tražim komad zemlje ovdje na jugozapadu, poseban komad koji će mi se sviđjeti. Imao sam kao kockar »smolu« u Santa Féu. Nestao mi je posljednji novac još prije nego što sam ga mogao izgubiti. Znaš, svakog igrača ponekad zatekne takva »smola«. Tada mora prestati. Svaka sreća jednom prođe. Čuo sam da Ben Jennison ovdje u okolici, navodno, ima ranč. A i Georgiju bih opet rado vidio. Zbog toga sam izašao iz kočije. Je li do njih daleko?

— Nije — odgovori Elroy Hicks. — Otprilike deset milja. Ja ću te odvesti tamo. Ne možeš kod njih prenoćiti. Njihov je ranč jučer izgorio.

— Gle! — izusti Reece Kelly.

I tada naruči dva viskija.

— o —

Drugo jutro su krenuli. Reece Kelly je jahao unajmljenog konja, ali za opasačem je imao dva revolvra i u bisagama pušku koja se nalazila u njegovoj prtljazi. To je bila kratka puška, karabinka tipa »Henry«.

Jahali su šuteći, svaki je bio zauzet svojim mislima.

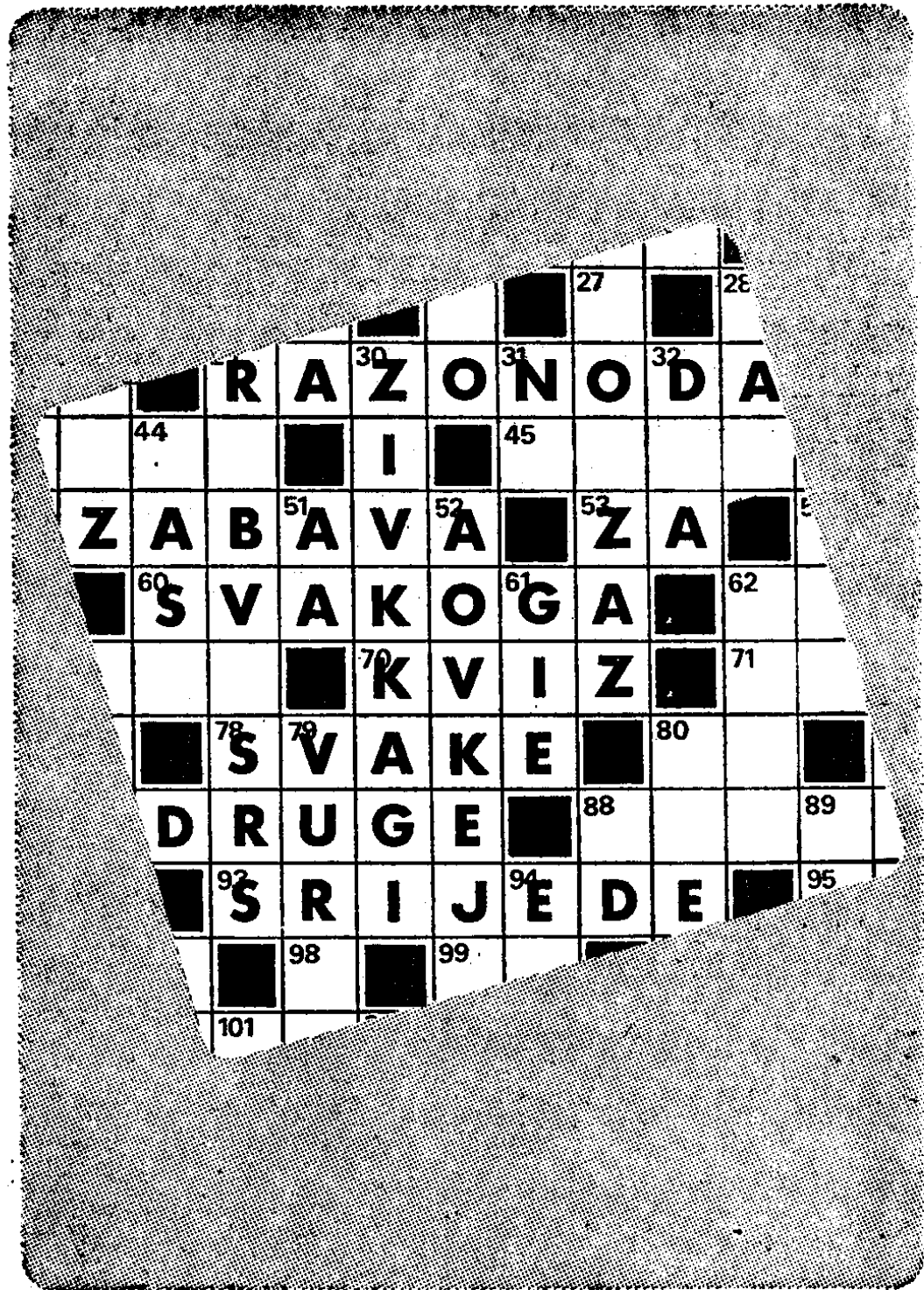
Elroy Hicks je mislio o sinoćnoj večeri. Jeli su za istim stolom kod Lou Madison. Razgovarali su malo, ali su ipak neprekidno vrebali jedan drugoga.

Kad su projahali nekoliko milja i skrenuli s kolne ceste na jug, na uski jahači put što je vodio prema potoku i Jennisonovu ranču, zastali su na uzvisini i stali promatrati kraj.

— Kome pripada ova zemlja? — zapita Reece Kelly.

— Sjeverno od potoka je McCloudova zemlja, južno pripada malim rančerima i farmerima — objasni Elroy Hicks, pa nakon nekog vremena zapita: — Poznaš Tyronea McClouda, jasno, zar ne?

— Pukovnika McClouda kojemu smo nekada ukrali konje tako da je njegov puk morao ići pješice?

— On je bio u Santa Féu, vjerojatno kod tebe — reče Elroy Hicks. — Ili ćeš to poreći?

Reece Kelly ga pogleda ukočeno. Njegove plave oči dje.ovalne su sada zalenkasto poput glečera.

— A ako kažem da nije? — hladno zapita.

— Onda lažeš — odgovori Elroy Hicks.

I pokaže desnicu koja je dosad bila skrivena. U ruci je držao kolt. Cijev je bila uperena u Reece Kellyja.

— Vjerujem da si ti prokleti ubojica kojega je zavrbovao McCloud. Očito, sasvim je jasno da više nisi prijatelj Bena Jennisona otkako ti je preteo Georgiju.

Reece Kelly polagano podigne ruke.

— Zar si poludio? — začuđeno zapita i doda: — Oduvijek si bio luckast momak, a sada kao da se tvoje stanje još pogoršalo. Misliš, dakle, da sam došao ovamo da ubijem Bena Jennisona zato što mi je onda preteo Georgiju?

— Ne tako, ne tako — odgovori Elroy Hicks — Ne, ne tako. Mislim da ćeš to tek odlučiti. Ali odlučit ćeš. Inače se uopće ne bi ovdje pojavio. McCloud te zavrbovao u Santa Féu. Vama se obojici Jennison na neki način zamjerio. Obojica ste nešto izgubili. I to vas spaja. Uz to, zasigurno ti je McCloud ponudio mnogo novaca. Da, vjerujem da si došao ovamo kako bi cijelu stvar najprije pogledao. Zavaravao si samoga sebe da ćeš tek odlučiti. A zapravo si, duboko u sebi, već odlučio. Samo još ne želiš postati svjestan toga, još to potiskuješ. No ti ćeš ga htjeti ubiti. A ja to neću dopustiti.

— A što ćeš učiniti? — gotovo blago zapita Reece Kelly, pa pri tome nagne glavu ukoso i stisne oči.

— Sjaši! — reče Elroy Hicks. — Sjaši, a pri tome drži ruke visoko u zraku. Hajde, prijatelju!

Reece Kelly je nezamjetno oklijevao. Onda posluša i klizne s konja. Konj je stajao sasvim mirno. Kelly se polagano odmakao od životinje, još uvijek podignutih ruku. Pri tome je stisnutih očiju pronatrao Elroya Hicksa. Ali njegovo lice nije odavalo ni sržbu ni pomirenost sa sudbinom, baš ništa. A ipak je iz njega strujala zlokobna opasnost.

Elroy Hicks je to jasno osjećao. Pogadala ga je poput ledenog daha. Osjetio je na trenutak strah. Želudac mu se zgrčio. Ali to je potrajalo samo nekoliko trenutaka. Potisnuo je ovu crnu slutnju. Vjerojatno to i nije bila loša slutnja i s njome povezani želučani grč, uvjeravao je samoga sebe, nego samo naknadno djelovanje udarača dobivenih od Hancocka.

Sada je i on sjahao na isti način. Njegov je revolver bio neprekidno uperen u Reece Kellyja koji ga je, ne mičući se, promatrao.

— Zar me, možda, želiš sada ustrijeliti, ti kukavičko pseto? — zapita Reece Kelly. — Zar ćeš samo zbog neodređene sumnje postati ubojica?

Elroy Hicks lagano kimne.

— To ću preuzeti na sebe. Naime, potpuno sam siguran da te je McCloud kupio. Inače ne bi došao u Santa Catalinu, u to bijedno gnijezdo. Što bi inače mogao ovdje tražiti momak poput tebe? Ovdje ne postoji ništa što bi moglo oduševiti kockara. Da, ustrijelit ću te. To bi bilo najbolje za sve nas. McCloud, koji je došao s tobom, izišao je na preposljednjoj stanici i rekao vozaču neka o tome ne govori. Nisi smio doći ovamo, Kelly, ne iz Santa Féa i u istoj kočiji s McCloudom. Bilo je to glupo od vas obojice. Ali to je očito u vezi s McCloudovom nestrpljivošću.

Elroy Hicks načini stanku. Obojica su osjećala kako se zapravo više nema što reći. I obojica su trebala da odluče. Nije moglo biti drugačije.

Elroy Hicks se morao odlučiti na kobni postupak koji nije bio drugo nego ubojstvo — da, ubojstvo.

A Reece Kelly je morao u ovim trenucima obračunati sa svojim životom. Jer ako bi čak očajnički posegnuo za svojim revolverima, ako bi izveo čaroliju kao nikada prije toga — ipak nije mogao pobijediti.

S njime je bilo svršeno i on je to znao.

Sirom je otvorio oči. Promatrao je Elroya Hicksa kao da bi ga mogao hipnotizirati.

Elroy Hicks je stajao razmaknutih nogu pred njim, ciljao je u njega i trebalo je samo palcem otpustiti bubnjić. Njegovo oružje, naime, nije imalo obarača.

Kada će nastupiti «crni trenutak»?

Reece Kelly reče:

— Ti si prokleti ubojica, Elroy Hicks! Ti si prokleti ubojica, a ne ja!

Elroy Hicks izmučeno zastenje.

— Da, ne bih bio bolji od prokletog ubojice — protisne škripeći zubima. — Htio sam te ustrijeliti poput prokletog pseta. Htio sam te likvidirati prije nego što uspiješ naškoditi Benu Jennisonu. Jer ja sam mu prijatelj, njegov pravi i jedini prijatelj na ovom prokletom svijetu. Htio sam te ubiti, da, da da! Ali sada to ne mogu. Jednostavno ne mogu!

— Onda se okani toga — promrmlja Reece Kelly i htjede spustiti podignute ruke.

— Stani! — opasno zasikta Elroy Hicks. — Neću dopustiti da me iznenada napadneš!

Kelly opet zadržali ruke visoko podignute.

— Uopće te ne bih mogao iznenaditi — reče Kelly — sve dok je tvoj kolt uperen u mene, a moja su oružja iz opasačem. Čega se zapravo bojiš? Pa, moram tek izvuci svoje pištolje. Tvoj je spreman da opali. Razmisli malo i nemoj se bojati.

U njegovu je glasu bilo prezirnog ruganja. A to je pogodilo crvenokosog Elroya Hicksa poput udarca bičem ili pljuske u lice. Da, osjećao je da Reece Kelly tako postupa s njime. Drščući izdahne zrak. Vjerovao je da može ustrijeliti ubojicu. Ali sada ipak ne može. Jer on nije prokleti ubojica, on nije.

Polagano je spustio svoj kolt sve dok otvor njegove cijevi, pokraj njegove noge, nije bio uperen dolje u zemlju.

— Možda su ovako šanse izjednačene — reče. — Dok podignem kolt i ti ćeš uspjeti izvuci svoj. Izvlaćiš oružje gotovo dvostruko brže od mene. Da, možemo tako učiniti. Sada imaš stvarnu šansu.

Reece Kelly polagano spusti ruke. Ali prstima lako primi revere svoga kaputa.

— Mekan si, Elroy — reče iskrivivši lice. — Još nisi postao okorjeli momak. Možda je zbog toga žene toliko vole. Ti si, onda u ratu, posvuda, čak i u najbjednijem selu, pronalazio neku djevojku ili ženu. Sjećam se, na prim-

jer, bogate udovice i... Ooh, kako se ono zvao taj gradić...

Učinio je kretnju rukom prema glavi kao da će se primiti za sljepoočicu kako bi se mogao bolje usredotočiti. Ali se pri tome i njegova druga ruka pokrenula. Neuočljivo, škrtlo. I odjednom je u njegovoj ruci opet bio mali revolver što ga je pokazao McCloudu kad ga je iznenadio pri vježbanju u pucanju, a već je sve ostale revolvare ispraznio do kraja.

Da, to je bilo poput čarolije.

Oba svoja velika kolta, desno i lijevo ispod svojih bokova, nije ni dotaknuo.

A Elroy Hicks je usredotočio svu svoju pažnju samo na njih. Čekao je trenutak kad će Kellyjeve ruke posegnuti za tim oružjem.

Pogodio ga je Kellyjev metak prije nego što je mogao podići svoj kolt i pritisnuti obarač.

Zasigurno, i sam je bio brz i siguran u rukovanju oružjem. Mogao bi se čak nazvati revolverašem što se tiče potezanja oružja i sigurnog gađanja — ali sada je ipak djeovao poput početnika. I sam je već preživio nekoliko borbi revolverima s opasnim momcima i dosad se uvijek umio snaći.

Ali sada nije imao nikakvih šansi. Reece Kelly je već nekada u ratu bio brz. Ali sada je umio i čarati, a to je bila smrtonosna čarolija.

Elroy Hicks je opalio između sebe i Kellyja u tlo. Onda mu je ispalo oružje. Morao se spustiti na koljena. I onda je legao na bok. Rukom je pritisnivao ranu tik pokraj srca.

Ležeći, pogledao je gore u Kellyja koji mu je polagano prišao i pri tome odgurnuo njegov kolt u stranu, tako da ga više nije mogao dohvatiti ako bi još jednom stekao snagu za to.

Oni su se nekoliko trenutaka promatrali — čovjek koji umire i njegov ubojica. Ne, to nije bila poštena borba.

— Ovo... ovo... ovo si izveo vrlo lukavo — prošaputa Elroy Hicks. — Zaista si ubojica, prokleti ubojica. Razumiješ se u svoj zanat. Ali Bena Jennisona nećeš ubiti, njega nećeš. Sudbina uopće ne može biti tako zla prema dobrom čovjeku.

Ove je riječi jedva izgovorio posljednjom snagom. Život je izmicao iz njega. Reece Kelly mu reče:

— Ne znam hoću li ga ubiti. Zaista ne znam. Ti si, budalo, morao pričekati hoću li zaraditi McCloudovih deset tisuća dolara ili necu.

— Ti... ti... prokleti ubojico! — prošapta Elroy Hicks.

I tada zatvori oči. Dok je padao u dubinu bezdana i postajalo mu tako čudno lako, pomislio je još jednom na Lou Madison u Santa Catalini. Ali nije mogao čak ni zažaliti što između nje i njega više ničega neće biti.

Reece Kelly je djelovao brzo. Položio je mrtvaca koso preko njegova konja, popeo se u sedlo, uzeo uzde druge životinje i odjahao dublje među brežuljke.

Tražio je mjesto gdje oboje ne bi bili pronađeni — Elroy Hicks i njegov konj.

A ako bi još jednom došao u Santa Catalinu i tamo ga pitali za Elroya Hicksa s kojim su ga vidjeli kako je zajedno odjahao od staje za unajmljivanje, on će reći kako mu je Elroy Hicks samo pokazao smjer i uskoro odjahao svojim putem.

XI

Ponovna izgradnja Jennisonova ranča već je prvi dan dobro napredovala. Oni su, naime, bili gotovo svi ovdje — i žene. One su uklanjale ruševine od požara. Među muškarcima je bilo nekoliko onih koji su umjeli dobro rukovati pilom i sjekirama.

Nova će kuća biti ljepša od stare.

Bilo je podne i žene su u velikom kotlu pripremile gustu juhu. Tada se pojavio neki jahač i dojahao sve do zdenca. Jedući, promatrali su jahača. Po žigu njegove životinje vidjeli su kako je to konj iz staje za unajmljivanje.

Ali onda im postade jasno kako je posjetitelj zasigurno znanac Bena i Georgije Jennison.

Ben Jennison je odmah prepoznao Reecea Kellyja. Čovjek poput Kellyja je nezamjenjiv. Dovoljno je vidjeti ga samo jednom, da bi ga mogao prepoznati i nakon deset godina.

Po Georgijinom brzom disanju Ben Jennison je zamijetio da je i ona odmah prepoznala Reecea Kellyja.

Kelly je dojahao sa dva revolvera na bokovima iz Santa Cataline. Sada više nije imao na sebi opasača s oba revolvera. Oni su bili u bisagama iza sedla. Tako, bez oružja, djelovao je bezazlenije.

Kad su mu Georgija i Ben Jennison prišli, još je sjedio u sedlu. Sve troje se međusobno promatralo.

On se odjednom nasmiješio. Nitko nije vidio na njemu da je prije otprilike dva sata ubio Elroya Hicksa. Potpuno je vladao sobom i mogao je sada, svojim smiješkom, djelovati poput malo skrušenog prijatelja koji je nekada, u srdžbi, učinio nešto što je već odavno požalio.

I onda je, još uvijek sa smiješkom koji moli oprostjenje, objasnio:

— Morao sam vas ponovo vidjeti, morao sam, razumijete li? Nisam vam onda uopće čestitao, ni zaželio sve najbolje. Čak sam izgovorio ružne riječi. Ali to je bilo zbog toga što sam oduvijek teško gubio, a Georgija je bila ono najviše na ovoj zemlji što sam se nadao da ću dobiti. Ali sada sam prešao preko toga. Sada vam mogu od svega srca zaželjati sreću i zamoliti vas za oprostaj.

Njegov je glas bio srdačan: on je bio prvorazredan glumac koji ne pretjeruje u svojoj ulozi. Da, moglo mu se vjerovati kako ga je cijelo vrijeme to tištilo i sada želi sklopiti mir s ljudima koji su mu nekada mnogo značili; a rastao se s njima u neprijateljstvu.

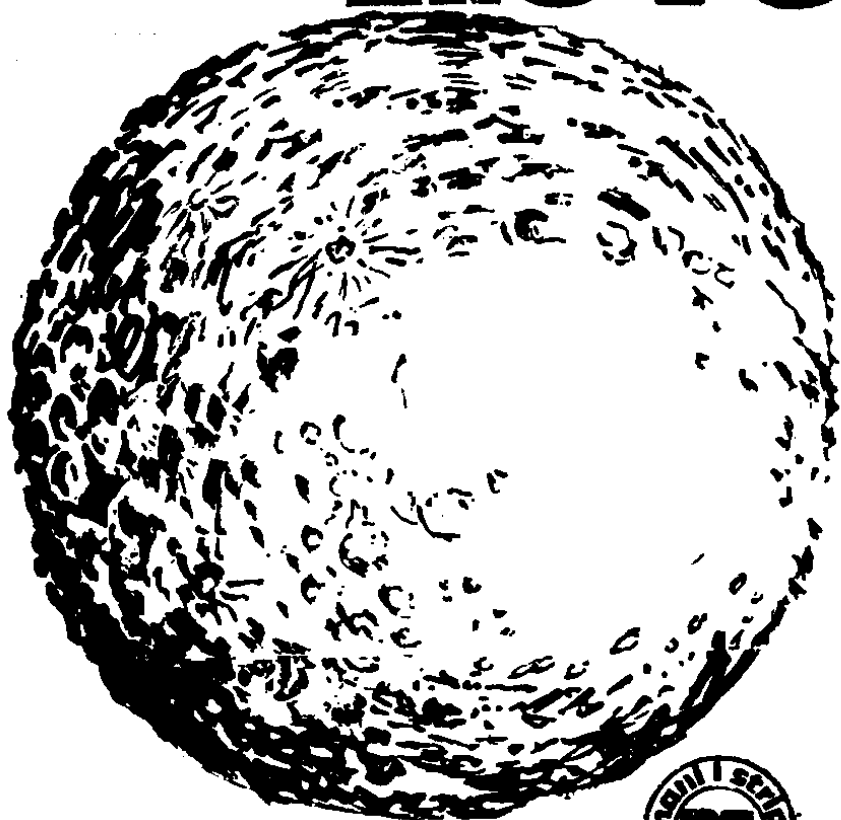
Ben i Georgija Jennison su oklijevali, ali možda je to bilo samo iznenađenje zbog toga što su ga tako nenadano ugledali.

— Elroy Hicks mi je pokazao put do vas — nastavi s naglašenom bezazlenošću. — Oh, onda je nestao među brežuljcima i pustio me da sam dojašem do vas.

— Sidi s konja — napokon progovori Ben Jennison. — Budi srdačno dobrodošao. Na žalost, ne možemo ti pokazati našu kuću, niti te pozvati da uđeš. Ratujemo s McCloudom. Prošle su me noći napali njegovi ljudi. Očito, još se sjećaš McClouda.

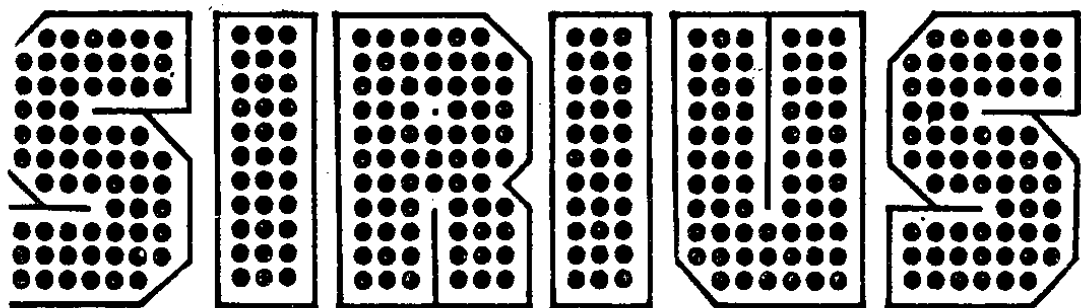
Reece Kelly najprije klizne s konja. Okrene se prema bračnom paru koje-

ново!

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

10d

mu je nekada želio sve najgore. Onda pride Georgiji.

— Poljubi me — ozbiljno je zamoli. — Tada ću znati da si mi oprostila. Hoćeš li me poljubiti?

Ona ga je još trenutak pažljivo promatrala. Ali onda mu pride, podigne se na vrške prstiju i poljubi ga.

On se okrene prema Benu Jennisonu.

— Ne moraš biti ljubomoran. Poljubila me poput sestre i ja sam se osjećao bratski. Sve je prošlo i zaboravljeno, je li?

Ben Jennison kimne i pruži mu ruku. Netremice su se promatrali dok su jedan drugome stiskali ruku.

— Dodji, jest ćeš s nama — pozove ga Ben Jennison i mahne susjedovom dječaku da se pobrine za Kellyjeva konja.

U međuvremenu Reece Kelly reče:

— Jasno, poznam McClouda, pukovnika McClouda, kojem smo nekada ukrali konje tako da je njegov čitav puk morao ići pješice. Da, poznam ga, a bio je već jednom ili dva puta i u Santa Féu. Vrlo dobro igra poker. Već sam se onda iznenadio doznajući kako vas obojica imate rančeve u zemlji Santa Catalina. Pa to je moralo izazvati neprilike, zar ne? Znaš, pratila me kao igrača »smola« u Santa Féu. Prestao sam čim sam shvatio kako više neću imati sreće u igri. A sada tražim komad zemlje, lijep komad zemlje za ranč na kojemu ću uzgajati konje.

U međuvremenu stigoše do dugog stola za kojim je već sjedilo i jelo više od deset ljudi.

— To je moj stari prijatelj, zove se Reece Kelly — predstavi ga Ben Jennison.

Svi su kimnuli pridošlici. Ali Jim Cash pripomene:

— Prijatelje sada zaista trebaš Bene. To je dobar slučaj što te je baš sada posjetio. Ili vam se možda žuri, Reece Kelly?

— Oh, ne — odgovori on. — Jasno, ostajem da bih pomogao. To je za starog prijatelja stvar časti.

— o —

Kad se spustila večer, većina je susjeda odjahala ili se odvezla kući. Samo oni kojima bi put bio predalek,

ostadoše na Jennisonovu ranču. Imali su nekoga kod kuće tko će se pobrinuti za njihove životinje i obaviti nužne poslove.

Jennisonovi i njihov gost ostadoše neko vrijeme za stolom, pošto su se svi ostali povukli.

Pojaviše se mjesec i zvijezde. Noć je još bila blaga. Zemlja je još isparavala toplinu dana koju je bila nagomilala.

Još se osjećao miris pa'jevine, ali za nekoliko dana nestat će ga sasvim.

Ben Jennison napuni lulu. Georgija je sjedila tik pokraj njega na drvenoj klupi. Gorjela je svjetiljka.

Reece Kelly prekine tišinu.

— Ti si sretan čovjek, Bene, vrlo sretan. Imaš sta'no mjesto, dobre susjede i prijatelje, a imaš i Georgiju. Moraš biti najsretniji čovjek na svijetu, prijatelju Bene. A McCloud... Oooh, njega ćeš pobijediti. Napokon, već ste pobijedili njegove ljude. Što još hoće učiniti protiv vas? Kako se osjeća čovjek koji je tako sretan Bene?

On ga je neko vrijeme šuteći promatrao kroz kolutove dima koje je umio umjetnički oblikovati.

— Da, sretan sam — promrmlja. — I uvijek ću nanovo pobijediti McClouda. Znam to. Ali on će vjerojatno poslati novog ubojicu. Vjerojatno je zbog toga bio u Santa Féu. SIGURNO je bio u Santa Féu. Jašeš unajmljenog konja, Reece. Znači, došao si poštanskom kočijom. Nije li i McCloud bio s tobom u kočiji? A ako jest, kakvi su ljudi bili s njime?

Postavivši ova pitanja, osjetio je kako je Georgija, pokraj njega, postala kruta i ukočena. Osjećao je toplinu njezina tijela kroz odjeću, tako je blizu sjedila pokraj njega. Ali sada je osjećao i njezinu ukočenost, krutost, baš kao da se uplašila.

Oh, on je točno znao što se zbiva u Georgiji. Jer i s njime je bilo slično. Odjednom ga je obuzeo nemir. Sigurno je to bilo u vezi s McCloudom.

Ali Reece Kelly odmahne glavom.

— Ne, on nije bio u kočiji. Znaš. Santa Fé je u međuvremenu postao zaista velik grad. Nisam čak ni vidio McClouda. Jesi li siguran da je bio tamo?

Ben Jennison je slegnuo ramenima.

No nisu mogli više razgovarati, jer je stigao novi jahač. To je bio Adam Lane, koji se već prije nego što se spustila noć morao vratiti s građevnim drvom iz Santa Cataline.

— Slomila mi se stražnja osovina — objasni. — Ako želite sutra imati drvo, morate kolima krenuti sa mnom. Moramo pretovariti. Jeste li razumjeli, ljudi?

Ništa više nije bilo potrebno reći. Svi ljudi koji su se još nalazili tamo uskoro su krenuli velikim košima na put. S njima je otišao i Reece Kelly, baš kao da je pripadao njima, kao i svaki čovjek odavde.

Georgija i obje druge žene koje su još bile ovdje dugo su gledale i osluškivale za onima koji su otišli.

U Georgiji je živio osjećaj koji nije umjela protumačiti — ili ga se čak bojala protumačiti.

Ponovo se sjećala kako se četa kaptana Bena Jennisona povlačila, kao zaštitnica vojske na bijegu, prema jugu. S njom je bila i povorka kola bježunaca. A tim je bjeguncima pripadala i ona. Najprije se zaljubila u Reece Kellyja. Tada su se dane i tjedne povlačili na jug, a progonile su ih prethodnice generala Shermana. Ali je bilo i mirnih boravišta. Reece Kelly je uvijek bio u njezinoj blizini. Nije se brinuo samo o njoj nego i o cijeloj povorci kola. Da, tada joj se činilo poput čovjeka koga bi uvijek mogla voljeti.

Bena Jennisona je na početku tek rijetko vidjela. Jer Jennison se uglavnom borio sa zaštitnicima, zadržavao prethodnice progonitelja. Ali uvijek kad je dojahao u logor — ponekad krvareći, ranjen, umoran, ogorčen, zabrinut — tada je osjećala njegovu usamljenost, ali i to kako je trpio pod teretom svoje odgovornosti. Jednom mu je donijela lončić kave. A drugi put mu je previla ranu. Od toga trenutka ga je voljela. A on je to uskoro spoznao.

Da, tako je to bilo nekoć.

Ponovo se sjetila kako se Reece Kelly odvratio ponio, kako je pošao uvredljiv i podao pošto se odlučila za Bena. I odjednom nije mogla vjerovati da se vratio k njima kako bi zado-

bilo oprosteno i ponevo uspostavio staro prijateljstvo.

Ne, odjednom je u sebi osjetila uzbu-
nu.

— o —

Još jedna žena provodila je vrlo nemirno ovu noć, zato što je bila isto tako žena koja je voljela i čija je moć naslućivanja, možda baš zato, bila posebno istančana.

Lou Madison je čekala te noći povratak E'roya Hicksa.

Ali on nije dolazio, iako joj je rekao kako će tom neznancu, koji je stigao poštanskom kočijom, samo pokazati put do Jennisonova ranča.

Što je imao posebno pokazivati? To je više puta noću ljutito pomislila Lou Madison. Sjećala se i toga kako je Elroy Hicks bio toga jutra drugačiji nego inače, nije bio raspoložen za šalu, već je bio zamišljen, a možda je i djelovao malo žalosno.

Što mu je bilo?

Razmišljala je i o tome. Kad je sva-
nulo jutro, odlučila je da otkrije zašto se Elroy Hicks nije vratio, iako mu još nije bilo tako dobro da bi mogao dugo sjediti u sedlu ili čak boraviti pod vedrim nebom.

Zar je možda ostao kod Jennisonovih kako bi i on tamo pomagao? I to je pitala samu sebe, ali tada se pred njom uvijek nanovo pojavljivala slika onoga stranca koji je odjahao s Elroyem, a iz kojega je zračilo nešto što ju je ispunjavalo nemirom.

Otkako je taj stranac stigao u Santa Catalinu, E'roy se vrlo promijenio.

Ujutro je brzo odlučila. Razgovarala je sa svojim kineskim kuharom i otišla u sedlarnicu gdje je zamolila sedlaru ženu neka za danas preuzme na sebe posluživanje u njezinoj gostionici. Potom je otišla, u jahaćem odijelu, u staju za unašmijavanje, a malo zatim je napustila na konju grad.

Poznavala je put do Jennisonova ranča. Vrlo se dobro slagala s Georgijom. Već ju je nekoliko puta posjetila.

I tako je jahala s nemirom u srcu i istodobno s nadom da će doznati što je s Elroyem Hicksom. Još nikada u svom životu nije se zabrinjavala zbog jednog muškarca — ali ovaj put je bilo drugačije. Ona nije znala zašto.

Ugledavši Jennisonov ranč, zamijetila je tamo mnogo ljudi na poslu. U međuvremenu su, naime, dopremili i drugi teret građevnog drva — prvi je već dovezao Jim Cash prije dva dana — a sada su to drvo već tesali i rezali.

Lou Madison je s mnogo nade pomislila: »Oh, Elroy je zasigurno ostao kod Jennisonovih kako bi pomogao. Kad pomažu toliki susjedi, nije mogao ni on odjahati odavde.«

Već se htjela vratiti, a da nije točno pogledala. Zastidjela se svojih briga i vjerovala je da bi se možda mogla osramotiti ako bi previše pokazala Elroyu kako ga silno voli.

Ali je ipak jahala dalje. Ako je već dojahala u vidno polje ranča, onda će otići i do Georgije i Bena Jennisona. Dok se približavala, pogledima je tražila Elroya. No, nije ga ugledala. On nije bio ovdje. I zato je njezin nemir opet porastao.

Kad je ujahala, svi su je glasno pozdravili, jer su svi, kad bi došli u grad, rado kod nje jeli.

Lou Madison je zamijetila i neznaticu nakon čijeg se dolaska Elroy Hicks tako promijenio i s kojim je jučer ujutro odjahao.

Ben i Georgija Jennison još pridoše. Ben joj pomogne da siđe s konja, uputi joj nekoliko prijateljskih riječi i onda odvede životinju do pojilišta pokraj zdenca.

Georgija joj predloži.

— Možeš dobiti kave, a gotovo je isto tako dobra kao kod tebe. Lou. Imamo i svježih kolača. Dođi!

Htjede je primiti za ruku i odvesti do stola ispod razapetog šatora, u sjenu. Lou Madison, istina, prihvati njezinu ruku, ali ipak još ostade stajati. Pogled joj je tražio onoga plavokosog stranca kojega je Elroy nazvao Reece Kelly. On je radio s ostalim ljudima i tobože je bio potpuno zauzet poslom. Lou Madison je ipak vjerovala kako je on pri tome neprekidno promatra. Istina, većinom je držao glavu spuštenu, ali je ponekad zaškiljio u stranu. Zapravo, više je osjećala kako je on promatra no što je mogla to vidjeti. A njezin je osjećaj zasigurno nije varao. Ugledavši ga, obuzeo ju je neki drugi osjećaj koji nije umjela protumačiti.

Ali to nije bio dobar osjećaj, bez ikakve sumnje. Kao da je iz tog Reece Kellyja neprekidno strujala opasnost. Odjednom je pomislila na vuka u ovčjem krznu.

Georgija, koja se već okrenula i htjela je povući za sobom, opet zastade i okrene se natrag.

— Što ti je, Lou?

— Tražim Elroya Hicksa — promrmlja ona. — Odjahao je jučer s nekim strancem, onim plavokosim čovjekom koga vidim tamo pri gradnji kuće. Zove se Reece Kelly. S njime je odjahao Elroy. On nije ovdje?

— Ne, Lou, a ni jučer nije bio. Već ga nekoliko dana nismo vidjeli. Reece Kelly je sam stigao ovamo. Ali je usput spomenuo Elroya, rekao je da mu je on pokazao put do nas i onda odjahao među brežuljke. Da ga još jednom pitam i...

— Ne — brzo će Lou Madison. — Ne, nemoj ga pitati. Obuzeo me čudan osjećaj. Otkako je stigao ovaj stranac i Elroy bio s njime, nešto se promijenilo. Elroy je odjednom postao sasvim drugačiji. Ne mogu to objasniti. Ali jasno sam to osjećala. I sada je, očito, nestao bez traga. Kamo? Nije imao razloga da jednostavno odjase na brežuljke. Pošto je znao da je vaš ranč izgorio i ovdje je potreban svaki pomagalač, zasigurno bi s tim Kellyjem dojahao k vama. A ako ne bi to učinio, barem bi se vratio k meni. Elroy je, navodno, odjahao na brežuljke? To kaže taj Kelly? On laže!

Posljednje je dvije riječi izgovorila s uvjerenjem žene koja se sasvim potpuno pouzdavala u svoje osjećaje.

Ben Jennison, pobrinuvši se za njezinu konja, pride ženama.

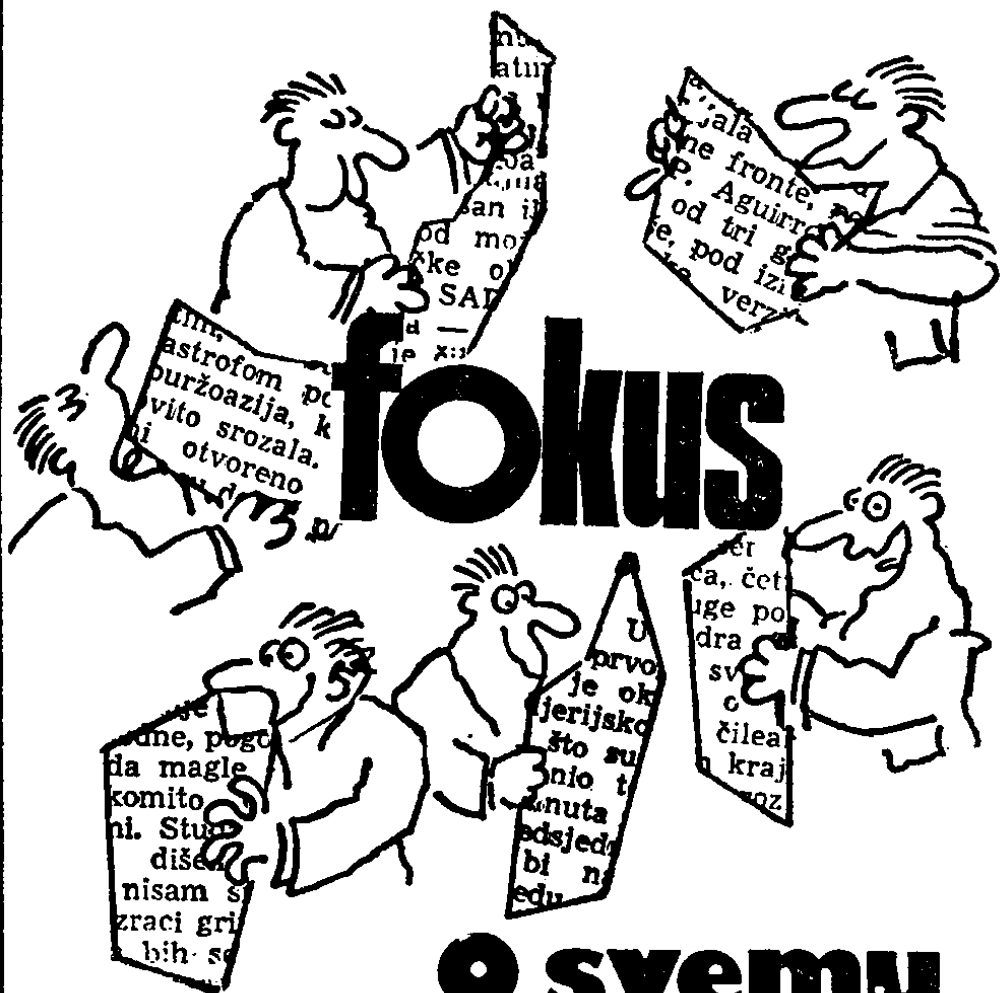
— Zašto još stojite ovdje? — zapita ih smiješeći se.

Ali tada razazna na njihovim licima i u očima ozbiljnost.

— Što je?

One mu sve ispričaju. Georgija na kraju dodaje:

— Kad si se ti vratio iz borbe s Hancockom, Elroy je odjahao u Santa Catalinu. Htio je tamo paziti. Nekako je vjerovao da mora paziti na tebe, Bena, ne ovdje, nego u Santa Catalini.

**o svemu
što
uzbuđuje**

On je stajao i razmišljao. Jednom je okrenuo glavu i pogledao Reecea Kellyja koji se nalazio između ostalih ljudi što su radili. Upravo su namjeravali podići veliku i tešku sljemenu gredu krova s pomoću ljestvi i stupova te je umetnuti u krovnu konstrukciju. To je posao pri kojem su potrebni svi ljudi.

Ali Reece Kelly je pogledao prema njima kao da je htio znati što međusobno razgovaraju. To je bio samo kratak pogled — a ipak se na njemu vidjelo da je nekako uznemiren. Rado bi se maknuo od posla, ali je morao ostati s ostalim muškarcima. Nije mogao odavde pobjeći.

Ben Jennison se odjednom odlučio. Obrati se Lou Madison.

— Ako je Elroy odjahao s njime iz grada, onda su ostavili za sobom i tragove. Elroy voli jahati kraćim putovima. A ako su se negdje i rastali, pa Elroy odjahao među brežuljke, moraju također postojati tragovi. Pogledat ću, Lou.

— Zahvaljujem ti zbog toga, Bene — promrmlja Lou. — Možda se pokaže kako je sve to bezazleno, a ja ću ispasti glupa i histerična...

— Ne — prekine je on. — Ja sam već jučer morao razmišljati o tome zašto Elroy nije s Kellyjem dojahao ovamo.

Nakon tih riječi otišao je u koral po konja.

Reece Kelly opet pogleda prema njemu, iako je sada morao vrlo jako okrenuti glavu, a to je djelovalo već zaista smiješno, jer pri tome je morao svom snagom podići motku i postaviti je više. Najradije bi otrčao odavde i slijedio Bena Jennisona. Da, to se vidjelo na njemu. Ali nije mogao tako postupiti.

Obje su žene otišle za stol ispod šatora. Georgija naliže u dvije šalice kavu.

Ben Jennison je osedlao svog konja i odjahao.

Ali Reece Kelly je morao još sudjelovati pri podizanju sljemene grede.

Žene su ga promatrale.

Jasno, Ben Jennison koji je nekada odrastao u ovoj zemlji — zato što su njegovi roditelji pripadali prvima koji su došli u ovaj kraj nakon što ga se Meksiko odrekao — bio je prvorazredni čitač tragova.

Točno je promatrao u koralu potkove konja iz staje za unajmljivanje na kojem je dojahao Reece Kelly. Uskoro zatim pronašao je te tragove. Da, tek su od jučer i zato uvijek nanovo nalazi dobro vidljive otiske. Morao je samo nekoliko puta sići iz sedla.

Slijedio je te tragove poput izviđača i pri tome razmišljao o Kellyju. Zar je moguće da su se Kelly i Hicks posvadalili? A ako jesu, zašto? Ni za vrijeme rata nisu bili prijatelji, a poslije, kad je Kelly zbog posebne hrabrosti bio unaprijeđen za oficira, ionako se mnogo toga promijenilo. Postao je naprasit prema svojim bivšim drugovima ili prijateljima. Osobito se ružno ponio prema njemu i Georgiji, pošto mu je ona rekla da ne voli njega nego Bena Jennisona.

Slijedeći tragove, Ben Jennison je razmišljao o svemu tome. I opet je pitao samoga sebe je li Reece Kelly uistinu došao kao prijatelj. Pošto je dojahao nekoliko milja, stigao je na mjesto gdje se dogodilo ono užasno. Sišao je s konja i ispitao sve tragove i znakove.

Potom je slijedio dvostruke tragove među brežuljke. Sada je već bio uvjeren da je došlo do borbe. Našao je i osušenu krv u prašini, uz to i druge znakove. Vidjelo se da je na zemlji ležao neki čovjek, a to je mogao biti samo Elroy Hicks.

Čudio se bezgraničnoj lakomislenosti Kellyja što nije bolje izbrisao tragove.

Slijedio je dvostruke tragove i vrlo brzo spoznao da je Kelly vukao drugog konja na dugim uzdama za sobom. Jer razmak između obadva konja nikada nije bio veći od dužine uzdi.

Morao je jahati dvije milje dalje među brežuljke, do izrazito divljeg i

nepreglednog mjesta. Ovdje su bile crvenožute stijene od pješčanika, okružene žbunjem i trnovitim grmljem. Tu je bilo i nekoliko kaktusa. Ovo je bilo napušteno, udaljeno mjesto na koje nitko ne bi dojahao.

Ben Jennison je napokon pronašao, iza stijena, Elroya Hicksa i njegova konja.

Oboje su bili prekriveni odrezanim trnovitim žbunjem, ali samo dje omice. Reece Kelly nije se baš veoma trudio. Vjerojatno to nije smatrao nužnim.

Ben Jennison je ostao neko vrijeme nepomično stajati. Njegova se ogorčenost promijenila u hladan bijes. Da shvaćao je, slutio je što se dogodilo.

NOVO!

Svijet
Jugoslavenska
ženska revija

**IZBOR
NAJBOLJIH
RECEPATA**

**SVIJET
ZA
STOLOM**

Cijena 15 d

**Najjeftinija pouzdana kuharska knjiga u nas kod vašeg
prodavača novina**

Elroy Hicks : Reece Kelly su se posvadjali na putu k njemu. Kelly je ubio Elroya Hicksa i sakrio ovdje njega i njegovu konja. Konja je zasigurno ustrijelio ovdje nakon toga što ga je zajedno s mrtvacem dovukao ovamo. Da, tako je bilo. Ali zašto su se posvadjali. Što je Elroy Hicks imao protiv Kellyja? Ili Kelly protiv Hicksa? Iznenada su postali smrtni neprijatelji.

Misli Bena Jennisona počele se napokon zadržavati na nekim činjenicama, nužnim da bi se nešto shvatilo.

McCloud je bio u Santa Féu. A Reece Kelly je u posljednje vrijeme boravio u tom gradu. Zar bi Kelly trebalo da bude ubojica po kojega je McCloud osobno otišao u Santa Fé?

Postavivši sebi to pitanje, Ben Jennison začuže iza sebe šum. Posegnuo je za koltom i okrenuo se, ali je uvidio kako je već bilo prekasno.

— Stani, prijatelju!

Kellyjev je glas bio oštar i svijetlo je zvučao. Ispunjen je bio onom budnom napetošću koja je sada bezuvjetno morala postojati u Kellyja, iako Ben Jennison nije imao nikakve šanse protiv njega. U poštenom dvoboju Ben Jennison bi možda imao šanse. Ali sada nije imao. Jer Kellyjeva su dva revolvera bila spremna da opale. Jennison se tak napola okrenuo i samo napola izvukao svoj revolver. Onda se skamenio, jer je, pogledavši preko ramena, spoznao svoj bezizlani položaj.

Trenutak su obojica tako stajala.

— Pusti svoj kolt — zapovjedi Kelly.

— Onda se smiješ okrenuti, a da te ne ustrijelim.

Ben Jennison posluša. Šuteći i stojeći jedan nasuprot drugome, neko su se vrijeme promatrali. Jennison progovori prvi.

— Dakle, još si mi uvijek neprijatelj, Kelly. A McCloud je to znao.

Kelly kimne.

— Točno — odgovori. — McCloud i ja smo se već prije godinu dana jednom sreli u Santa Féu. Zajedno smo igrali poker. A poslije smo se napili, pričali smo o ratu, o tome kako nam je bilo. Bio ti je još neprijatelj zato što si mu ukrao konje i ustrijelio njegove posljednje jahače. I na kraju si ga još

zarobio tako da je ostatak rata morao provesti u zarobljeničkom logoru pripadnika Konfederacije. Tada mi se žalilo kako bi zasigurno postao general za vrijeme rata da nisi njegovom puku...

Odmahne rukom.

— No, pustimo to — iskrivi lice. — To sve nije više važno, zar ne? U svakom slučaju, doznao je kako si i ti meni oduzeo nešto što je meni bilo isto tako važno kao i njemu i njegovom puku konji: Georgiju. Da, tada smo pri piću otkrili da smo nas dvojica tvoji neprijatelji. Obćao mi je da će te uništiti. Da, pričao mi je kako si neprekidno sve bliže njemu, jer on uvijek nanovo širi svoje pašnjake prema tebi. I kako ćeš, jednog dana, osjetiti njegovu moć. Oh, ismijao sam ga. Rekao sam mu da nikada neće pobijediti tebe, jer mu je takva sudbina. I nekako mi se činilo da je to i on sam na neki način osjećao. Da, tako je to bilo za našeg prvog susreta.

Nakon tih riječi načini stanku. Spustio je jedan od svojih koltova. Drugim je još ciljao u Bena Jennisona. Onda je slobodnom rukom posegao u džep. Već je kao vojnik bio vrlo ponosan što je umio jednom rukom u džepu saviti cigaretu. To je bio jedan od njegovih čarobnjačkih trikova kojima je uvijek nanovo pokazivao spretnost i umješnost svojih prstiju. I sada je opet, nakon manje od jedne minute, izvadio iz džepa savijenu cigaretu, pa oblikao papirić i istodobno je čvrsto zalijepio. Na noktu palca kresnuo je šibicu i pripalio cigaretu. Povukavši tri dima iz cigarete, nastavio je:

— Elroy Hicks je nekako nanjušio zašto sam došao ovamo. Doznao je da sam doputovao s McCloudom u istoj kočiji iz Santa Féa i da je McCloud izišao jednu stanicu prije mene kako ne bismo zajedno stigli u Santa Catalinu. Elroy Hicks je bio nepovjerljiv poput vuka s ožiljcima. Tamo gdje je umro držao me pred svojim koltom ovako kao što ja sada držim tebe, Bene. Zapravo, nisam htio ubiti ni njega ni tebe, Bene, vjeruj mi. Vjerojatno sam samo htio doći pogledati kako ste ti i Georgija. McCloud mi je platio dvije tisuće dolara. Za to je trebalo

da odjašem do vas i da se zadržim koji dan. Bio je siguran kako će tada opet postati tvoj smrtni neprijatelj. Možda me je htio i nekako potaknuti da naše neprijateljstvo ojača. Ali ja bih, po svoj prilici, nakon tri dana opet odjahao dalje. Htio sam samo dvije tisuće dolara. Elroy Hicks me nije smio prikazati kao prokletog ubojicu. Sada je mrtav, a i ti ćeš odmah biti, Bene.

Ben Jennison kimne i položi vrške prstiju na držak revolvera.

— Vjerojatno će se tako dogoditi — suglasi se. — Ali ja ću još povući svoj kolt i pucati. Kunem se u to. Ti si, dakle, ipak prokleti ubojica, a sve ovo što si maločas govorio, samo su glupe brbljarije. Nikada nisi uspio pregorjeti to što Georgija nije htjela tebe nego je uzela mene. Jamačno je finim instinktom žene uvijek osjećala što je u tebi, i to nakon nekoliko dana što te poznavala.

— Bilo bi joj dobro kod mene — odgovori Kelly i ustane s kamena što mu je služio kao sjedalo dok je pušio s koltom uperenim u Jennisona.

Htio je još nešto reći, ali onda malo okrene glavu kako bi oslušnuo iza svojih leđa, odakle su njih dvojica došli. Neko je vrijeme osluškivao. Onda je opet pogledao naprijed, u Jennisona. Očito nije čuo nikakav sumnjivi šum, nego samo konje koji su čekali.

— Da, ustrijelit ću te, Bene — ponovi. Možeš posegnuti za koltom i okušati svoju sreću. Ovdje ću te ustrijeliti i onda ću odjahati McCloudu kako bi mi isplatio one preostale dolare. Tvoj život mu vrijedi deset tisuća dolara. **DESET TISUĆA DOLARA!** No, povuci, napokon, oružje! Povuci ga već jednom, ti prokleta budalo! Ili da te ustrijelim bez protuobrane?

Ove posljednje riječi vrlo je glasno povikao. Djelovao je poput čovjeka koji se najprije mora razbjesniti kako bi bio sposoban za stanoviti postupak.

Prsti Bena Jennisona lagano su drhtali dok su njihovi vršci doticali glatko drvo drška. Ovo je, dakle, kraj, pomisli. McCloud je ipak pronašao prokletog ubojicu koji će se osvetiti i maknuti ga s puta. To je, dakle, kraj života s Georgijom. Oh, tako bi rado proživio mnoge godine, mnoge, mnoge godine s Georgijom...

Nije dosplo dalje misliti jer se dogodilo nešto što nisu očekivali ni on, ni Reece Kelly.

Prasnule su dvije puške, i to prilično blizu. Oba metka pogodila su Kellyja. Pogodila su ga s poludesne i polulijeve strane. Reece Kelly se srušio naprijed, pucao je pri tome u tlo i dokotrljao se pred noge Bena Jennisona, jer je ovaj stajao niže od njega. I ostao je mirno ležati na tlu, mrtav.

Ženski glas divlje poviče:

— Bene !Bene, čuješ li me?

A drugi ženski glas pozove:

— Brzo odgovori, Bene Jennison!

On istisne povik i oslobodi se napeitosti. Sada je znao tko mu je spasio život: Georgija i Lou. Popeo se i krenuo im u susret. Jer, on nije htio da Lou vidi mrtvog Elroya Hicksa.

Dolazile su mu u susret iz dva smjera. Sastali su se pokraj konja koje su on i Kelly ostavili ispred stijena.

Obje su žene nosile puške.

Georgija se privinula u njegovo naručje, pritisla lice o njegovo rame. Plakala je. On joj je pomilovao kosu i znao je kako je sve to bilo strašno za nju.

Iznad njezine glave pogledao je u Lou Madison; ona je uzela pušku od Georgije i sada, držeći obadvije, nepomično je čekala.

I ona je promatrala njega i očito je spoznala iz njegova pogleda kako se više ničemu ne smije nadati u vezi s Elroyem Hicksom. Spustila je glavu. Obje puške su joj ispale iz ruku. Podigne ruke i prekrije njima lice. Tada i ona zaplače.

Istina, obje su žene odlučno postupile, čak su ubile kako bi Benu spasile život, ali sada je to bilo previše za njih. Sada ih je užasan udarac potpuno pogodio. A Lou Madison je, osim toga, izgubila nešto što joj se sada činilo nenadoknadivim. Dugo je trajalo prije nego što su se ona i Elroy zapravo našli i htjeli cio život ostati zajedno. A sada je to već prošlo.

— Leži li tamo iza stijena? — odjednom zapita i makne ruke s lica.

Obrazi su joj bili još mokri od suza, ali oči su joj se već osušile.

Ben kimne. A Georgija se odmakne od njega. Sada je i ona shvatila kako je ovo najteži trenutak za Lou Madison. Njezinog — Georgijinog muža —

njega su obje spasile pred prokletim ubojicom. Ali za Elroya Hicksa — muža od Lou — nisu mogle ništa više učiniti. Odjednom je Georgija s mnogo mržnje izgovorila:

— Bene, Ty McCloud je prokleti ubojica! Samo on svojim novcem dovodi ubojice ovamo. On je najgori od njih.

— Da — suglasi se on — da, tako je — doda i pažljivo pogleda Georgiju. — Kako se dogodilo da ste u pravi trenutak bile na pravom mjestu?

Ona na trenutak zadršće.

— Kelly je odjednom uzeo svoga konja i odjahao. Odmah smo znale da će te slijediti. Tada smo uzele puške i odjahale za njim. Dobro nam je došlo što poznam ovu zemlju bolje od njega. Najprije smo jahale dobro zaklonjene i čitavo smo ga vrijeme vidjele. Na kraju smo vam bile tako blizu da smo ga čule kako je vikao. Shvatile smo da više neće dugo čekati. Tada smo istodobno opalile iako smo prilično da eko jedna od druge čučale u zaklonu.

Glas joj je postao bešćutan, na kraju je bio još samo dašak. Onda su obje okrenuli glave.

Lou Madison se ponovo pojavila. Ozbiljno je pogledala Bena Jennisona.

— Ako ga staviš na Kellyjeva konja — predloži — otpremi ću ga u Santa Catalinu, ja sama, razumijete li? Da, htjela bih ga sama dopremiti u Santa Catalinu. Hoćete li mi pomoći? Oni su sasvim točno razumjeli što se u njoj događalo. Htjela je još dio puta jahati zajedno s Elroyem Hicksom, iako je on bio mrtav. Željela ga je sama dovesti kući.

— Da, pomoći ćemo ti, i — reče Ben.

— o —

Kad je Lou Madison odjahala s Elroyem Hicksom, stiglo je do njih još nekoliko jahača. To su bili susjedi koji su napustili izgradnju kuće i slijedili obje žene. Na kraju su se orijentirali prema pucnjevima. I sada su stigli.

Ben Jennison im je s malo riječi sve objasnio. Oni su kleli ili tiho škrgutali zubima od bijesa, jer su svi voljeli Elroya Hicksa i prezirali njegova ubojicu.

— Što ćemo učiniti s tim prokletim ubojicom? Hoćemo li ga objesiti?

Tako je zapitao promuklim glasom jedan od ljudi. Drugi su se suglasili s njime. Da, zaista su bili spremni objesiti mrtvaca, toliko su ga prezirali i gledali u njemu neku vrst zvijeri. Ali je Ben Jennison odmahnuo glavom.

— Ne — suprotstavi se on. — Već sam doveo jednog prokletog ubojicu McCloudu i upozorio sam ga. Kazao sam mu da će idući put on biti mrtav. Sada ću mu dopremiti Reece Kellyja.

Na njegove riječi svi su šutjeli. Georgija, stojeći pokraj njega, zadršće. Ben je znao da se ona silno boji. Ali nije joj mogao pomoći. Ono što je htio učiniti, mora učiniti.

Jedan od ljudi predloži:

— Jahat ćemo s tobom, Bene.

On odmahne glavom.

— McCloudove smo ljude pobijedili — podsjeti ih. — Sada je riječ samo o McCloudu. A on pripada meni. Moram to učiniti jer bi kupio i trećeg ubojicu. Moram to učiniti! A to je samo moja stvar. Osim toga, još mi mora platiti štetu prouzrokovanu požarom.

Njegov glas nije podnosio prigovora.

XIII

Ben se na kraju oprostio s Georgijom. Ostali su bili već malo dalje. Na jednom konju sjedila su dva čovjeka, jer je on trebao jednu životinju za mrtvog Kellyja na čijem je konju Lou Madison odvela svog Elroya kući.

Nježno je poljubio Georgiju.

— Ne boj se — promrmlja. — Jedini čovjek koji je bio s koltom brži od mene, a protiv koga nisam imao nikakve šanse stoga što je u mene ciljao koltom spremnim da opali, bio je Reece Kelly. S McCloudom ću izići na kraj. I moram to učiniti sam. Moram to učiniti ako želimo ubuduće živjeti ovdje na miru.

Ona savlada svoj strah, zadrži nadzor nad sobom. I sjećao se kako se već onda kad su se upoznali borio za druge. Sada je opet tako. A ipak je shvaćao kako je ovo postala osobna stvar između njega i McClouda.

Bilo bi glupo od nje da ga sada moli, da mu prigovara i čini sve ono

što pokušavaju žene kad se boje za svoje muškarce. Ne, ona nije bila takva. Ona je bila žena one vrste koja nije mogla muškarca oslabiti, nego ga samo ojačati. Ali zato je morala i sama pokazati jakost. I zato, iako joj je strah stezao grlo, jednostavno je izgovorila:

— Onda dobro pazi na sebe. Bene. Moj mi život tada ne bi ništa više vrijedio, a ovaj bi svijet bez tebe bio proketo prazan.

Nakon tih riječi Georgija se okrenula. Nije ga htjela više poljubiti. Tada bi, naime, vjerojatno morala zapakati.

Samo mu je još mogla okrenuti leđa, uzjahati i otići odavde — za drugima koji su se već udaljili gotovo četvrt milje.

Ben Jennison je gledao za njom. I znao je što se u njoj događa. Ali nije joj mogao pomoći. Mora otići do Tyronea McClouda. Jer on mu je to obećao kad mu je predao prvog mrtvog ubojicu. Drugog izbora nije imao.

Uzjahao je konja, poveo drugog konja na dugim uzdama i nekoliko trenutaka promatrao mrtvača onogdanog pokrivačem. Ovo je, dakle, bio Reece Kelly. Ustrijelile su ga dvije žene prije nego što je on uspio ustrijeliti nje ga, Bena Jennisona. Trebalo je da ostane u Santa Feu.

Ben Jennison je razmišljao i o Eroyu Hicksu, nemirnom čudaku, koji je uvijek imao toliko sreće kod žena, a s Lou Madison bi se, vjerojatno, zauvijek smirio. Sada ga ona mora pokopati. Na kraju, i to je krivnja Tya McClouda.

Ben Jennison podbode konja.

Da, mora otići do McClouda. Račun je previsok.

— o —

Rano popodne Lily McCloud je ušla u ured ranča.

McCloud je sjedio za pisatim stolom, netremice se zagledavši u prazninu. Njegov se pogled vratio kao iz velike daljine i na kraju se usmjerio u njegovu mladu i lijepu ženu.

— Što hoćeš? — zapita je kao neku tuđinku.

— Daj mi slobodu — jednostavno traži ona. — Neću više i ne mogu biti tvoj predmet. Želim ponovo biti slo-

bodna i živjeti. Razumiješ li, želim ŽIVJETI, istinski živjeti!

On ju je promatrao s nekako podrugljivim zanimanjem.

— Tebi je dobro — odgovori. — Ne moraš više u igračnicama držati banku. Ne moraš više u zadimljenim salunima na penantivnik pozornicama uz raštimani klavir pjevati pjesme neobrijanim i pijanim momcima i...

— Ali to je život — prekine ga ona. — Da, toga mi je života bilo navrh glave. Ali tada još nisam znala kako ću biti mrtva pokraj tebe na ovom ranču, kako mrtva! Samo ću u grobu biti osamljenija. Daj mi, dakle, slobodu. Molim te, Tyrone McCloud.

.....

**NAJBOLJI
PRIJATELJ
SVAKE
OBITELJI**
vikend

.....

Ali on odmahne glavom.

— Ono što ja posjedujem — odgovori — više nikada ne dajem. Poveo sam te sa sobom iz luke New Orleansa. Dobrovoljno si pošla sa mnom. Sada pripadaš ovamo. A moje obećanje još vrijedi. Ti ćeš biti kraljica u ovoj zemlji. Jednog ću dana ovdje izgraditi veću kuću, a možda ću jednom postati i guverner ovoga teritorija. Tada će nam doći u goste predsjednik i...

— Fućkam ja na to! — prezirno će ona. — Hoću da se vratim u New Orleans. Tamo sam živjela, istinski sam živjela. Da, možda sam samo djevojčura koja nije dostojna tebe. Ali više mi se sviđa da budem to, mnogo više,

nego da moram biti tvoja žena. Dakle?

— Ne — odgovori on sasvim mirno, ali u njegovu je glasu ipak postojao prizvuk koji bi je morao upozoriti.

Ali ona je bila žena koja se osjećala zatvorenom, činila se samoj sebi gotovo poput mrtvaca — i sada se htjela boriti za svoju slobodu. I zato je izazovno stala pred njega, isprсила se i podigla bradu.

— Tada ću ti nešto reći! Već sam te, kad si bio odsutan, više nego jednom prevarila. Da, varala sam te poput djevojčurice. Hoćeš li znati s kime?

Njegov pogled postade još hladniji. A još nikada nije izgledao tako kao sada. Da, sada je zaista bio nalik na zvijer koja će već u idućem trenutku skočiti na svoju žrtvu. Ali onda je opet stekao nadzor nad sobom.

— Ne — tiho izusti — neću znati s kime. Možda ću te zbog toga večeras izbičevati, a možda i neću. Moram razmisлити. A sada idi! Idi! Ali ne smiješ napustiti ranč.

Ona ga pogleda i uplaši se. Spoznala je, naime, da je on sada mrzi. Odođnom je osjetila strah pred njim. I zato se okrenula i izišla.

Njezin se pogled usmjerio u daljinu — poput brodolomca na rijeci koji traži spasonosno kopno.

Ugledala je jahača kako dolazi s konjem na kojem je bio teret. Uskoro je prepoznala Bena Jennisona koji se već jednom pojavio ovdje s mrtvacem. Sada je opet dovodio nekog mrtvaca koso položenog preko konja.

Lily McCloud osjetila divlju radost. I zato se okrene i kroz otvorena vrata dovikne u ured ranča:

— Ne vjerujem da ćeš me još dugo moći zadržati ovdje, McCloud. Evo dolazi Ben Jennison s mrtvacem koso položenim preko sedla. A ako je to opet bio neki prok'eti ubojica, netko koga si kupio u Santa Féu, onda Ben Jennison dolazi da te ubije.

U njezinu je glasu bila mržnja. I onda je ugledala kako je on ispod potamnjele kože postao siv.

Skočio je, došao od pisaćeg stola do vrata i izišao na verandu. Sada je i on ugledao jahača koji se približavao. Njegov je glas odjekivao preko dvorišta.

— Callaghane! O'Rourke! Benteene! Naprijed! Zaustavite ga! Ubijte ga!

Pozvani ljudi pojavili su se iz triju različitih smjerova. To su bila trojica njegovih tjelohranitelja, a dvojica od njih bila su s njime u Santa Féu.

I kineski kuhar je izvirio kroz kuhinjska vrata, ali se brzo ponovo povukao i zalupio vratima.

Tamo pokraj staja iskrsnuo je stari konjušar, ali je i on zastao i onda se povukao natrag u sjenu staje.

Stojeći iza Tyronea McClouda, Lily reče:

— Oni ga ne mogu zaustaviti, ovi ne. On će doći sve do tebe, McCloud. On ti je zaprijetio pri prvom ubojici. Sada opet dovodi jednoga, ali sada je račun prevelik, McCloud.

Ali on se okrenuo, grubo je odgurnuo u stranu i vratio se u svoj ured gdje je skinuo opasač s kuke na zidu. Opasao se. I onda ponovo izišao da vidi jesu li njegova tri revolveraša uspjela zaustaviti čovjeka koji je došao s njime obračunati.

Ben Jennison se približavao korakom. Da, iz njega je strujalo nešto pri čemu se odmah moralo pomisliti na prijetecu opasnost, na neumoljivost.

I trojica revolveraša, koji su mu išli u susret, odjednom su to osjetili. I iz trenutka u trenutak sve jače su žalili što nisu ostali na ranču odakle bi ga mogli, iz sigurnog zaklona, uhvatiti pod unakrsnu vatru. Ali sada je bilo prekasno. Već im je bio preblizu.

Jedan od njih podigne ruku.

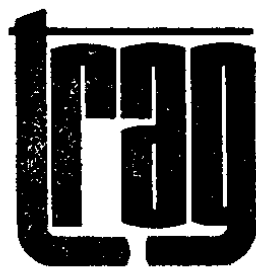
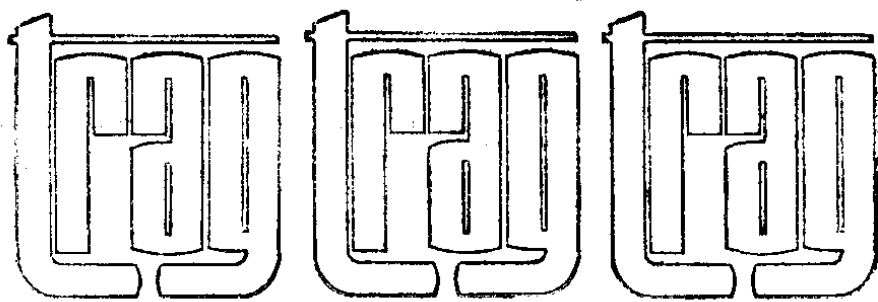
— Stani, Jennisone, stani!

On je zaista zastao. No onda se vinuo iz sedla, odmakao od konja i krenuo im nekoliko koraka u susret.

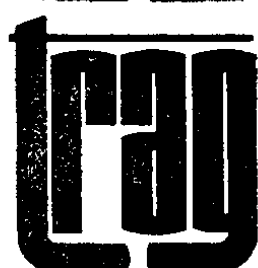
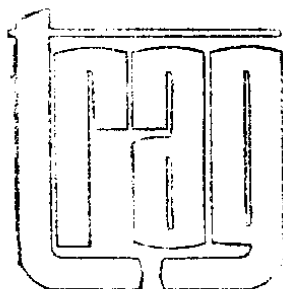
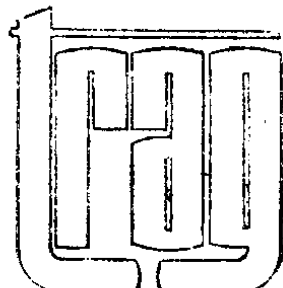
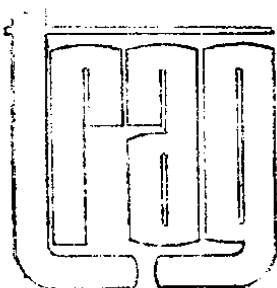
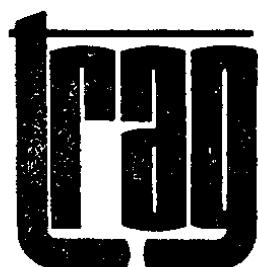
— Zar se uistinu želite boriti za njega? — tako ih je zapitao. — Zar vam već nije dosta njegovih poraza? Sada mu donosim i drugog prokletog ubojicu. A njegov je predradnik odveo ljude u stupicu. Zar svakako želite propasti zajedno s njime?

Oni su čuli njegove riječi, ali je na njih još jače djelovao neumoljiv i nepomirljiv zvuk njegova glasa. Tek sada su shvatili kako ovaj čovjek nije došao ovamo zbog osobne osvete, nego zato da obavi zadatak.

No, oni su bili unajamljeni za revolverašku plaću. Oni su bili tjelohranite-

TRAG
BIBLIOTEKA
KRIMINALISTIČKIH
ROMANA
Izlazi svakih 14 dana
(u ponedjeljak)
Cijena 10 dinara

Ili čovjeka koji svojim novcem može sve platiti i zato posjeduje moć. Oni nisu željeli samo zadržati svoj posao nego su i osjećali nešto poput časti.

Jedan od njih promrmlja kroza zube:

— Naprijed! Pokažimo mu! Sada!

Posljednju je riječ istisnuo oštro poput frktanja.

Oni su brzo potegli oružje i točno su znali kako će on pogoditi barem jednoga od njih prije nego što sami uspiju opaliti. Imali su šansu dva naprama jedan da ih ne pogodi metak.

Ta im je šansa bila dovoljno velika. Jer oni nisu bili kukavice.

Ali on je pogodio dvojicu od njih prije nego što su sami dospjeli zapucati. On je bio brži nego što su vjerovali.

Treći je ispustio oružje i povikao:

— Nel!

— Gubi se! — reče mu Ben Jennison.

Čovjek se okrenuo u stranu i požurio odavde. Stidio se svog kukavičluka, a ipak je osjećao olakšanje. — Jer on će živjeti, a neće biti ni ranjen, neće izgubiti krv. Izvukao je glavu — još jednom. Jednom će shvatiti kako je sa svojim ortacima naišao na zaista VELIKOG borca.

Ben Jennison je ponovo zatakao svoj kolt što se još dimio. Imao je još četiri metka u njemu. Okrenuo se i poveo za uzde konja s mrtvacem. Mirno, korak po korak približavao se verandi.

Lily McCloud je još stajala, mirno kao skamenjena pokraj Tyronea McClouda. Ali onda je okrenula glavu prema McCloudu i rekla:

— Odmah ću biti opet slobodna — odmah.

— Kurvo — promrmlja McCloud — ti prokleta kurvo, zašto sam te uzeo za ženu?

Ali nije čekao odgovora. Krenuo je. Išao je u susret Benu Jennisonu.

Kukavica, naime, nikada nije bio. Sada se, samo po sebi razumljivo, okanio ponašanja gospodara koji je dosad sve prepuštao svojim ljudima što ih je plaćao.

Sada — satjeran u škripac — počeo se napokon sam boriti.

On je i prvi potegao revolver. A bio je brz.

Ali je Ben Jennison ispalio dva metka u njegova prsa prije nego što je on dospio prvi put pritisnuti obarač. Metak je malo okrznuo Jennisona. To je bila samo bezazlena rana na boku.

Ben Jennison je prošao pokraj njege, samo se na časak zaustavio. Onda je otišao sve do Lily.

— Njegov je račun bio previsok — reče. — Zbog toga je mogao platiti samo životom.

Ona je nekako s mukom progutala slinu i kimnula.

— Ali ja ću popraviti sve što mogu popraviti — obeća.

On je lagano kimnuo. To je bio njegov odgovor. Onda je otišao do svog konja, popeo se u sedlo i odjahao.

Lily McCloud je još dugo stajala, nepomična. Plakala je. I znala je kako još nije slobodna. Ali sada je napokon znala što treba raditi, a to je već oduvijek htjela.

Spodoba Bena Jennisona na konju nestala je iza prvog uleknuća.

On je jahao kući, Georgiji.

A u zemlji će zavladata mir. Bit će onako kako su željeli svi s one strane potoka.

KRAJ

ZA SVAKU ŽENU

Ako se odlučite:

- da se odijevate onako kako sami želite
- da ušedite novac
- da budete elegantni

sve to, bez ičije pomoći i bez ikakvog predznanja omogućit će vam do sada i najbolja i u Evropi najtiražnija knjiga

KROJENJE I ŠIVANJE

knjigu su napisali najpoznatiji njemački stručnjaci a izdala je poznata ženska revija »NEUE MODE« iz Hamburga.

Kupon narudžbe za knjigu

»KROJENJE I ŠIVANJE«

Naručujem pouzećem — poštom knjigu »Krojenje i šivanje« po cijeni od 70,00 dinara i troškovima poštarine.

Ime i prezime naručioca:

Mjesto stanovanja (poštanski broj):

Ulica i broj:

Kupon narudžbe slati na adresu: Vjesnikova Press Agencija, 41000 Zagreb, Ljubice Gerovac 1.

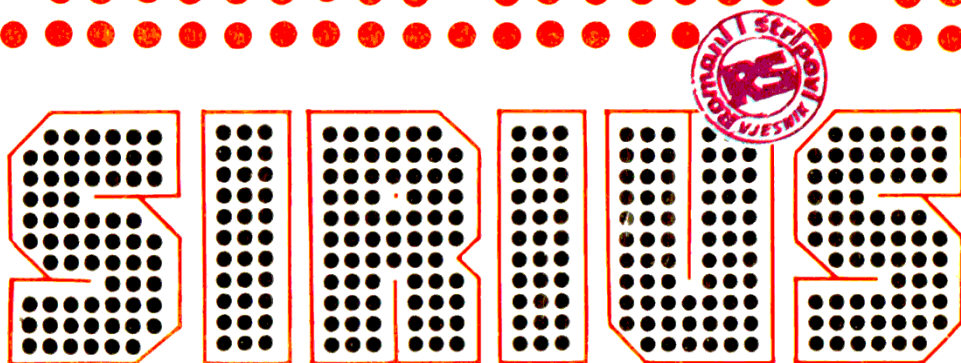
DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

122. Scott F. Scott: NESTALA KOČIJA
123. Louis L'Amour: NESTRAŠIVI BORAC
124. H. S. Sharon: TVRDOGLAVI SERIF
125. Jonny Pegg: BEZIMENI BORAC
126. L. L. Foreman: GRINGO
127. G. F. Unger: KILRAINOVA BORBA
128. Frederick H. Christian: SUDDEN ISTRAŽITELJ
129. Matt Chisholm: McALLISTER U POGIBELJI
130. Louis L'Amour: OBRAČUN KOD ŽUTOG BRDA
131. G. F. Unger: TRAG VODI U PAKAO
132. Matt Chisholm: LEGENDA O McALISTERU
133. Louis L'Amour: USAMLJENI
134. G. F. Unger: BIJEG IZ STUPICE
135. Thorne Douglas: TKO DA VIŠE
136. Louis L'Amour: SREBRNI KANJON
137. Frank Gruber: JAHACI ZORE
138. Louis L'Amour: CONAGHER
139. G. F. Unger: TEKSASKI SILNIK
140. Louis L'Amour: UŽARENA BRDA
141. G. F. Unger: ODMETNIK
142. Robert Ullman: SMRT PROKLETNICIMA
143. Louis L'Amour: ZACARANI KRUG
144. H. S. Sharon: SIN OČAJNIKA
145. Louis L'Amour: ŽIVOT ZA ZLATO
146. Rey Haves: GRINGOSI UMIRU U ČIZMAMA
147. Louis L'Amour: STAZA KIOWA
148. H. S. Sharon: USAMLJENI OSVETNIK
149. Louis L'Amour: KILRONE
150. Frederick H. Christian: SUDDEN VRAĆA UDARAC
151. H. S. Sharon: PRERIJSKI VUCI
152. Matt Chisholm: BORBA ZA ŽIVOT
153. G. F. Unger: CRNE SJENE
154. Matt Chisholm: POTJERA KROZ PUSTINJU
155. H. S. Sharon: ZLATO U KLANCU SMRTI
156. Louis L'Amour: PUTOVANJE NA ZAPAD
157. Matt Chisholm: McALISTEROVA OSVETA
158. Louis L'Amour: OSVETNIK
159. U. H. Wilken: KORACI U SMRT
160. Matt Chisholm: BORAC ZA MIR
161. G. F. Unger: PROGNAICI
162. Peter Dawson: ZAMKA SE ZATVARA
163. G. F. Unger: BRZI REVOLVERAŠI
164. G. F. Unger: »TIGRICA«
165. Louis L'Amour: POTJERA KROZ PUSTINJU
166. G. F. Unger: KLOPKA NA TOPOLINOM POTOKU
167. Louis L'Amour: KILLOE
168. G. F. Unger: POSLJEDNJI OBRAČUN

U PRIPREMI:

169. G. F. Unger: ČOVJEK ZA DESET DOLARA

SVAKOG 5. U MJESECU

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

**NAJLJEPŠE PRIPOVIJETKE
ZNANSTVENE FANTASTIKE**